நாகரிகப் பண்ணை

முதலிய கதைகள்

நாகரிகப் பண்ணை

முதலிய கதைகள்

யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார்

ஓம்கார நூலகம்
புதுக்கோட்டை

உரிமை ஆசிரியருக்கு

முதற் பதிப்பு: சர்வசித்து, ஆடி

விலை ரூபா: இரண்டு

மதராஸ் ரிப்பன் பிரஸ், ராமச்சந்திரபுரம்
புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம். பிரதிகள் ௲

பதிப்புரை

நாகரிகப் பண்ணை முதலிய கதைத் தொகுதியில் கலைச்சுவையும், இலக்கியப் பண்பும் கவிக் காட்சியும், அனுபவ உண்மைகளும் நிரம்பிய பதினொரு கதைகள் அடங்கியுள்ளன.

தமிழருக்கே தவம் புரியும் **யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார்** அவர்கள், இந் நூலில் தற்கால நாகரிகத்தின் நன்மை தீமைகளையும் மனித வியல்பையும் படம் பிடித்துக் காட்டு கிறார்கள்; பிரான்ஸ், இத்தாலி நாட்டுக் கதை களில் சிலவற்றைத் தமிழில் தந்திருக்கிறார்கள்.

இந் நூலை வெளியிட அனுமதி யளித்த யோகியாருக்கு நன்றி, வணக்கம்.

புதுக்கோட்டை
சர்வசித்து, ஆடி, 30
(15—8—1947)

ஓம்கார நூலகம்.

பொருள் அடக்கம்

எண்			பக்கம்
	பதிப்புரை	....	5
1.	நாகரிகப்பண்ணை	....	1
2.	மறு மலர்ச்சி	....	16
3.	வடக்கும் தெற்கும்	....	23
4.	சபாஷ் சிங்கம் !	....	38
5.	புரட்சிக் கோமாளி	....	42
6.	வீராயி சபதம்	....	55
7.	சாத்தான் பூச்சாண்டி	....	68
8.	வேண்டாம் பரலோகம்	....	77
9.	அமங்கலி சுமங்கலியானாள்	....	86
10.	பஸ்தீல் சிறை	....	98
11.	சுதந்தரத் திருநாள்	....	112

நாகரிகப் பண்ணை

1. நாகரிகப் பண்ணை

நாகரிகம் பச்சோந்தியா, மகேந்திர ஜாலமா? அது எப்படி மாறுகிறது! இன்றொரு வகை; நாளை அதற்குப் பகை! உடையில் எத்தனை வக்கிரம்! கத்திரிக்கோலுக்கு எவ்வளவு வேலை! வண்ணானுக்கு எவ்வளவு சுமை! நடையில் எவ்வளவு குலுக்கு! முகத்தில் எவ்வளவு சாயப்பட்டை! மீசையும் சிகையும் என்ன பாடு படுகின்றன! கண்ணாடிப் பார்வையில் எத்தனை தினுசு; எத்தனை கோணல்! முக க்ஷவரம், நியூஸ் பேப்பர், சந்தியோபாசனை, காப்பி டீ ஆசமனீயம், அரட்டை சுவாத்யாயம், பிரம்மபத்திராக்னி ஓமம்—இப்படி நவநாகரிகத்தில் பஞ்ச யக்ஞங்கள் நடக்கின்றன! விடிய நான்கு மணிக்கு எழுந்து, தேக சுத்தி செய்து, குளித்து, சித்த சுத்திக்காக ஜபதபம் தியானம் செய்து, பாராயணம் பண்ணி, பாடுபட்டுழைத்து, பசிக்குச் சுசிருசியாகச் சாப்பிட்டு ஆசாரமாக வாழ்ந்த காலம் அகாலமாய் விட்டது! பூர்வாசாரங்களெல்லாம் அபூர்வமாயின. கலி முற்றிக் காதல் மணத்தில் வந்து திருவிளையாடுகிறது!

யுகதர்மத்தை அனுசரிக்க வேண்டியதுதான்; காலத்திற்கேற்ற கல்வி நடையுடைகள் வேண்டும்;

என்றால் உடம்பையும் மனதையும் கெடுக்கும் அனாசாரங்களை நாகரிகக் கணக்கில் சேர்ப்பானேன்?

"சுருட்டு பொல்லாதுடா!" என்கிறார் அப்பா; "அது பொல்லாதென்றுதானே அப்பா சுட்டுப் பொசுக்கி வஞ்சந் தீர்க்கிறேன்" என்று புகை விடுகிறான் பிள்ளை. பிள்ளையாண்டான் மட்டுமா? பெண்களும் இப்போது புது நாகரிக மேடையில் தங்கள் சுதந்தரத்தை நடிக்கக் கிளம்பி யிருக்கிறார்கள்.

சாரதா பில் வந்தாலும் வந்தது; பெண்களெல்லாம் அம்மாமிகளாய்த் தான் மணையில் உட்காருகிறார்கள். இல்லை; மணையாவது கிணையாவது; நாற்காலியில் உட்கார்ந்து மாலையோ மோதிரமோ மாற்றிக்கொண்டு "மை லௌவி" என்று ஒரு புன்னகை புரிந்தால் போதுமே. ஒரு டின்னர் வைத்து இரண்டு நண்பர் கலியாணப் பிரசங்கம் செய்து விட்டாலும் போதும். வேறு ஓமப் புகையும் தர்ப்பக் கட்டையும் தாலியும் கூறையும் எதற்கு? தாலி கூட அடிமையின் சின்னம்; பெண்ணுரிமைக்குப் பகை. மனு, பராசரர், வள்ளுவர் கிள்ளுவர் தர்மங்களெல்லாம் பழங் குப்பை. டாக்டர் டிக்பி ஸ்மித், ஸ்கின்னர் உட், ப்ரௌட், ஜெல்லி ஷூடர் இவர்கள் அழகாக ஆங்கிலத்தில் சுதந்தரக் காதல் (Free Love) என்ற நூல் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்தக் காலத்திற்கு இவர்களே ஸ்ம்ருதி கர்த்தாக்கள். மனு பராசரர் என்றால் நீக்குச்சி கிழிக்கிறார்கள்! இவை யெல்லாம் என்

அபிப்பிராயம் என்று வாசகர்கள் பல்லைக் கடிக்காதீர்கள்; சிவகடாக்ஷம் சாஸ்திரிகள் இப்படிப் புலம்புகிறார். அவர் பிள்ளை நமது **டாக்டர் ஸுண்டர்ஸன்** (சுந்தரேசன்) மேற்கே யிருந்து இறக்குமதி செய்த நாகரிகக் குறிப்புகளே தகப்பனார் கலக்கத்திற்குக் காரணம். இந்தக் குறிப்புகளை அப்படியே மனப் பாடம் செய்துகொண்டு நடப்பவள் சுந்தரேசன் தங்கை **லீலா** (லீலா—Lila).

டாக்டர் தகப்பனார் சிவகடாக்ஷம் சாஸ்திரிகள் ஆங்கிலம் படித்த வைதீகர். அவர் முடிந்த மட்டும் பஞ்சயக்ஞங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டே ஹைகோர்ட்டிலும் குறுக்கெழுத்து வேலை பார்த்து வந்தார். ஜஸ்டிஸ் மணி ஐயரே அவருக்கு வேலை பண்ணி வைத்தவர். T. .V. கிருஷ்ணசுவாமி ஐயருக்கு அவரிடம் பெரு மதிப்புண்டு. சிவகடாக்ஷம் திருவல்லிக்கேணியிலிருந்து கடற்கரை வழியாகவே ஹைக்கோர்ட்டிற்குப் போய் வருவார். அப்போது அவர் கையில் ஜபமாலை யிருக்கும். அதில் பஞ்சாக்ஷரி செய்து கொண்டே நடப்பார். அவர் நடையே "ஓம் நம: சிவாய ஓம்" என்று தாளம் போட்டுத் தாவுவது போலிருக்கும். சாயங்காலம் வந்ததும் குளித்து சந்தி ஜபமானதும், ஸமிதாக்னி வளர்த்து அந்த அக்னி ஜ்வாலையே **சிவம்** என்று அவர் உபாசித்து வந்தார். இதனால் அவருக்கு நல்ல சித்த சுத்தியும், தெளிந்த அறிவும், தேஜஸும் பெருகின. உடம்பிற்கும் பலமுண்டானது. அவர் தலைநோய் காய்ச்சல் என்று மருந்து சாப்பிட்டதே கிடையாது.

இப்படிப்பட்ட சாதுவுக்கு, **சுந்தரேசனும் லீலாவதியும்** வந்து பிறந்தனர். சாஸ்திரிகளின் மனைவி ஒரு வக்கீலின் பெண். அவள் உறவினரெல்லாம் நவ நாகரிகப்புலிகள். கரண்டி முதல் காகிதம் வரையில் நாகரிகம் பரிபூரணமா யிருக்கும். அவர்கள் வீடுகளில் 'டுஷ் புஷ்' என்று ஆங்கிலமே முழங்கும்; தமிழராகப் பிறந்த பாவத்திற்கு இடையிடையே இரண்டொரு தமிழ் வார்த்தையும் வரும். அதுவும் அம்மா மம்மா, அப்பா பப்பாவாய் விடும். சமுஸ்கிருதம் செத்த பாஷை என்பது அவர்கள் தீர்மானம்.

* * *

சாஸ்திரிகளின் மைத்துனன் M. K. பாலி M. D. (மகாதேவ சாஸ்திரி பிள்ளை ம. கபாலீசுவரன்) எடின்பரோவில்படித்து டாக்டர் பட்டம்பெற்றவன். சிவகடாக்ஷத்தின் விபூதி, ஜபமாலை, ஔபாசன மெல்லாம் பழைய காட்டுமிராண்டிச் சின்னம் என்பவன். அவன் புது வாழ்வு (New life) என்றொரு நூல் ஆங்கிலத்தில் எழுதிவைத்திருக்கிறான். நல்ல வேளையாக அதை யாரும் இன்னும் வெளியிடவில்லை. அதில் சந்திஜபம் முதல் தமிழ் சமுஸ்கிருதம் வரையில் (அப்பன் திவசம் உள்பட) நமது பழக்க வழக்கங்களை யெல்லாம் சீமைக் கண்ணாடியால் அலசிப் பார்த்து, "எல்லாம் கண்மூடித்தனங்கள், இவற்றை அனுஷ்டிக்கும் ஜாதி இந்த இருபத்தொன்றே காலே அரைக்காலாம் நூற்றாண்டில் உருப்பட வழியில்லை; எல்லாரும் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையில் அடியோடு மாறினாலே

உருப்படலாம்" என்று எழுதி வைத்திருக்கிறான். தன்னிடம் வரும் நோயாளிகளுக்கு மருந்துடன், தனது புதிய நாகரிகமும் இரண்டு 'டோஸ்' கலந்தே தருவான்.

* * *

இந்த மஹானுபாவனிடமே சுந்தரேசனும் லீலாவதியும் வளர நேர்ந்தது. காரணம், இருவர் தாயும் பிரசவத்தில் இறந்துபோனதுதான். தாய் காவேரி இறந்ததற்குக்கூட பாலி விநோதமான காரணங்களைக் கற்பித்தான்—புடவை கட்டுவதால் காற்று உடம்பில் படுவதில்லை—இலை போட்டுக் கையால் சாப்பிடுவதால் நகங்களில் உள்ள விஷம் உடம்பிற் கலந்து விடுகிறது; ஒருவனிடமே அடைபட்டுக் கிடப்பதால் மனோல்லாச சுதந்தரம் (Psychological free-pleasure) இல்லாதது—இன்னும் பல. சிவ கடாக்ஷம் சிறுவயதில் குழந்தைகளுக்கு நல்ல பாட்டும் பழக்கமும் சொல்லிவைத்தார். அவர் மனைவி இறந்த பிறகு, தெய்வ பக்தி செய்வதும் தாமே கவனம் செய்து கீர்த்தனாஞ்சலி செய்வதுமானார். டாக்டர் பாலியிடம் போகும்போது சுந்தரேசனுக்கு வயது பன்னிரண்டு—லீலா வயது ஏழு. டாக்டர் பாலி தன் மனப்படியே குழந்தைகளைப் புதிய வாழ்வுக்குத் தயாராக்கினான். அவன் மனைவி **காமாக்ஷி** மஞ்சள்—குங்கும நாகரிகத்தை இன்னும் விடவில்லை. கணவன் குங்குமப் பரணியை ஒளித்தும் உடைத்தும்—எப்படியோ அவள் சத்தியாக்கிரகம் செய்து பத்தினிக் கடமையைக் காப்பாற்றி வந்தாள். காமாக்ஷியைப் பாலி "Fish-eye"

என்றழைத்து பிழை என்று இப்போது கூப்பிடுகிறான். இருவருக்கும் குழந்தைகளில்லை. ஆதலால் சுந்தரேசனும் லீலாவதியும் அந்த வீட்டில் போட்டியில்லாமல் செல்லமாகவே வளர்ந்தனர்.

* * *

டாக்டர் பாலி சென்னையில் Fashion club (நாகரிகப் பண்ணை) ஒன்று நாட்டினன். அதில் சீமைப் பண்புள்ள (Western culture) நாகரிகச் சீமான்களும் சீமாட்டிகளுமே அங்கம் வகித்தனர். சீமான் என்றாலே சீமை ஆள் என்பது அவன் நினைப்பு. ஆண் பெண் வேற்றுமைகளைத் தகர்த்தெறிதல், கோயில் சாமி சமயம் அனுஷ்டானாதிகளை நையாண்டி செய்து பொழுது போக்கல், சாக்லெட் முதல் ஷாம்பைன் வரையில் ஸ்வேதாசாரங்களைக் காப்பி அடித்தல், வேதம் முதல் அருட்பா வரையில் உள்ள எல்லா அருள் நூல்களையும் அடிமை நூல்கள் என்று ஒதுக்கித்தள்ளுதல்—சுருக்கமாக இலண்டனைச் சென்னைக்குக் கொண்டுவருதல் சென்னையைக் கடலில் தள்ளிவிடுதல்—இவையே **நாகரிகப் பண்ணை**யின் சங்கற்பம். இப் பண்ணையில் சேர்ந்தவர்களுக்கு முதல் தீக்ஷை கிராப்பு வைத்துக் கொள்வதும், முகக்ஷவரம் செய்து சாயம் அடிப்பதுமே. இரண்டாவது தீக்ஷை கால்சராய் தொப்பி! மூன்றாவது ஸ்பூன்—சாப்பாடு. இப்படி ஐம்பது படிகளுண்டு; கடைசிப்படி இருபாலாரும் கைகோத்து ஆனந்த நடனம் புரிவதுதான். நாகரிகப் பண்ணையில் ஐம்பது படியும் ஏறியவர்களுக்கு M. F. Muff—மப் என்று படித்துவிடாதீர்கள்) "Master

of Fashion" என்ற பட்டம் உண்டு. இப் பட்டம் பெற்ற நாகரிகத் தலைவிகள் (Mistress of Fashion) ஆண்களைப் போலவே தோன்றுவார்கள்—இழவு மீசை மட்டும் முளைத்தால் ஆண்களைத் தோற்கடித்துவிடலாம். அரைக்கால் சட்டை, பூட்ஸ், ஷர்ட், டை, காலர், கோட்டு, தொப்பி, சுருட்டு, கண்ணாடிப் பார்வை (போலி மீசையும் உண்டு); எல்லாம் அப்படித்தான். பால் தரவேண்டிய அவசியமும் இல்லை—தாய்ச்சி வேலை அது! பெண்களே ஆண்களாகின்றனர். ஆண்கள் இன்னும் புடவையோ பாவாடையோ கட்டவில்லை. அப்படி வந்தால் சமத்துவம் சரியா யிருக்கும் என்று சிலர் கிளம்பியிருக்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட நாகரிகப் பண்ணையில் சுந்தரேசனும் லீலாவும் வளர்ந்தனர். சுந்தரேசன் பி. ஏ., தேறியதும் கப்பலேறிச் சென்று கேம்ப்ரிட்ஜில் படித்து பெரிய டாக்டர் பட்டம் பெற்றுவந்தான். வந்ததுமே இங்கே நாகரிகத் தலைவன் (M. F.) ஆய்விட்டான். ஐம்பது படியும் தாண்டி, நாகரிகத்தின் உச்சியில் ஏறிவிட்டான்; சீமையில் ஆங்கிலத்தில் 'த' இல்லை. ஆதலால் சுந்தரேசன் சுண்டரேசன் ஆய், ஸாண்டர்ஸன் அல்லது ஸாண்டர்ஸன் ஆய்விட்டான். அதுதான் இனிமையா யிருக்கிறது என்று பாலி நாமகரணம் செய்தான்.

இப்போது நாகரிகப் பண்ணையின் காரியதரிசி ஸாண்டர்ஸன். ஒரு மாதமாக அவனுக்குத் துணை செய்வது அதோ நிமிர் நடையும் திமிர் கண்ணுங் கொண்டு உலகையே மதிக்காது திரியும் ஸ்வீடி

(சாவித்திரியின் விகாரம்). ஸ்வீடியை நீங்கள் கண்டால் "ஐயா" என்றே அழைப்பீர்கள். அவர் உதட்டில் சில நாள் மீசையும் காணும். அவர் ஐயாவா அம்மாவா, அவளா, அவனா என்பது எளிதில் கண்டு பிடிக்கமுடியாது.

டாக்டர் ஸாண்டரே முக்கிப்போனான் என்றால் நீங்கள் எந்தமட்டுக்கு! டாக்டரிடம் வைத்தியம் என்று வந்தவர் மேற்படியாரையே பைத்தியமாக்கி விட்டார்!

* * *

ஸ்வீடியைக் கண்டு மிக மிக மயங்கிப் போனவள் **லீலா** (லீலா). லீலா நாகரிகப் பண்ணையில் ஊறினவளே; ஆனாலும் காமாக்ஷியின் நேசத்தால் இன்னும் பட்டுப்புடவை கட்டுகிறாள்; நாகரிகப் படிகளில் முக்கால்வாசி ஏறியிருக்கிறாள். அவள் இண்டர் தேறி இப்போது வைத்தியக் கல்லூரியில் படிக்கிறாள். வயது இருபத்து மூன்று; வயதிற்குரிய ஆசாபாசங்கள் முகத்தில் புள்ளிபோட்டுக் காட்டுகின்றன. டாக்டர் பாலியும் ஸாண்டரும் அவளுக்கு எல்லாச் சுதந்தரமும் தந்தனர். அவள் எப்படியும் இருக்கலாம்; இஷ்டமானபேரைக் காதலித்து வாழலாம். ஜாதகமும், சடங்கும், ஔபாசனப் புகையும், மேளமும், தாலியும் அநாகரிகப் பழக்கங்கள் அன்றோ?

* * *

லீலா, காலை பெட் காபி தயாரானதுமே எழுந்திருப்பாள். பேஸினில் லவண்டர் சோப் போட்டு முகங்

கழுவி, உடனே காப்பியைக் கொட்டிக் கொண்டு பிறகு மக்ளீன் செய்து கொண்டு படக் படக் என்று கத்தியைத் தீட்டுவாள். அவள் உதட்டிலும் கன்னத்திலும் லேசாக மயிர் நீட்டிக் கொண்டிருக்கும்; அதை வழித்தெறிந்த பிறகு, நாகரிகத் தைலந் தடவிக் கழுவிப் பிறகு, லிப் ஸ்டிக், க்ரீம், ஸ்நோ— இன்னும் பல சாயத் தினுசுகளையும் புருவ மைகளையும் போட்டு, ஒரு மணிநேரம் கண்ணாடி முன்னே "மேகப்" செய்து கொள்வாள். சில நாட்கள் தொட்டியில் மல்லாந்து உடம்புக்குச் சோப்பும் வாசனைப் பொடிகளும் போட்டுத் தேய்ப்பதுண்டு. நகங்களுக்குச் செவ்வரக்குத் தடவிக்கொண்டு, கைக்குட்டைக்கு அத்தர் போட்டு வைத்து விட்டு லீலா துணிமணி பீரோவைத் திறப்பாள். இங்கேதான் நாகரிக-விசாரம் பலமாக நடக்கும். லீலா வண்ணாத்திப் பூச்சிகளைப் போல் அழகாயிருக்கப் பிரியப்படுவாள். ஆதலால் நிறம் பார்த்துப் புடவை ரவிக்கை முதலியவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, மிகவும் நாகரிகமாக அணிந்து, இடுப்பை நன்றாக இறுக்கி ஒரு தங்க ஒட்டியாணமும் போடுவாள். நாகரிகப் பண்ணையில் தோடு, மூக்குத்தி புல்லாக்கு முதலிய முக நகைகளும், தாலியுமே விலக்கு. உயர்ந்த முத்து ரத்ன மாலைகள் அணியலாம். தலைக்கு அழகான கிரீடம் அணியலாம். லீலா கையில் தங்க வளைகளும் கழுத்தில் நவரத்ன மாலையும் முத்து மாலையும் தலையில் கிரேக்க ராணிகளைப்போலத் 'தங்கப் பட்டமும்' அணிந்து இளம் அரசி மாதிரியே காட்சியளிப்பாள். அவள் ஆங்கிலமே பேசுவாள்; ஆங்கிலப் பேச்சு நடை

யுடை பாவனை யுள்ள நண்பருடன் கலகலவென்று கைகுலுக்கிப் பேசுவாள். டாக்டர் பாலி "லீலா! அச்சம் நாணம் எல்லாம் அசட்டுப் பைத்தியம், நீ நிமிர்ந்து நட; உரிமையுடன் பேசு" என்று தூபம் போட்டுவிட்டான். லீலா ஆண்களை மதிப்பதே யில்லை. அழகின் செருக்காலும், வயதின் மதர்ப்பாலும், நாவல் படிப்பாலும், திரைக்காட்சியாலும் லீலா ஆண்களெல்லாம் தனக்கு அடிமைகள் என்றே நினைத்தாள். இருந்தாலும் இயற்கையின் வேகத்தை அவளால் அடக்க முடியவில்லை. அடிக்கடி தன் வாழ்வுக் கொடிக்கு ஒரு கொழு கொம்பைத் தேடினாள். பிசகுகளும் நடந்தன—யார் கேட்பது? காமாக்ஷி இந்தப் பெண்ணின் விபரீதங்களைப் பார்த்து வருந்தி, சிவகடாக்ஷத்திடம் சொல்லிக் கலியாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தாள். தகப்பனார் நல்ல வரன்களை ஏற்பாடு செய்தார்; ஜாதகப் பொருத்தம் பார்த்தார்.

லீலா "இந்த பூல் எனக்கு வேண்டாம்; இந்த இடியட், அந்த யானை, இந்த மூஞ்சூறு, இந்த எலும்புக்கூடு, இந்தப் பொதுக்கை, இந்த வறட்டன், இந்த மிருகம், இந்த ஓநாய், இந்தக் குரங்கு எனக்குவேண்டாம்" என்று வந்த வாலிபர்களை யெல்லாம் நாகரிகச் செருக்கில் நாவடங்காமல் பிரசங்கம் செய்து துரத்திவிட்டாள். இந்தப் பெண்ணை, "**நாகரிகப் பிடாரி**" என்று வாலிபர் அஞ்சினர். இருபது அடிக்கப்பாலிருந்து அவளது பூச்சழகையும் ஒய்யார நடையையும் வியப்பவர்கள் கூடக் கிட்ட நெருங்கப் பயந்தனர். அவள்

செருக்கே வெறுப்பாக முடிந்தது. "அடங்கி நடந்தால் எவனாவது உன்னைக் கட்டிக்கொள்வான்; இல்லாவிட்டால் ஓரியா யிருக்கவேண்டியதுதான்" என்று காமாக்ஷி ஜாடையாகச் சொல்லுவதுண்டு. "இந்த அநாகரிக மிருகங்கள் என்னை விரும்பா விட்டாலென்ன? நான் ஓரியல்ல......?" என்று லைாவும் வெட்டிப் பேசி வந்தாள். காரணம் அவள் கண்கள் ஒருவரிடம் லயித்துப்போயின.

* * *

டாக்டர் பாலி வீட்டு மாடியிலிருந்து பார்த்தால் **ஸ்வீடி** தன் உப்பரிகையில் சொகுசாக நடப்பதும், கொச்சி நாயைக் கொஞ்சுவதும் நன்றாகத்தெரியும். ஸ்வீடி ஒரு மர்மப்பேர்வழி; ஆணா பெண்ணா என்று கூட யாருக்கும் தெரியாது; கிராப்புத்தலை; ஹாட்; காகி ஷர்ட், டை, ஹண்டிங் கோட்டு, நிக்கர்ஸ், ஸ்டாகிங்ஸ் பூட்ஸ், கையில் ரிஸ்ட் வாட்சு, உதட்டில் லேசாக மயிர்கள், முக வாய்க்கட்டையில் நாலைந்து மயிர்கள், உதட்டில் கம்பீரமான அலட்சிய நகை, வாயில் ஸ்பென்ஸர் சுருட்டு, பின்னால் ஒரு நாய், மாலையில் ஸாண்டர்—வீட்டு வேலை செய்ய ஒரு வேலைக்காரி, வேலைக்காரன். வீட்டிற்குள் இரகசியமாக இரண்டுபேர்—இந்த ஒழுங்கில் ஸ்வீடி விளங்குகிறான்—(ள்). ஸாண்டர் ஒருவனே அவனு(ளு)டன் நெருங்கிப் பழகுகிறான். ஸ்வீடியை அவன் டீ என்றே அழைக்கிறான். அவனை அவன் (ள்) ஸான் என்கிறாள். ஸான்—டீ தோள்மேல் கை போடுவது முதல்

ஒருவர் சுருட்டில் ஒருவர் சுருட்டைப் பற்றவைப்பது வரையில் நட்பாடுகிறார்கள்.

லைலா தன் மாடியில் ரோஜாச் செடிகளை வெட்டிவிடுவதும் மலர் பறிப்பதும் போல், அங்கே டீயின் ஆணழகை வலைவீசிப் பார்ப்பாள். "ஆஹா என்ன அழகு, என்ன பாஷன்! எவ்வளவு நாகரிகம்! ஐம்பது படியேறி M. F. பட்டம்பெற்ற இவனை யல்லவா நான் மணம்புரிய வேண்டும்? எவ்வளவு தாராளமான செலவு; அவன் மோட்டாரே நாகரிகத்தின் வெற்றித்தேரா யிருக்கிறதே! நாகரிகப் பண்ணையில் எவ்வளவு அழகாக இந்த வாலிபன் புது வாழ்வைப் பற்றிப் பேசுகிறான். நல்ல படிப்பு, இனிய ஆங்கிலம். வயசு இருபத்தைந்துதான் இருக்கும்; பால் வடியும் முகம்; கருங்கொடிகள் போலக் கிராப்பு, சுருண்டு சுருண்டு மேகராசி போலப் படிப்படியாகப் படர்ந்த அழகென்ன! மூக்கும் விழியும், பவழ வாயும் சலவைச் சிற்பம் போலச் செதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன. அண்ணாவுக்குக்கூடத் தெரியாமல் இந்த அழகனை நான் காதல் மணம் புரிவேன். இவனைத் தவிர வேறெந்த மிருகமும் என் கிட்டவரக்கூடாது" இப்படி உறுதிகொண்டு லைலா தன் மாடியிலிருந்தே புன்னகைத் தூதும், விழித் தூதும் அனுப்பினாள். இவள் காதலை அங்கீகரிப்பது போல, டீயின் விசாலப்புன்னகை முப்பத்திரண்டு—தந்தப் பற்களையும் காட்டின. இவளைப் பைத்தியமாகவே டீ உறுதிகொண்டான்(ள்).

நாகரிகப் பண்ணையில் இருவரும் கைகுலுக்கினர்; லீலா தன் காதலனுக்குத் தினம் ஒரு ரோஜாக்கொத்துத் தந்தாள். காதலனும் அதை முத்தமிட்டு ஏற்றான். இருவருக்கும் கடிதக் காதல் தொடங்கியது: "என் உயிரே; நீயின்றி நான் வாழேன்; என் காதலே, நீயின்றி நான் சாவேன்" என்ற பண்பில் கடிதங்கள் தூதுசென்றன.

ஒருநாள் லீலா உணர்ச்சி பொறுக்கமுடியாமல், மாடிக்குமாடி தாவி, டீயின் மாடியறைக்கே போய்ச்சேர்ந்தாள். பட்டு நிலா அடிக்கிறது; டீ அப்போதுதான் சாப்பிட்டு ஓர் ஏப்பம் விட்டான். லீலா வந்ததும் "கண்ணே காதலே வா, வா, உனக்கே காத்திருந்தேன். இந்தா சாப்பிடு" என்று வெண்ணெய் தடவிய பிஸ்கோத்துத் தந்தான் — தலைக்கும் வெண்ணெய் தடவினன்(ள்). ஒருவர் கடித்த பிஸ்கோத்தையும் சாக்லெட்டையும் ஒருவர் அன்புடன் கடித்து உண்டனர். பிறகு மனதை விட்டுப் பேசினர். லீலா டீயின் மெத்தையிற் சாய்ந்தாள்; டீ அவள் முகத்தைக் கையால் தடவி "என்கண்ணே உன் அழகு எவ்வளவு வசீகரமாயிருக்கிறது; என்றான்(ள்)." "காதலா நீ என் உயிர்; இதோ சந்திரன், தன் சீத கிரணங்களை நீட்டி, நம்மை உற்றுப்பார்க்கிறான்; மதியும் நிலவும் போல நாம் இனிச் சேர்ந்து வாழ்வோம்."

"அப்படியே வாழ்வோம்; கண்ணே அதற்கென்ன தடை. ஆனல் நீ ஒன்று செய்யவேண்டும்"

என்று டீ உற்றுப்பார்த்ததுமே, "என்ன வேண்டு மாஞலும் செய்கிறேன்" என்ருள் லீலா.

"நீ ஆணுக மாறிஞல் அவசியம் உன்னை என் **காதலர்** வரிசையில் சேர்த்து விடுகிறேன்................" என்ருள் டீ.

லீலா திகைத்து நின்ருள். அப்போது கதவு திறந்தது; ஸாண்டர் உள்ளே நுழைந்தான்.

டீ கடகடவென்று சிரித்து, "இதோ என் காதலி; இவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளப் போகிறேன்; மிஸ்டர் ஸாண்டர், நீ எங்கள் கையைச் சேர்" என்ருள். "ஹல்லோ லீலி இதென்ன பைத்தியம்; அவள் என் காதலி" என்ருன்.

லீலி முகம் சிவந்தது. "அண்ணு இதென்ன பைத்தியக்கார நாகரிகம்—ஆண் பெண் தெரியாமல்!........" என்று வெளியே சென்ருள். டீ அவள் பின்னே சென்று, "மைடியர் லீலி, என் காதலர் ஒருவரை உனக்குத் தருகிறேன்; நீ சினிமாவில் சேர்ந்தால் அழகுச்செருக்கி (Proud Beauity) என்ற படத்தில் கதாநாயகியாக நடிக்கலாம். காதல் வக்கிரம் (Crooked Love) என்ற படம் ஷூட்டிங் நடக்கிறது. நான் அதற்கே இப்படி ஆணுனேன்" என்ருள். "டாம், போடீ" என்றொரு குண்டு போட்டு லீலி வீட்டிற்கு ஓடிஞள்.

லீலா காமாக்ஷியை நமஸ்காரம் செய்தாள். "மாமி! இன்றே நான் புது வாழ்வு பெற்றேன். இனி நாகரிகப் பண்ணை முகத்தில் விழிப்பதில்லை.

தங்கள் கையால் மஞ்சள் குங்குமம் தாருங்கள்; அப்பாவிடம் போகிறேன்" என்றாள். காமாக்ஷி "தீர்க்கசுமங்கலீ பவ" என்று மஞ்சள் குங்குமம் தந்து, சிவகடாக்ஷம் வீட்டிற்கு லீலாவதியைக் கொண்டு சேர்த்தாள்.

சிவகடாக்ஷம், "லீலாவதி, நீ திருந்தவேண்டுமென்றுதான் பஞ்சாக்ஷரி ஜபித்தேன் அம்மா! உனக்குக் கணவன் தயாரா யிருக்கிறான். ஹைகோர்ட் வக்கீல் முத்துசாமி! நாளையே நிச்சிதார்த்தம் செய்யலாம். அம்மா, இல்லறத்தில் ஒருவனுடன் கற்புள்ள மனைவியாக வாழ்வதே பெண்ணுக்கழகு" என்றார்.

லீலாவதி மறுவாரமே **ஸ்ரீமதி முத்துஸாமியானாள்.** தம்பதிகள் குலதர்மத்தை ஒழுங்காகவே நடத்தி வருகிறார்கள். லீலாவும் தமிழ் கற்கிறாள்.

2. மறு மலர்ச்சி

பஞ்சத்தில் அடிபட்டவனுக்குக் கஞ்சித் தொட்டி யுண்டு; போரில் அடிபட்டவனுக்குச் செஞ் சிலுவை உண்டு. பேனு அடி பட்டவனுக்குக் கவலை தான் உண்டு!

புஷ்பவனம் பி. ஏ., மணி மணியாக எழுது வான். எத்தனையோ கதைகள் எழுதினன்; வெளி யாக வில்லை. முனிசீப் கச்சேரியில் குமாஸ்தா வேலைக்கு மில்டன் நடையில் விண்ணப்பம் போட் டான்; பதில் வரவில்லை. பைரன்—நடையில் அதிகாரிகளின் செருக்கை வெளுத்து வாங்கி ஒரு சவுக்கடி யனுப்பினன்; பிறகு பற்கு நடையில் நேரே போய்ப் பேசினன். எல்லாவற்றிற்கும் ஏமரி நடையில் (ஏமாற்றப் பதிலே) கிடைத்தது. 'இந்த அடிமை வேலையே வேண்டாம்' என்று கச்சேரியை "தானி தானி சபாபானி" சொல்லி ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வெளியேறும்போது வான் கோழி நடை போட்டு ரமணி வந்து சேர்ந்தான்.

இருவரும் பள்ளித் தோழர்; ரமணி ஸ்கூல் பைனல்—கணக்கில் பூர்ண சந்திரன்; ஆங்கிலத்தில் அதற்கு முன்னல் ஒன்று வாங்கிப் பட்டதாரியான பேர்வழி. இப்போது டிவீடு கோட்டும், ட்வில் ஷர்ட்டும், சல்லாத் தலைப்பாகையும், வெற்றிலைக் காவி யேறிய உதடும், காப்பி ஏப்பமுமாக எதிரே நின்ருன்.

புஷ்பவனம்: ஏண்டா ரமணி, ஸ்கூல் பைனலில் மூன்று வருஷம் முட்டை மார்க்கு வாங்கிய உனக்கு எப்படியடா வேலை கிடைத்தது? நான் மனுப் போடவே அப்பா சம்பளத்தைக் காலிபண்ணி விட்டேனே! எனக்கொரு ஈயடிச்சான் காப்பி வேலைகூடக் கிடைக்கவில்லையே.

ரமணி: புஷ்பவனம், உன் மில்டன் நடையைக் கண்டு ஹெட்கிளார்க்கு "பைத்தியம்" என்று சிரித்தார். உன் மனுக்களெல்லாம் குப்பைக் கூடைக்குப் போய்விட்டன. நீ இங்கே பேனு ஓட்டத் தகுதியில்லை! பத்திரிகையில் பேனு ஓட்டு. போ!

புஷ்பவனம்: நீ எப்படி இங்கே நுழைந்தாய் என்பது கேள்வி. சொல் பதில்..........

ரமணி: புஷ்பம், நானும் உன்னைப் போலத்தான். ஆனல் வசனத்தில் மனுப்போட்டேன். பலிக்கவில்லை. முனிசீபுக்கு ஒரு சமையற்காரன் வேண்டுமென்று கேள்விப்பட்டேன். வெள்ளைச் சட்டையை மடித்து வைத்துவிட்டுக் கிளம்பினேன். கரண்டியாபீஸ் வேலை போட்டியில்லாமலே கிடைத்தது. ஒரு மாதத்தில் ஸ்ரீமதி முனிசீபின் அன்பிற்குப் பாத்திரமானேன். முருங்கைக்காய் சாம்பாரும் பாகக்காய் பிட்லையுமே எனக்குச் சிபார்சுசெய்தன. அம்மாள் தயவால் ஐயா தயவு கிடைத்தது! பத்து மணி வரையில் அங்கே கரண்டி வேலை, பிறகு இங்கே பேனு ஓட்டும் வேலை; இந்த வேலையிலும் எனக்கு மேலே யிருக்கிறவருக்குச் சேவைசெய்ய வேண்டும். இதோ அவருக்குக்

காப்பி பலகாரம் வாங்கிச் செல்கிறேன். நாழி யாயிற்று கச்சேரிப் பக்கம் வராதே.

புஷ்பவனம் : உன் அடிமைச்சேரி வேண்டா மப்பா.

இத்துடன் புஷ்பம் சிவன் கோவிலுக்குச் சென்றான்.

வீட்டுக்குப் போனால் "என்னடா வேலை நிலை கிடைத்ததா? தலை வழிக்கும் சங்கிலிகூட நாளைக்கு இரண்டு ரூபாய் சம்பாதிக்கிறானே" என்று அப்பா எரிபுண்ணில் கொள்ளிவைத்தது போலப் பேசு வார். மாமியாரோ, குளத்தங்கரை ரேடியோ நிலயத்தில் மாப்பிள்ளை சமர்த்தை ஒலி பரப்பி ஊர் சிரிக்க வைப்பாள். அருமை மனைவியோ கன்னத்தைத் தோளில் இடித்துக்கொண்டு சீமைச் சாயம் அடித்து வளர்த்த முகத்தில் மஞ்சள் பூச நேர்ந்த வறுமையைப் புலம்புவாள்.

இந்தத் தொல்லைகளை யெல்லாம் ஒழிக்கவே அவன் ஊர்க் கோவில் கோபுரத்தில் ஏறினான். அங்கேதான் ரமணியின் வாய்ச் சொல் நினைப்பிற்கு வந்தது—பத்திரிகையில் பேனா ஓட்ட அவனால் முடியும். ஆனால் என்ன எழுதுவது? எதற்கனுப்பு வது? என்று சிந்தித்தான்.

அப்போது இரண்டு கோபுர வஸ்துக்கள் வந்தன. ஒன்று தாய். அதன் மார்பில் குட்டிக் குரங்கு பற்றிக் கொண்டிருந்தது. தகப்பன் குரங்கு குட்டியின் உடம்பைத் தடவி ஏதோ

உபதேசம் செய்தது. குரங்குகள் புஷ்பத்திற்கு இரண்டு உர் உர்—ஆசி போட்டுச் சென்றன.

ஆஞ்சனேயரே இப்படி வந்து நமது பேனவை ஆசிர்வதிக்கிறார். குட்டிக் குரங்கு போல் இனிப் பேனவைப் பிடித்துக்கொள்வேன் என்று அவன் நினைத்தான். மனுப்போட இன்னும் சட்டைப் பையில் வைத்திருந்த காகிதங்களை எடுத்துக் கதை எழுதத் தொடங்கினன். கதைக்குக் 'கோபுர வஸ்து' என்று தலைப்பிட்டான்.

அதை எந்தப் பத்திரிகைக்கு அனுப்புவது என்று சிந்தித்தான். எழுத்தாளருக்கு நாமம் வைக்கும் பத்திரிகை பயனில்லை. என்ன எழுதினும் டென்னிஸ் பந்துபோலத் திருப்பிவிடும்; ஆசிரியருக் கனுப்பினலும் பயனில்லை. "பேனவுக்குப் பின் வயிறு இருக்கிறது; எழுத்தாளன் பிழைக்க வேண்டும், எழுத்தாளராலேதானே பத்திரிகை பிழைக்கிறது. அவர்களுக்கும் ஏதாவது தருவோம்" என்ற ஒரே பத்திரிகை 'மறு மலர்ச்சி' தான். "மறு மலர்ச்சி பத்திராதிபருக்கு" என்று விலாச மிட்டுத் தன் பெயரையும் எழுதினன் புஷ்பம். ஜிலு ஜிலு வென்று காற்று வந்தது. வீட்டில் கொசுவும் மூட்டையும், அவனும் படுத்தும் பாட்டில் தூக்கம் வருவதில்லை. தென்றல் தாலாட்டியது; கண் சுழற்றியது; கோட்டை மடித்துத் தலைக்கு வைத்துக்கொண்டு, இரண்டு குறட்டை விட்டதும் கனவு உலகுக்குப் போய்விட்டான்.

ஆஹா என்ன கனவு! புஷ்பவனம் கட்டுரையைப் பத்திரிகைக்கு அனுப்புகிறன். திரும்பி வரு

கிறது. மேன்மேலும் கதைகளை அனுப்புகிருன்.... எல்லாம் வாபஸ்! "இன்னும் வேலையகப்பட வில்லையா?" என்று மனைவி இடிக்கிருள்; மாமியார் அசட்டு மாப்பிள்ளைக்கு அஷ்டலக்ஷ்மியைக் கொடுத்தேனே, என்று பொரிகிருள். உறவினர் கேலி செய்கிருர்கள். அவமானம் பொறுக்க முடியாமல், ஹோ என்று உளறிக்கொண்டழுதான் புஷ்பவனம்.

அவன் உளறியது கோயில் மண்டபத்தில் கேட்டது. என்னடா கோபுரத்தில் சத்தம் என்று அங்கிருந்தவர்கள் திகைத்தார்கள். "அட குரங்குச் சத்தம்! இல்லை ஆந்தை! போடா அங்கே முனி யாண்டி யிருக்கிருன்" என்று பலபேர் பலவித மாகப் பேசினுர்கள். முடிவில் ஒருவர் ஏறி வந்தார். அப்போதுதான் புஷ்பவனம் கண்ணைத் துடைத் துக்கொண்டு எழுந்து, தான் கதை வைத்திருந்த இடத்தைப் பார்த்தான்.

ஆனல், ஐயோ காணும். மேலே வந்த ஆள் அவன் ஷட்டகன், "என் கதையை ஏன் எடுத்தாய்? கொடடா குப்பு" என்று மிரட்டினன்.

அவன் 'ஏண்டா புஷ்பவனம், வீட்டில் தேடு கிருர்கள். இங்கேயா இருக்கிருய்? வாடா' என்று கையைப் பிடித்திழுத்தான்.

"என் கதையைத் தராவிட்டால் இப்படியே கீழே குதித்துச் சாவேன்! இங்கேயே சத்தியாக் கிரகம் பண்ணுவேன்" என்று கூச்சலிட்டான் புஷ்பம்.

"அட சீ, உன் கதையை யார் கண்டது? வாடா சோறு தின்ன" என்று முரட்டுப் பிடியாகப் பிடித்து இழுத்துச் சென்றான் குப்பு.

அவன் பலசாலி; புஷ்பம் பட்டத்திற்காக உயிரைக் கொடுத்து தேகம் தேவாங்கான வற்றல். சத்தியாக்கிரகமோ ஹத்தியாக்கிரகமோ அவனிடம் பலிக்கவில்லை. வீட்டில் நுழையும்போது புஷ்பவனம் முகம் வாடிப்போனது. மனைவி முகத்தில் விழிக்கத் தைரியம் வரவில்லை. கூடத்தில் ஒரு மூலையில் சோர்ந்து விழுந்தான்.

மனைவி மங்களம் பரபரப்புடன் ஓடி வந்தாள். அவள் முகத்தில் கடுமை யில்லை. உதட்டில் அன்று தான் முல்லை மலர்ந்தது.

அவள்: சாப்பிட வாங்களேன்?

புஷ்பவனம்: போடி, என் துரதிர்ஷ்டத்திற்குச் சாப்பாடு வேறே, உபசாரம் வேறே!

அவள்: ஏனிப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? உங்களுக்கு யோகந் திரும்பி யிருக்கு.

புஷ்பவனம்: நான் எழுதிய கதை கூட மாய் மாய்ப் போனது. என்ன யோகம்?

அவள்: அதைத்தானே சொல்ல வந்தேன்.

புஷ்பவனம்: எதை?

அவள்: அந்தக் கதையைத்தானே தேடினீர்கள்? நான் உங்களுக்கு வேலையாக வேண்டுமென்று அம்பாளை வணங்கிவிட்டுக் கோயில் பிரகாரத்தைச் சுற்றி வந்தேன். கோபுரத்

திலிருந்து ஒரு குரங்கு ஒரு வஸ்துவை எறிந்தது; பார்த்தேன், உங்கள் கோழிக் கிண்டல்!—கோபுர வஸ்து. விலாசமும் எழுதி யிருந்தீர்களா? **மறு மலர்ச்சி ஆசிரியர்** எனது தோழி பருவதத்தின் கணவரே; அவளிடம் தந்து அவரிடம் சேர்க்கச் சொன்னேன்; அவர் பார்த்து உடனே இந்தக் கடிதமும் இருபது ரூபாயும் பருவதத்திடம் தந்தார். அவள் என்னிடம் தந்தாள், இதோ கடிதத்தைப் பாருங்கள்.

புஷ்பவனம் **மறு மலர்ச்சி** பெற்றான்; கடிதத்தை ஆவலாகப் படித்தான்:—

> "ஸ்ரீ புஷ்பவனத்திற்கு, மறு மலர்ச்சி ஆசிரியர் ஆத்மபந்து வணக்கம். தங்கள் கதையின் பெயரும் **கோபுரவஸ்து.** அதை எடுத்து வீசியதும் கோபுர வஸ்து; கதை நயமும் கோபுரத்தின்மேல் மலர்ந்த அரிய வஸ்துதான். கதையைப் படித்து மகிழ்ந்தேன்; உடனே அச்சிற்கனுப்பினேன். இந்த வாரம் மறு மலர்ச்சியில் அது வரும். அதற்கு ரூபா இருபது சன்மானம் அனுப்பியுள்ளேன். இனித் தாங்கள் வாரந் தவறாமல் கதை அனுப்ப வேண்டுகிறேன். விருப்பமானால் மறு மலர்ச்சி துணையாசிரியராகத் தாங்கள் வேலை பார்க்கலாம்.
>
> தங்களன்புள்ள,
>
> **ஆத்மபந்து**"

சகடயோகந்தான்! புஷ்பவனம் மங்களத்தைத் தழுவி இன்பக் கண்ணீருடன் "எல்லாம் உன் அதிர்ஷ்டமடீ" என்றான்.

மறுநாள் முதல் மறு மலர்ச்சியுடன் அவன் வாழ்வும் ஐக்கியமாய் விட்டது.

3. வடக்கும் தெற்கும்

1

பௌதிக வகுப்பில் காந்தப் பாடம் நடக்கிறது. ஆசிரியர் **பியாரிலால்** காந்த ஊசிகளைக் கொண்டு சோதனை நடத்துகிறார். ஊசிகளின் வட முனை வடமுனையைத் தள்ளுகிறது; தென்முனை வடமுனையைக் கவர்கிறது. அப்போது மாணவ ரெல்லாம் "தெற்கை வடக்கு இழுக்கிறது சார்" என்று எக்காளம் செய்கின்றனர். முருகன் கிரண் குமாரியைப் பார்த்து மெல்லக் கடைக்கண் புன்னகை பெறும்போது, மாணவர் இரகசியமாகக் கோட்டா செய்கின்றனர். பியாரிலால் "ஒத்த முனைகள் விலகும், எதிர் முனைகள் இழுக்கும், மனிதருள் ஆணைப் பெண் கவர்வது போலே" என்று ஒரு போடு போடுகிறார். "விளங்கி விட்டதையா" என்று மாணவர் சிரிக்கிறார்கள். "நன்றாக விளங்கக் கொஞ்சம் அனுபவம் வேண்டுமப்பா" என்று பியாரிலால் கொஞ்சம் நகைச்சுவையில் விளையாடிய பிறகு, காந்தத்தின் சக்தி எப்படிக் கவர்கிறது, எவ்வளவு பரப்பளவில் கவர்ச்சி பரவுகிறது என்பதை விளக்கப் புகுந்து, போர்டில் கணக்குப் போட்டார். அவர் அந்தப்புறம் திரும்பியதுமே இந்தப்புறம், மாணவர் "காந்தத்தின் கவர்ச்சி வகுப்பு முழுதுமே பரவியிருக்கிறது சார்" என்றனர். ஒரு காந்தத்திற்கு இத்தனை கவர்ச்சி

என்று ஆசிரியர் கணக்குப் போடும்போதே "ஏழு காந்தத்திற்கு?" என்று மாணவர் மாணவிகள்பக்கம் திரும்பி நகையாடினர். இதற்குள் ஒரு கடிதம் மெல்லப் பறந்தது; இருவர் உள்ளங்களையும் இரகசியமாகப் பின்னிவிட்டது. தற்காலக் கல்லூரி வாழ்வில் இதெல்லாம் அதிசயமில்லை; நீங்களே தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

"டிங்டாங் டிங்டாங்!" மணியடித்தது. இனி விடுதலைதானே. எல்லாரும் கட்டுச் சோற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு சுற்றியுள்ள தோப்புகளுக்குச் சென்று உண்டனர்.

2

பள்ளிக்கூடத்திற்கு வடக்கே ஒரு பர்லாங் தூரத்தில் ஒரு பூஞ்சோலை யுண்டு. அதில் ஒரு பூம்புதர்; அடக்கமான தனி இடம். அங்கே முருகன் தன் பொதி சோற்றை அவிழ்த்தான். உள்ளே இரண்டு உளுந்து வடைகள், புளியோதரை, தத்யோன்னம் எல்லாம் இருந்தன. முருகன் வடையைச் சிறிது பிட்டு வாயில் போட்டுக்கொள்ளும்போது இலையில் ஒரு ரசகுல்லா விழுந்தது. திரும்பினான்—கலகல வென்று சிரித்துக்கொண்டே, **கிரண் குமாரி** எதிரே நின்றாள்.

முருகன் : கிரண்! நீ இப்படி வந்தால் நண்பர் பியாரிலாலிடம் கோளேற்றி என் படிப்பிற்கே உலை வைப்பார்கள். ஆதலால் நீ சமயமறிந்து கால மறிந்து வரவேண்டும்.

கிரண் : சரியான காலமறிந்துதான் வந்தேன், வருவேன். முருகா! இனி நம்மை யார் கேலி என்ன செய்யும்? வடக்கும் தெற்கும் கவர்ந்த பிறகு........

முருகன் : கிரண், கவர்ந்த காந்தத்தையும் தள்ளிவிட எத்தனையோ பொறாமைக் கண்கள் நம்மைக் கவனிக்கின்றன. முதலில் உனது தந்தை நமது நட்பை விரும்புவாரோ என்னமோ?

கிரண் : முருகா, எனது தந்தை சீர்திருத்தவாதி; அவருக்கு வடக்கும் தெற்கும் ஒரே இந்தியாதான்.... ஆனால் உனது முரட்டுத் தந்தையோ தொல் காப்பியத் தமிழில் உன்னை மிரட்டுவார். அவருக்கு நீ சரியான பதிற் சொல்லாவிட்டால் நமது காரியம் ஐயம்........

முருகன் : அதற்கு நானாயிற்று..........எத்தனை நாள்தான் இப்படி நம்மவர் ஆரிய திராவிடச் சண்டை போட்டுக்கொண்டிருப்பது? தெற்காவது வடக்காவது? எல்லாம் ஒரே அடிமை நாடாயிருக் கிறது. வெள்ளைக்காரன் நமது தலைவிதியை எழுதும் நிலைமையில் இருக்கிறோம்........சுதந்திரம் கேட்டால் "ஒற்றுமையாக வாருங்கள்" என்கிறார் லண்டன் துரை. நாம் ஒன்று சேராமல் வகுப்புச் சனியன்களும் பேதக்காமாலையும் நம்மை அசூயை யால் பிரித்து வைக்கின்றன. வகுப்புச் சண்டையை மெல்லத் திருகிவிட்டு வெள்ளைக்காரன் கவலையில்லா மல் இந்த நாட்டில் தர்பார் நடத்துகிறான். நமது வாழ்விலாவது இந்த வட—தென் வேறுபாடுகளை ஒழிக்கவேண்டும். இந்தியாவில் பிறந்தவன் எந்த

ஊரில், எந்தத் தெருவில், எந்தப் பெற்ரோருக்குப் பிறந்தாலும், இந்தியனே என்ற ஒருமையுணர்ச்சி நமக்கு வேண்டும்.

கிரண்: அந்த உணர்ச்சிக்காகத்தான் ரசகுல்லாவைக் கொண்டுவந்தேன்.

முருகன்: சரி, என் உளுந்து வடையைச் சாப்பிடு....

கிரண் உளுந்து வடையைப் பாதி கடித்துத் தந்தாள், முருகன் பெரிய ரசகுல்லாவைப் பாதி அவளுக்குத் தந்தான். அவள் சிறிது கடித்து மீதியைத் தந்தாள். காதல் பிரசாதத்தை இருவரும் உண்டனர். கிரண் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்து.. "நான் போகிறேன் மணியாயிற்று" என்று புதர்களில் புள்ளிமான் போலத் துள்ளித்துள்ளி வகுப்பிறகு ஓடினுள். முருகன் உணவு கொண்டு பெரிய சிந்தனையில் மூளையை உலாவ விட்டுக்கொண்டே விரைவாக நடந்தான்.... "டிங்டாங் டிங்டாங்!" வகுப்பு அழைத்து விட்டது.

3

முதலில் தமிழையா வகுப்பு; ஐயாவின் சங்கத் தமிழுக்கும் மாணவரின் மறு மலர்ச்சித் தமிழுக்கும் போட்டா போட்டி நடப்பதே திருக்கூத்துத்தான். ஐயாவின் தனித் தமிழ், பிள்ளை முருகன் ஒருவனுக்கே வரும்--குல வித்தையல்லவா? ஆனாலும் முருகன் அப்புறம் போனல் மறுமலர்ச்சித் தமிழே பேசுவான். முருகன் அப்பா இருக்கிரூரா என்று பார்த்துக் கொண்டே வாயைத்

திறப்பான். இன்று கிரண்குமாரியும் அங்கே யிருந்தாள்........ இன்னும் ஆறு பெண்களும் இருந்தனர். தொல்காப்பியனார் பாடநூலைத் திறந்து மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தைத் தொடர்ந்தார்.

"மருங்கிலா நங்கையும் வசையில் ஐயனும்
ஒருங்கி இரண்டுடற் குயிரொன் றாயினார்
கருங்கடற் பள்ளியிற் கலவி நீங்கிப் போயப்
பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசல் வேண்டுமோ?"

தொல்காப்பியனார் இதற்குத் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை யெல்லாம் போட்டுப் புரட்டி, இலக்கணமாக உரைகோடி முடித்து.... மாணாக்கர்காள், இச் செய்யுளில் கம்பனார், தலைவனும் தலைவியும் இரண்டுடற் கோருயிர் போன்றே காதலித்து, எஞ்ஞான்றும் அக்காதல் விடாது பற்றி நிற்பதை வியன்படக் கூறினாரென்க.............. இக்கூற்றிற்கு உவமைச்சுவை யூட்டியிருக்கும் பண்பைக் காண்மினோ........ கருங்கடற் பள்ளியில் கலவை நீங்கிய தாம்........ என்ன........ விளங்கிக் கொண்டீர்களா?

ஒருவன்: ஐயா, கருங்கடலில் பள்ளி யென்றால் பள்ளிக்கூடமா?

புலவர்: அட! கசடா, பள்ளி யென்றால் பாயல், படுக்கை........

பகுத்தறிவு மாணவன்: ஐயா, கருங்கடல் அலை வீசுமே; அதிற் பாயல் இருத்தலெப்படி....? ஆண் பெண் இருவர் படுத்தலெப்படி.... கலவி யெங்ஙனம் நிகழும்?

புலவர் : அட மட்டி, கருங்கடலில் பாம்பின் மேல் கலவை நடந்ததடா........

ஒரு பெண் : கலவை என்ருல்..................என்ன சந்தனமா........குழம்பா ?

புலவர் : கலவை, கலத்தல் என்னும் தொழிற் பெயரிற் பிறந்தது. கலத்தற் ருெழிலுடையது கலவை.

மாணவர் : கலத்தற்ருெழில் எப்படி நிகழ்ந் ததையா ?

வகுப்பில் ஏகக் கலாட்டாதான்.... கை கொட் டலும் பெஞ்சைத் தட்டலும் சிரிப்பும் விளையாட்டும் கண் வீச்சும் அமளிபட்டன !

ஒரு மாணவன் : ஐயா, கம்பனுர் மருங்கிலாநங்கை என்ருரே, அப்படியொரு நங்கையுண்டா ?

புலவர் : முட்டாள்.... மருங்கிலா என்ருல் இடையே இல்லாமல் இருப்பதன்று. நுண்ணிய நூல் போன்ற இடை என்பது பொருள்........

மாணவன் : ஒருங்கிய இரண்டுடல் என்ருல் என்ன ஐயா..................

இந்த மாதிரி மாணவர் புலவரைக் கோட்டா செய்தார்கள். புலவர் விடை பகரக் கூசிஞல், ''ஐயா,பரீக்கையில் இவற்றைக் கேட்பாராயின் யாம் திகைக்க நேரிடும். அச் சமயம் நமது புகழ் பெற்ற தொல்காப்பியனுரின் மாணவரோ இக் கேள்விக்குப் பின் வாங்கினவர் என்று மற்ருேர் சிறுமை செய்ய நேரிடும். ஆதலின் சொல்லிவிடுங்கள் திறந்து''

என்று அசம்பாவிதமான கேள்விகளை யெல்லாம் அடுக்கி மணியடிக்கு மட்டும் ஐயாவை வம்புக் கிழுத்துத் தொலைத்தனர். வகுப்பு முடிந்தது தான் தாமதம். முருகனையும் கிரண் குமாரியையும் நோக்கி "பிரிந்தவர் கூடினால் பேசல் வேண்டுமோ?" என்று கைகொட்டிச் சென்றனர். இப்படியே எல்லா வகுப்புக்களிலும் நண்பர் இருவரையும் கோட்டா செய்தனர். மாலையில் முருகன் டென்னிஸ் ஆடும்போது அவளும் வந்து சேருவாள். இப்படி இருவர் நட்பும் முதிர்ந்து பருவத்திற்குரிய காதற் கனலானது. கிரண்குமாரி முருகனுக்கு இந்துஸ் தானி நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுத்தாள். முருகன் அவளுக்குத் தமிழ் சொல்லித் தந்தான்..........

4

ஒருநாள் ஒரு மாமரத்தைச் சுற்றிப் படர்ந்த மல்லி கைக் கொடியை முருகன் கண்டான். அதில் பூப் பறித்து ஒரு மாலை கட்டி வைத்தான். கிரண் ஓடி வந்தாள். அந்த மாலையை எடுத்து முருகன் கழுத் திற் சூட்டி "நாம் இந்த மரமும் கொடியும் போலி ருப்போம்" என்றாள். முருகன் மலரும் கனியுமாகச் செழிப்போம்" என்றான்....... பிறகு உணர்ச்சி வேகம் இருவரையும் மௌனமாக்கியது....... அந்தி மாலையில் புட்களெல்லாம் ஜோடி ஜோடியாகப் பாடித்தாவிச் சிறகடித்து விளையாடின. வாழ்க்கைச் சோலையில் தாமும் அப்படி விளையாடக் காதலர் உள்ளம் துடித்தது. ஆனால் அதற்குள் செவ்வானத் தில் கருமை படர்ந்தது. உலகம் இருட்டுத்திரையில்

மங்கத் தொடங்கியது........ நிறப்பொலிவால் செருக்குற்ற இயற்கையில் இரவு கரி பூசத் தொடங்கியது.

பகலும் மாலையும் கூடிக் கலந்தன......கிரணும் முருகனும்........ இருவரும் வீடு சேருமுன் சப்தரிஷி மண்டலம் பளிச்சிட்டது. கிரண் அருந்ததியைக் காட்டி ஒரு புன்னகை புரிந்து மின் போல ஓடி மறைந்தாள்.

அக்காலமே **ராஜாஜி** மந்திரியாகித் தமிழ் நாட்டில் அரிய பெரிய காரியங்களைச் சாதித்தார்; ஹிந்துஸ்தானியைப் பள்ளிக்கூடங்களில் கட்டாயமாக்கினார். அதன் விளைவாக இந்திப்போர் எழுந்தது. அப்போரில் முன்னணியிற் சென்று சிறை புகுந்த தமிழர் பலர். பின்னணியிலிருந்து வீட்டுத் திண்ணையில் சொற் போராடியவர் பலர். நமது தொல் காப்பியனருக்கு அரசியல் கிளர்ச்சி பிடிக்காது. சிறையென்றால் நடுக்கம். மேலும் பள்ளித்தலைவர் இந்தி நேசர். ஆதலால் புலவர் தமது நெஞ்சக் கொதிப்பை யெல்லாம் திண்ணையில் வாரிவிட்டார். அவருடைய வாயைப் பெருக்கப் பத்துப்பேர் கூடுவதுண்டு. அவருள் ஒருவர் **ஐந்தெழுத்தனர்**. அவர், "தமிழர்—ஆங்கிலங்கூடக் கற்கக் கூடாது. கற்றால் தமிழுடன் ஆங்கிலத்தையும் கலந்துவிடுவார்கள்" என்பவர். இந்தியைப் பற்றி அவருடைய கருத்தைக் கேட்கவேண்டியதில்லை. அவர் மகன் **செங்குட்டுவன்** இந்திவகுப்பிற்குப் போக மறுத்துப் படிப்பையே விட்டதில் அவருக்கொரு பெருமை. "எமது மகன் செங்குட்டுவன் வடக்கே படைநடத்தி, இமயச்சிமயத்திற்றமிழ்க்கொடி எழுதுவான்" என்று சிலப்

பதிகாரத்தை ஒப்பித்துக்கொண்டிருந்தார் ஐந் தெழுத்தனர் (பஞ்சாட்சரம்). இந்தச் செங்குட்டு வனுக்கும் முருகனுக்கும் வகுப்புப் பொருமை பற்றிக்கொண்டது. முருகன் பள்ளிக்கூடத்திற் சேர்ந்தபோது ஐந்தாம் வகுப்பிற் படித்த செங் குட்டுவன், முருகன் பத்தாம் வகுப்பிற்கு வந்த போதுதான் அதைவிட்டுக் கிளம்பி ஆறும் வகுப்பை எட்டினன். அவன் கிரண்குமாரியுடன் முருகன் நெருங்கிப் பேசுவதைப் பற்றிக் கதைகட்டி அப்பாவிடம் சொல்லி, அப்பா தொல்காப்பியனரி டம் சொல்லி, இன்று திண்ணை வம்பிற்கு அந்தப் பேச்சு வந்துநின்றது.

தொல்காப்பியனர் : தமிழகம் தமிழருக்கே உரியது. அதில் வேற்றினத்தார் புகவொட்டோம். பிறமொழி கலக்கவொட்டோம். இப்போழ்து இந்தி மந்தி என்னும் பேச்செல்லாம் இனி முறிந்தொடியச் செய்வோம். முயற்சி திருவினையாக்கும்.

ஐந்தெழுத்தனர் : அண்ணு, தங்கள் தமிழார்வம் தீப்பறக்கிறது. ஆனல் தங்கள் மகனரே, ஓர் வட நாட்டுப் பெண்ணுடன் உறவு கொண்டு காலத்தை வீணுக்குகிருர்.

இச்சமயமே முருகன் வந்தான்.

தொல்காப்பினர் : முருகா, ஏன் இந்நேரம்? சொல் உண்மையை.

முருகன் : தந்தாய், யான் காற்பந்தடித்து நண் பருடன் சிறிது உரையாடி வந்தேன்.

தொல்காப்பியனார் : உனது நண்பர் யார்? முருகா, ஏது கெட்டுப்போனாய். நீ காதலார் (பியாரிலாலுக்குத் தனித் தமிழ்) கன்னியோடு களியாட்டயருவதை யாம் அறியோமா? அப் பெண்ணுடன் உனக்கென்ன உறவு? அவள் வடமகள், நீ தென்மகன். வடக்கும் தெற்கும் பொருந்துங் கொல்?

முருகன் : அப்பா, வடக்கு முனையும் தெற்கு முனையுந்தாம் கவர்ச்சி கொண்டு பொருந்தும்.

தொல்காப்பியனார் : கெட்டி கெட்டி; அதனாலே தான் உன் உள்ளம் வடமகள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது போலும்.

முருகன் : தந்தாய்! இஃதென்னே விந்தை! நாமனைவரும் இந்தியர் அல்லமோ? எத்தனை நாட்கள் இப்படி நாம் ஒருவரையொருவர் வெறுத்துக்கொண்டு கலகம் செய்வது? இன்று நாம் வடக்கானாலென்ன தெற்கானாலென்ன? எல்லாரும் அடிமைகளாகவே இருக்கிறோம். மேலும் இவ்வேறுபாடு எனக்குப் பிடிக்கவே யில்லை. தமிழ் வளர வேண்டியதுதான். அதற்காக நாம் ஏன் இந்துஸ்தானியை மறுக்க வேண்டும்? அதுதானே இப்போது நமது நாட்டிற்கெல்லாம் தாய்மொழியாக வல்லது. அதற்காகத்தானே நானும் அதைப் பயின்றேன். நீரும் பயின்றால் குமரிகண்டக் கதைகளை வடநாட்டாருக்குச் சொல்லலாமே. நீர் தனித் தமிழிற் பேசினால் எந்த வடநாட்டுக் காதும் கேட்காதே.

தொல்காப்பியனர் : அட, களி, மடி, மாணி, கயவா, கள்ளா, தடியா, மடையா, குடிகேடா, இந்தி கற்ருயா? அவளிடமா? சரி சரி சரி....நீ இனி நமது பிள்ளையல்லே. போ, அவளுடனேயே போ....போடா ....உன்முகத்தில் யாம் விழியோம்....போ....இந்தி இயக்கத்தில் இத்தனை தமிழர் சிறை சென்றிருக் கிருர்கள்; தமிழனுகப் பிறந்த நீ, நமது மகனுன நீ, தொல்காப்பியரிடம் பயின்ற நீ, இந்தி கற்பதாம்! வடமகளுடன் குலாவுவதாம்....கெட்டி கெட்டி! நமது மானத்தைக் கெடுக்கவே பிறந்தாய்....போ, போ.

முருகன் : அப்பா வணக்கம்; செல்கிறேன்.

முருகனுக்கு ரோசம் பொறுக்கவில்லே. தனித் தமிழ் வளர்ப்பதிலும் அவனுக்கு வெறுப்பில்லே. ஆனல் நமது சகோதரரான வடநாட்டாரை அசூயையுடன் இகழ்வதையேஅவன் வெறுத்தான். முருகன் ஒரு கடிதம் எழுதி மறுநாள் வகுப்பில் மெல்ல, கிரண்குமாரியின் புத்தகத்தில் வைத்து விட்டு எங்கோ கிளம்பிவிட்டான். பிறகு அவனைப் பற்றித் தகவலேயில்லே.

5

பியாரிலால் கோரக்பூரில் பிறந்து, பரம ஏழைக் குடும்பத்தில் வளர்ந்து கோயங்கா என்பவரின் உதவியால் படித்து எம். ஏ. தேறியவர். உடனே அவர் சபர்மதி சென்று மகாத்மாவுக்குத் தொண்டு செய்தார். அவரை மகாத்மா தெற்கே ஹிந்துஸ் தானி பிரசாரத்திற்கே அனுப்பினர். இங்கே

அவர் தமிழை நன்ருகக் கற்ருர். தமிழ்நாடு அவருக்குப் பிடித்துப் போனது. இங்கே வந்த பிறகே அவர் சென்னை தங்கசாலைத் தெருவில் கோகுல் தாஸ் மகள் ருக்மாயியை மணந்தார்; கிரண்குமாரி பிறந்தாள். உப்புச் சத்யாக்கிரகம் வரையில், அவர் மகாத்மாவையே பின்பற்றினுர். அந்தச் சத்தியாக்கிரகத்தில் அவர் இடது தோளில் பெரிய காயம் பட்டது........மகாத்மா, "இனி நீ உபாத்தியாயர் வேலை பார்த்து மாணவரிடையே தேசாபிமானத்தை வளர்" என்று உத்தரவிட்டார். பியாரிலால் தேசீயக் கல்லூரியில் இடம்பெற்று, ஸயன்ஸும் ஹிந்தியும் பயிற்றிவந்தார். அவருக்குக் கிரண்குமாரியிடம் உயிரன்புண்டு. அவளை உயர்ந்த படிப்பளித்து, பெண்கல்விப் பணியில் ஈடுபடுத்த அவர் விரும்பினுர்........கிரண்குமாரிக்கு இப்போது வயது பதினைந்து. ஸ்கூல் பைனல் தேர்வு நடந்துவிட்டது. தாயார் அதற்குள் கலியாணப் பேச்செடுத்தாள். பியாரிலால் அவளை ஒரு நல்ல தமிழ் வாலிபனுக்கே தரத் தீர்மானித்திருந்தார். தம் மாணவருள் ஐந்தாறுபேர்கள் அவளை விரும்பிக் காதற் கடிதங்களும் எழுதினர். கிரண் அனைத்தையும் கிழித்தெறிந்தாள். அம்மா கலியாணப்பேச்செடுக்கும் போதெல்லாம் இவள் துளசி ராமாயணத்தை உரக்கப் படித்துப் பேச்சை அமுக்கிவிடுவாள். அவள் உள்ளம் முருகனுக்கே துடித்தது. பியாரிலாலுக்கும் முருகனிடம் பிரியமே. ஆனுல் அவன் தந்தையின் போக்கு அவருக்குப் பிடிப்பதில்லை. முருகனும் மறைந்த பிறகு அவன் நினைப்

யும் அவருக்கு மறைந்தது. ஆனால் கிரண் மறப் பாளா?

6

கிரண்குமாரி பி. ஏ. தேறியபிறகு, சேவாக்கிராமம் சென்று வார்தாக் கல்வி பயின்று மகிலா மந்திரத்திற் சேவை செய்தாள். ஒருநாள் மஹாத்மா காந்தி, மஹா தேவதேசாயை, "மஹாதேவ், ஸ்ரீபுரி யில் அஹிம்ஸாபாய் தொண்டு எம்மட்டில் உள்ளது? அவர் ஒரு பெண்கலாசாலை வைக்கவேண்டும் என் ருரே" என்று கேட்டார். "அஹிம்ஸா பாய் ஸ்ரீ புரியைக் காந்திபுரி யாக்கிவிட்டார். அங்கே சர்க்காப்பாட்டும் கதர்த்தறியின் தாளமும், கலப்பை ஓசையும், கைத்தொழில்களின் துடிப்பும், கல்வியின் நாதமும் கேட்கின்றன. கட்குடி நின்றது. அவரவர் உழைத்துப் பிழைக்கின்றனர். எல்லா ருக்கும் தமிழ் ஹிந்தி எழுதப் படிக்கத் தெரியும். காலை மாலை பஜனை நடக்கிறது. சென்ற மாதமே அஹிம்ஸா பாய் குமாரி வித்யாலயம் தொடங்கினர். அதில் இப்போது நூறு பெண்கள் படிக்கிருர்கள். அதற்கு ஒரு தலைமை ஆசிரியை வேண்டும் என்று சென்ற வாரமே கடிதம் எழுதினர்" என்ருர் தேசாய்.

மகாத்மா, கிரண்குமாரியை அன்புடன் அழைத்து, "குமாரி வித்யாலயத்தை நீ நடத்து.... உனக்கு மங்கலமாகுக. ஓம் ராம்" என்று ஆசீர் வதித்தனுப்பினர். அஹிம்ஸா பாய்க்குத் தந்தி பறந்தது.

ஸ்ரீபுரி நான்காண்டுகளுக்கு முன் மூதேவிபுரியாகத்தானிருந்தது. அஹிம்ஸாபாய் அங்கே அரிய தொண்டுசெய்து, புதிய கிராமத்தையே நாட்டினார். இன்று அது திருமகள் வாசமா யிருக்கிறது........ அஹிம்ஸா பாயைக் கிராமவாசிகள் **சோடா காந்தி** என்று மதிக்கிறார்கள். சோடா காந்தி சொல்லுக்கு இரண்டில்லை.

இன்று புத்தாண்டு நாள்........சித்திரைத் தென்றல் பூமணத்தை அள்ளிவருகிறது. கிராமம் தோரணமும், வாழை கமுகும், கோலமும், மேளதாளமுமா யிருக்கிறது. திவ்ய கானங்கள் தமிழிலும் இந்தியிலும் முழங்குகின்றன. வந்தாள் கிரண்குமாரி. கிராமத்தில் புதிய களை வீசியது........பார்த்தான் **அஹிம்ஸா பாய்**........"ஆ கிரண்குமாரி........நீயா........" என்றான். "முருகா நீயா அஹிம்ஸா பாய்"........ என்று களிபொங்கினாள் கிரண். **பிரிந்தவர் கூடினால் பேசல் வேண்டுமோ?**

மறுநாளே பியாரிலாலுக்குத் தந்தி வந்தது. தொல்காப்பியனார் மனமும் முருகன் மறைந்தபிறகு மாறிப்போனது. அவரையும் இழுத்துக் கொண்டு பியாரிலால் ஸ்ரீபுரிக்கு வந்தார். மஹாத்மா காந்திக்குத் தந்தி யடித்தார். "**அஹிம்ஸா-கிரண் மங்கலமாக வாழ்க**" என்று மகாத்மா தந்தி பேசினார்.......... முருகனும் குமாரியும் மனங்கனிந்த திருமணம் புரிந்து, தேசசேவை செய்தனர். ஸ்ரீபுரிக்கு இருவரும் தாய் தந்தையர் போல் விளங்குகிறார்கள். முருகன் துளஸி ராமாயணத்தைத் தமிழில் எழுதினான்; கிரண் **கம்பனை** இந்தியில் எழுதினாள். வடக்கே

செல்லும்போதெல்லாம் இவன் கம்பனைப் படிக்க அவள் இந்தியில் விளக்கினாள். தென்கலை வடக்கே புகழ்பெற்றது........வடக்கும் தெற்கும் ஒன்றாயின.... மங்களந்தானே !

4. சபாஷ் சிங்கம்!

தமிழரின் வீர ரத்தம் உங்கள் நரம்பிலும் ஓட வேண்டும்! பாருங்கள் மருதுவை: 'பட் பட்' என்று முண்டா தட்டுகிறான்; எட்டுத் திசையும் சபாஷ் என்று எதிரொலிக்கிறது! வாள் போன்ற மீசையை முறுக்கி விடுகிறான்! "ஹ ஹ" என்ற ஓர் அட்டஹாஸச் சிரிப்பு! "ஹூம்" என்றொரு பெருமூச்சு! உடனே கையில் துப்பாக்கி யெடுக்கிறான். ராணி வேலு நாச்சியார் முன் வருகிறான்:

ராணி: மருது, ராசா போனபிறகு நமக்கென்ன இருக்கிறது!

மருது: தாயே, வீரம் இருக்கிறது. தமிழ் ரத்தம் சிவப்பை இழந்தாலும், வீரக் கனலை இழக்காது.

ராணி: கும்பினிப் பட்டாளந்தான் சீமையைப் பிடித்துக் கொண்டதே.

மருது: உலகையே பிடித்துக்கொண்டாலும் புலி மருதைப் பிடிக்க முடியாது.

ராணி: மருது, என்னைச் சிறைப்பிடிக்க வருகிறார்களே?

மருது: தாயே, நான் உள்ள மட்டும் நடவாது. கிளம்புங்கள். இதோ 2,000 வீரர் முன் செல்லுங்கள்; பூச்சி நாயக்கன் ஊரில் தங்குங்கள்; பிறகு திண்டுக்கல்லில் சந்திப்போம்.

அவன் உத்தரவுப்படியே எல்லாம் நடக்கிறது; அரசச் சின்னம், விருது, மகுடம், பொன்மணித் திரள்கள் எல்லாம் உடனே பூமிக்கடியில் மறைந்தன. இரவில் ராணி ஒரு நண்பர் ஊர் சென்றாள். அங்கிருந்து திண்டுக்கல்லுக்குப் புறப்பட்டாள்.

* * *

திண்டுக்கல்லில் திப்பு சுல்தான் முகாம் போட்டுப் பாண்டி நாட்டைப் படையெடுத்தான். திண்டுக்கல் குன்றில் அவனும் திப்பு சுல்தானும் அமைத்த வெடி மருந்துக் குகை இன்றும் உள்ளது. ஒரு பீரங்கிகூடத் துருவேறிக் கிடக்கிறது. ஐதராலியும், திப்பு சுல்தானும், ராஜா கானும் பாண்டிய நாட்டு நிலையைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். சிவகங்கையில் மறவர்கோன் கும்பினிக்காரருடன் போர் செய்து இறந்த செய்தியும் வருகிறது. மருதுவைப் பற்றியும் பேச்சு நடக்கிறது. "மர்து படா ஆத்மி" என்று ராஜா கான் வர்ணித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஐதர் : படா ஆத்மியானால் என்ன செய்வான் ?

ராஜா : நூறு வீரர் செய்ய முடியாததை அவன் ஒருவன் செய்வான். அவன் பலத்தைக் கண்டு நாம் ஆச்சரியப்படுவோம்.

* * *

இப்படி இங்கே பேச்சு நடக்கும் போதுதான் இராணி வேலு நாச்சியார் தன் ஆட்களுடன் திண்டுக்கல் எல்லையை மிதித்தாள்.

'யாரோ எதிரி' என்று திப்பு சுல்தான் ஒரு சிறு படை கொண்டு ஓடினான். ஹிந்துஸ்தானி தெரிந்த மறவர் "துஷ்மன் நை, மித்ரதல்! தோஸ்த்" (பகைவரில்லை, நண்பர்; நேசப் படைகள்) என்று கூறினர். வாலிபத் திமிர் கொண்ட திப்பு கேட்க வில்லை; எல்லாரையும் கைது செய்யப் போனான்; வேலு நாச்சியார், "ஐயோ! மருது எங்கே?" என்று கூவினாள். இதோ என்று பெரிய மருது, சின்ன மருது இருவரும் ஓடிவந்தார்கள். பெரிய மருதுவுக்கு "டூட் பூட்" ஹிந்துஸ்தானி தெரியும். சின்ன மருது அறிவாளி; ஹிந்துஸ்தானி சுமாராகப் பேசுவான். அவன், "ஐயா, நாங்கள் உங்கள் நண்பர்கள். முன்பே தகவல் அனுப்பி யிருக் கிறோம்; சுல்தானுக்குத் தெரியும்" என்றான். திப்பு கேட்காமல், வேலு நாச்சியாரைக் கைது செய்யப் போனான்; பெரிய மருது கண் சிவந்தது.

—"சாஹெப் வா, கை கலப்போம்; நியாய மாகச் சொன்னதைக் கேளாமல் நடந்தாய்........" என்று தொடை தட்டித் திப்புவை ஒரு கட்டுக் கட்டி இரும்புப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, "சாஹிபு நாம் இருவரும் நண்பராக வேண்டுமா; விரோதிகளாக வேண்டுமா? விரோதி யானால், இப்படியே அப்பளமாக்கி விடுவேன்" என்றான்.

இதற்குள், ராஜா கான் வந்துவிட்டான். சின்ன மருது அவனிடம் விஷயத்தைச் சொல்லவே, அவன் திப்பு சுல்தானைச் சமாதானம் செய்து "நமது நண்பர் இவர்கள்" என்றான். திப்பு "ஸலாம்

ஸலாஹ்ற!'' என்று புன்னகைத்து, எல்லாரையும் ஐதரிடம் அழைத்துச் சென்றான்.

ஐதர் : திப்பு, இந்த மர்து (மருது) உன்னைவிட முரடன், பலசாலி; நீ புலி, **அவன் சிங்கம்** என்றான்.

திப்பு : சிங்கமானல் என்ன செய்வான்? கும்பினிக்காரரை பீட் புரட்டுவானு?

ஐதர் : திப்பு, இதுதானு பிரமாதம்? இன்னும் எவ்வளவோ வேலை செய்வான்.

திப்பு : எங்கே இந்த கும்பினி ரூபாயை இரண் டாய் ஒடிக்கட்டும் பார்ப்போம்.

ஐதர் : சும்மா ஒடிப்பானு? ரோஷம் கிளம்பினல் ஒடிப்பான்! மர்து, இந்த ரூபாய்தான் கும்பினி அதிகாரம் என்றால் நீ என்ன செய்வாய்?

மருது ரூபாயைப் படக்கென்று வாங்கினன்; இரண்டு துண்டாக்கி சுல்தான் முன் வீசினன்.

திப்பு, "அரே, பயில்வான்!'' என்று மூக்கில் விரல் வைத்தான். ஐதர், "**சபாஷ் சிங்கம்!**'' என்று முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தான்.

5. புரட்சிக் கோமாளி

1

வால்தேர், ரூஸோ—இவ்விருவரும் எழுத்தினால் பிரஞ்சுப் புரட்சியைத் தூண்டினர். வால்தேரின் உரையும் கவியும் விறுவிறுப்பான உணர்ச்சியும் முறுக்கான நடையுங் கொண்டன. அவனது கட்டுரை, கதை, நாடகம் கவிதை எல்லாம் அடிமை மனப்பான்மையைத் தகர்த்தெறிவன. ரூஸோ எத்தனையோ துயர்களைப் பொறுத்து, அனுபவத்தால் மனித சமுதாயத்திற்குச் சுதந்தர வழி காட்டினான். "மனிதனுக்கு மனிதன் அடிமையில்லை; மதத்திற்கோ மன்னனுக்கோ குடிகள் அடிமையில்லை. குடிகளின் நன்மையே அரசின் குறிப்பு. குடிகளாலேதான் குடிகளுக்கு நன்மை வரும். முடியரசும் தடியரசும் ஒழிந்து குடியரசு வர வேண்டும்" என்று ரூஸோ தன் **சமுதாய ஒப்பந்தத்தில்** அழுத்தமாக எழுதிச் சென்றான். அவன்வாக்கே பிரஞ்சுப் புரட்சியையும், அமெரிக்கப் புரட்சியையும் தூண்டியது.

2

பிரான்ஸில் லூயி XVI தன் ஆஸ்திரிய மனைவியுடன் சுயேச்சாதிகாரம் நடத்தினான். வரிச்சுமை, அடிமைச் சுமை இரண்டும் குடிகளைக் கிட்டிபோட்டு வருத்தின. "உரிமை" என்றால் பஸ்தீல்; "குடியரசு"

என்றால் கொலைதான். நாடெங்கும் ஒற்றர்; அரசனுக்கு எதிராக மூச்சு விட்டால் உடனே கைது செய்து, சட்டப்படி தண்டித்துத் தலையைத் துண்டித்துவிடுவர் அதிகாரிகள். இந்த எமகண்ட தர்பார்கூட சுதந்தரத்தின் மூச்சைப் பிடிக்க முடியவில்லை. **ஜன சக்தீ** நீறு பூத்த நெருப்பைப் போலிருந்து, மெல்லமெல்லக் கனன்றெழுந்தது. ஓட்டல்களிலும் வீடுகளிலும், நாடகமேடைகளின் பின்புறங்களிலும் இரகசியக் கூட்டம் நடந்தது. ஒத்திகை நடத்துவதுபோல நடிகருடன் புரட்சிக்காரரும் கலந்து கிளர்ச்சி நாடகத்தை ஜோடித்தனர். இந்த நாடகத்தில் பெரும் பங்கு கொண்டிருந்தவன் ஒரு **கோமாளி** என்றால் வியப்பீர்கள்.

3

ஆம், லாபுஸ்ஸியேர் (Charles de Labussiere (1768-1802) பாரிஸ் நாடகமன்றங்களில் கோமாளியாக நடித்துப் பிழைத்த வாலிபன். அவன் பெரிய செல்வக்குடும்பத்தில் பிறந்தவன். ஆனால் காற்றுக்குப் பிறந்து தூசிக்கு வளர்ந்த ஏழைகளுடன் ஐக்கியமானவன். அவன் பசித்தபோது கிடைத்ததை உண்பான்; தலை சுழற்றினால் கிடைத்த இடத்தில் தலையைச் சாய்ப்பான்; பணம் கிடைத்தால் தான் உண்டதுபோக மீதியை அப்படியே பிச்சைக்காரருக்குத் தருவான்; அவன் இயற்கையின் செல்லப்பிள்ளை; கட்டுப்பாட்டின் விரோதி. அவன் அறிவும் கட்டுப்பாடில்லாமல், இயற்கையாகவே வளர்ந்தது. தலைவர்கள் பேசுவதை அவன் கேட்பான்; அவர்கள் போலவே அபிநயிப்பான்.

சமுதாய வாழ்வில் ஆண் பெண் நடையுடை பாவனைகளை அப்படியே நடித்துத் தனது தோழரைச் சிரிக்கவைப்பான். நாடகம் என்றால் அவனுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி; ஏதாவது ஒரு வேலை செய்து உள்ளே புகுந்து தன் சகாக்களுடன் நாடகம் பார்ப்பான். மறுநாள் அவனே ஒரு நாடகம் நடத்துவான். அவன் முதலில் **விளம்பரப் பையனாக** நாடகமேடையிற் புகுந்தான். தெருத் தெருவாக வீடு வீடாக நாடக அறிக்கை தந்து, நகைச்சுவையுடன் நாடகத்தைப் பற்றிப் பேசி, அனைவரையும் "வாருங்கள், வந்து பாருங்கள், களி கூறுங்கள்; ஆசிதாருங்கள்" என்று அழைப்பது அவன்வேலை. இந்தச் சிறுவன் பேச்சுக்கே பலர் நாடகத்திற்கு வந்தனர். பாரிஸில் **மேரோ** (Mareau) என்ற ஒரு புகழ்பெற்ற நாடகச் சபை யுண்டு. அதன் தலைவர் இந்தப் பையனின் நகை ததும்பும் பேச்சையும், நடி—திறனையும் கண்டு, "பையா நீ கோமாளியா யிரு" என்றார்.

லா புஸ்ஸியேர் நாடகக் கோமாளியானான்.

ஆனால் இந்தக் கோமாளி கெக்கெக்கே—கோமாளியன்று; இவனுடைய நகைச்சுவை ஜனங்களைச் சிரிக்கவைப்பதுடன் உணர வைக்கும். ரூஸோ பேனாவில் இரத்தம் கக்க எழுதி உணர்ச்சியெழுப்பினான். லாபுஸ்ஸியேர் வயிறு வெடிக்கச் சிரிக்கும்படி பேசி, மனித சமுதாயம் இவ்வளவு மிருகத் தன்மையடைந்திருக்கிறதா? என்று உணர வைத்தான். அவனுடைய நகைக் சுவை சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்கும் அரசியல் சுதந்தரத்திற்கும் மருந்தா யிருந்தது. அவனை எல்லாரும் விரும்பினர்.

4

இந்தச் சமயந்தான் பிரஞ்சுப் புரட்சி குப்பென்று பற்றிக்கொண்டது. மேரோ நாடகமேடையின் பின்புறம் இரகசியக் கூட்டம் நடக்கும்; முன்புறம், லேபுஸ்ஸியேரின் அரசியல் ஹாஸ்யம் நடக்கும். மதத்தின் பெயராலும், அவதாரப் பெயராலும் குருக்களும், சுயேச்சாதிகாரப் பிரபுக்களும் கொடுங் கோலாட்சியைப் போற்றிய சீர்கேட்டை இந்தக் கோமாளி நகைச் சுவையுடன் ஜனங்கள் மனம் பற்றியெறியும்படி பேசிவந்தான். மிஷனரிகள் சீறி விழுந்தனர்.

லாபுஸ்ஸியேர் : ஐயா நீங்கள்மட்டும் ஜனங்களை நரக வர்ணனையால் நரக வேதனை செய்கிறீர்களே; சும்மா கிடக்கிற பேர்களைப் பணம் வாங்கிக் கொண்டு சுவர்க்கத்திற்குப் போகச் சொல்லு கிறீர்களே..............

பாதிரிகள் : நாங்கள் மிஷனரிகள்; மனிதருக்கு ஏசுநாதர் பெயரால் ஆன்ம விடுதலை தருகிறோம்.

லாபுஸ்ஸியேர் : ஐயா சாமியாரே! நீங்கள் மிஷனரிகளானல் நாங்கள் **மோஷனரிகள் (Motionaries)**. மனச்சாட்சியின் பெயரால் ஆன்மாக்களுக்கு அரசியல் விடுதலைதருகிறோம்; கொடுங்கோல் நரகத்தினின்று பொது ஜனங்களை விடுவிக்கிறோம். நாங்கள் பொதுநலத்திற்கே சுற்றித் திரிகிறோம்.

இம் மாதிரி நமது கோமாளி வாதாடினன். "**மோஷனரிகள்**" என்று இவன் வாக்கில் வந்த பதமே அந்தக் காலப் புரட்சிக்காரருக்கு இரக

சியப் பெயரானது. அவர்கள் "டே கோமாளி! அரங்கமேடை போதும்; வா அரசியல் மேடைக்கு" என்றழைத்தனர். உடனே நாடகக் கோமாளி **புரட்சிக்கோமாளி** யானன். அவன் சேர்த்த பண மெல்லாம் புரட்சிக்கே தந்தான். மோஷனரிக ளுடன் ஊர் ஊராய்த் தெருத் தெருவாய்ச் சுற்றிப் பிரசாரம் செய்தான்.

5

அவன் பேச்சைக்கேட்க அரசபக்தர்கள் கூட மாறு வேடம் போட்டுவந்தனர். ஒற்றர் கூடச் சிரித்துக் கொண்டே குறிப்பெடுத்தனர்; போலீஸ்காரர் கூட மனச்சாட்சியின் குத்தலுக்குப் பயந்தனர். லாபுஸ்ஸியேர் தலைசிறந்த மோஷனரி; ஆனல் அவன் தன்னைத் தலைவன் என்று செருக்காடிய தில்லை. விருந்தும், மாலையும், 'ஜே'யும், ஊர்வல மும் வேண்டவில்லை; மாலை போட்டால் அதை அவன் உடனே விற்றுப் புரட்சிநிதிக்குத் தருவான். பத்துமைலுக்குள் இருக்கும் ஊர்களுக்கு நடந்தே சென்று பிரயாணப் படியைப் புரட்சி நிதிக்குத் தருவான். படித்தவர் கூட்டத்தில் மெலுக்காகப் பேசிக் கரகோஷம் பெறும் தலைவனல்ல அவன்; பாமரர் கூட்டத்திலேயே அவன் பெரும்பாலும் பேசுவான்; சந்தை, கடைத்தெரு, பூதச்சேரி, தொழிலாளர்புரம், ஊர்காலிகள் தங்குமிடம், குக் கிராமங்கள், சந்து பொந்துகளிலெல்லாம் அவன் குரல் இடி முழங்கும். பெரிய பெரிய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தரின் அமுல்களையும் அட்டகாசங் களையும், பதவிச் செருக்குக்களையும் அவன்

சிரிக்கச் சிரிக்க அபிநயித்துக் காட்டுவான். லூயி மன்னன், மேரி ஆந்தோநித்—போல நடிப்பான். "கோமாளி ராசாவுக்கு ஜே!" என்று பாமர ஜனங்கள் உற்சாகமாக அவனை வரவேற்பார்கள். "புரட்சிக் கோமாளி வருகிறான்" என்றாலே போதும்; வேறு விளம்பரம் தேவையில்லை. சில ஊர்களில் அவனே ஒரு பறையைத் தட்டிப் பாடிக் கொண்டு தெருக்களில் போவான்; ஊர் முழுதும் அவன் பின்னால் வரும். காலை எழுந்ததும் கால் வண்டியைத் தட்டிவிட்டு வாயைத் திருகிவிடுவான்; பசித்தபோது உண்பான்; களைத்தபோதே உறங்குவான். மீதி நேரமெல்லாம் புரட்சி வேலையிலேயே செலவிடுவான்.

6

லூயி சர்க்கார் சும்மா இருக்குமா? ஒற்றர், கோமாளியைப் புரட்சிப் புலியாக வர்ணித்துப் புகார் செய்தனர். இந்தக் கோமாளி என்ன செய்து விடுவான் என்றே பிரபுக்கள் முதலில் அலட்சியமாயிருந்தனர்; நாளடைவில் அவனைச் சுற்றும் ஜனக் கடலைப் பார்த்துப் பயந்தனர்.

"பஸ்தீல் கொடுஞ் சிறையில் தள்ள வேண்டியது தான் இவனை" என்று அரசனிடம் கோளேற்றினர். அரச ஊழியரில் கோமாளியின் நண்பர் பலர்; இரகஸ்யப் புரட்சிக்காரர் பலரும் இருந்தனர். அவர்கள் ஒரு தந்திரம் செய்தனர். ஒரு மாதம் புஸ்ஸியோர் பேசாமல் சாதுவாயிருக்கச் செய்தனர்; "ஆள் அடங்கிப் போனான்" என்று

ஒற்றர் நம்பும்படி செய்தனர். பிறகு ஒரு தந்திரம் நடந்தது; புரட்சித் தீ அரசாங்க ஊழியரிடையை பற்றவே அந்த வேலை.பொதுஜன அமைதி இலாகா ஒன்றுண்டு; நாட்டில் அரசியல் கிளர்ச்சி எழாமல் அது பாதுகாக்கவேண்டும்; அந்தச் சபையில் சில புரட்சிக்காரரும் நுழைந்தனர்; அவர்கள் லாபுஸ்ஸியேரையும் சேர்த்துக் கொண்டனர். "நான் அடிமைச் சேவகம் பார்க்கமாட்டேன்" என்று கோமாளி முதலில் முனிந்தான்; விஷயம் தெரிந்த பிறகே ஒப்புக் கொண்டான். அமைதி இலாகாவில் பொதுஜனங்கள் அரசியலில் உள்ள குறைகளை முறையிடும் இலாகா ஒன்றுண்டு. முதன்மையாகக் கைதிகளின் முறையீடுகள் அதில் வரும். பஸ்தீல் கைதிகள் அரசாங்கத்தை காரமாகத் தாக்கி எழுதுவார்கள். இலாகா உத்தியோகஸ்தரை "மடையா, தடியா" என்று தாக்கி மொட்டை விண்ணப்பங்கள் வரும். இவற்றை யெல்லாம் பார்த்துக் கோமாளிக்கு எரிச்சலுண்டானது. "போதுமப்பா வசவு; என்னை விடுதலை செய்" என்று அவன் மேல் உத்தியோகஸ்தனிடம் முறையிட்டான். "சே, இப்போது நீ வேலையைவிட்டால் உயிரைவிட நேரிடும். நீ சிறை யிலாகாவை மட்டும் கவனி" என்றான் உத்தியோகஸ்தன்.

கோமாளிக்கு மகா சங்கடமான வேலை கிடைத்தது; கைதிகளின் குற்றப் பத்திரங்களை அவன் அடுக்கி வைக்க வேண்டும்; மரண தண்டனைக் கைதிகளின் தீர்ப்பில் கோர்ட்டு முத்திரை குத்த வேண்டும். நிரபராதிகளான பலர் கொடுஞ்சிறை

யிலும் தூக்கு மேடையிலும் சாவதை அவன் கண்டு பல்லைக் கடித்தான். “ நண்பா ! மரண தண்டனைக் கைதிகளைத் தூக்குப்போடுவானேன் ? என் உத்தி யோகத்தில் ஒரு நாள் போட்டாலே போதுமே; நாக்கைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாகலாமே ” என்றான் புரட்சிக் கோமாளி. “ பொறு பொறு நண்பா ! இந்த அநீதிக் கட்டுகள் எல்லாம் நம்மிடம் பத்திரமா யிருக்கவே உன்னை இங்கே போட்டோம்” என்றான் நண்பன். கோமாளி, பிரபுக்களுக்கும் நீதி பதிகளுக்கும் வணக்கம்—நடித்து இங்கே பலே வேலை செய்தான். கைதிகளைக் கண்டு— “ உஷாரா யிருங்கள்—சிறைக் கதவை உடைக்கும் நாள் வருகிறது ” என்று தூபம் போட்டு விட்டான்.

நீதி இலாகாவில் வஞ்சமும் லஞ்சமும் தாண்டவ மாடின. கோமாளி அரசியல் கைதிகளின் குற்றப் பத்திரங்களை மறைத்தான். பலரைக் கொலைகாரர் கையிலிருந்து காத்தான். முக்கியமான பத்திரங்களை யெல்லாம் புரட்சி நண்பரிடம் சேர்த்தான்.

“நிரபராதியான பலர் தூக்குமேடை செல்வதை நான் தடுத்தேன்; அவர்கள் புரட்சி வீரரானார்கள். கதியற்ற குடும்பங்களின் பெற்றோர் பலர் சிறை யுண்டனர்; அவர்களுக்கு நான் உதவினேன். மரண தண்டனைக்காரர் ரிகார்டுகளை ஒளித்து வைத்தேன்; நீதிபதி இன்று இருபது பேருக்குத் தூக்குத் தண்டனை யிடுவார். அவர்கள் மரணப் பத்திரத்தை நான் கொலைகாரரிடம் தரவேண்டும். பத்திரத்தை நான் மறைத்து விடுவேன் ; அல்லது சிலவற்றையே தருவேன் ; அல்லது நானே புதிய பத்திரங்களையும்

உண்டுபண்ணுவேன். நான் பரபரப்பாகப் பத்திரங்களை எழுதுவதும் அடுக்குவதும் தடபுடல் செய்வதுமா யிருப்பதைப் பார்த்து, அதிகாரிகள் 'சுறுசுறுப்பான ஊழியன்' என்று மெச்சுவார்கள். வரவர, தேசாபிமானிகளுக்கே மரண தண்டனை அதிகமானது. இந்த மாதம் என் உயிரான புரட்சி வீரர்—நெலதூர் வில்நீ போன்றவர்களுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப் பெற்றிருந்தது. அவர்களுடைய குற்றப் பத்திரங்கள் கட்டுக்கட்டா யிருந்தன. நான் கொலைகாரரிடம் அவர்களைக் காட்டித்தர வேண்டும்; என் மனச்சாட்சி நரகவேதனைப்பட்டது. குற்றப் பத்திரங்களைக் கிழித்தெறியவும் முடியாது; சத்தம் கேட்டால் ஆபத்து; கொளுத்தவும் இடமில்லை. நான் ஒரு தந்திரம் செய்தேன்; வாளிகளில் நீர்நிரப்பி அதில் ரிகார்டுகளை ஊறவைத்துப் பிழிந்து, பிசைந்து, பந்து பந்தாக உருட்டி அருகில் ஓடும் லூவார் நதியில் விட்டெறிந்தேன்."

எவ்வளவு துணிச்சல்! இது மட்டுமா? மரண தண்டனை பெற்ற புரட்சிவீரர் தப்பியோடவும் வழி செய்து விட்டான் கோமாளி. நீதிபதி தண்டனை விதிக்கிறார்; கொலைகாரன் வாளைத் தீட்டிக் காத்திருக்கிறான்; கைதிகள் மட்டும் மாயமாகின்றனர். ஸான்மூஸ்து, ஹொர்போ, டின்வில் போன்ற பெரிய பெரிய நீதிபதிகளெல்லாம் திகைக்கின்றனர். ஒற்றர் ஆட்களை அலசுகின்றனர். முடிவில் கோமாளிமேல் சந்தேகம்; பல உத்தியோகஸ்தர் மேல் சந்தேகம் பிறந்தது. எல்லோரையும் தூக்குப் போடு என்றான் அரசன்.

7

கோமாளி வேலையை ஓர் ஒற்றன் கண்டு கோளேற்றி விட்டான். லாபுஸ்ஸியோரை உடனே தூக்குப்போட உத்தரவு வந்து விட்டது; இதோ கிங்கரர் வருகின்றனர்; கோமாளியின் அறை உள்ளே பூட்டியிருக்கிறது; கிங்கரர் உடைக்கின்றனர்; " டே கோமாளி! வா தூக்கு மேடைக்கு" என்று குடி வெறியும் அதிகார வெறியும் ஏறிக் குமுறுகின்றனர்; எதிரொலி தவிர அங்கே ஒன்று மில்லை; ஆபீஸ் ரிகார்டுகள் எல்லாம் காலி! அங்கு மிங்கும் வலைபோட்டுத் தேடுகின்றனர்; ஆள் மாயமானான்! எங்கே?

சிறையின் சமயலறையில் விறகு அடுக்கும் இடமுண்டு. அதில் காற்றும் புகாது; புழுக்கமான இடம். அங்கே ஏதோ மௌனச் சாடைகள் நடக்கின்றன; சிலர் இதயத் துடிப்பால் பேசுகின்றனர். திடீரென்று விறகுக்கட்டுகளைப் புரட்டுகின்றனர். ஓர் ஆள் எழுந்திருக்க முடியாமல் அங்கே தவிக்கிறான்; அவனைத் தூக்கி விட்டு வெளியே கொண்டு செல்கின்றனர். சிறைக்கு வெளியே சென்றதும், எல்லோரும் " சுதந்தரம் வாழ்க!" என்கின்றனர். " சுதந்தரத்திற்காக நான் சாக!" என்னும் அவனே நமது புரட்சிக் கோமாளி.

கோமாளி மரண தண்டனைப் பத்திரங்களை யெல்லாம் ஒரு சுமையாகக் கட்டி மறைத்துக் கொண்டு, ஒரு புதிய கனவான்போல் மாறுவேடம் போட்டு நடந்தான். இதற்குள் அவனைத் தேடி

ஒற்றர் சுற்றினர். ஊரில் உள்ள கோமாளிகள், ஹாஸ்ய நடிகர்கள் அனைவரையும், அரசன் பிடித்து, பஸ்தீலுக்குள் தள்ளிவிட்டான். லா புஸ்ஸியேர் ஒரு சந்து வழியே சென்றபோது, ஏய்லோம் என்ற முரட்டு ஒற்றன் பின்தொடர்ந்து பற்றிக்கொண்டு, "நீ யார்?" என்று மிரட்டினன். கோமாளி, குரலை மாற்றி "என் பெயர் சொல்ல முடியாது" என்றான். ஒற்றப்புலி கோமாளியைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு சென்று சோதனை செய்தது.

'இதென்ன காகிதக் கட்டு?'

'என் மனைவிக்குக் கடிதம்கூட எழுதக் கூடாதா? எங்கள் காதல் கடிதம்; நீ பார்க்கக் கூடாது'

'பார்க்கத்தான் வேண்டும்.'

இப்படி வாக்குவாதம் நடந்தபோது தடபுடலாக இராணுவ உடை யணிந்து ஒரு நண்பன் வந்தான்.

"ஆ! நண்பா, நீயா....இங்கெப்படி வந்தாய்...." என்றான்.

ஒற்றன் திகைத்தான்.

புது ஆள், 'ஒற்றரே! இவர் பெரிய அதிகாரி. மரியாதை செய்யும்' என்றான்.

ஒற்றன் பயந்துபோய் வணங்கினன்; பிறகு "தாங்கள் இந்த நேரம் இப்படி யேன் வந்தீர்கள்?" என்று கேட்டான். "ஒற்றா! உன்னைப் போன்ற

ஆட்கள் குடியரசுப் புரட்சியில் சேர்ந்தீர்களோ இல்லையோ? அதைச் சோதிக்கவே மாறுவேடம் போட்டுக்கொண்டு சுற்றினேன்'' என்று கோமாளி நண்பனுடன் சென்றான். மரண சாசனங்களை உடனே தண்ணீரில் போட்டுப் பிசைந்து பிண்டம் பிடித்து ஆற்றில் எறிந்தான்.

இச் செய்தி யறிந்த ரோபஸ்பியர் என்னும் புரட்சித் தலைவன், "நண்பா லாபுஸ்ஸியேர்! உன் செயலால் பல வீரர் தலை பிழைத்தது; அரசாங்கம் களவுபோன பத்திரங்களையும் உன்னையும் வலை போட்டுத் தேடுகிறது. நாளை ஒரு பிரளயம் நடக்கும்; அதில் நீந்தி நீ குடியரசுக் கொடியுடன் விளங்கவேண்டும்'' என்றான்.

மறுநாளே பஸ்தீல் கைதிகள் புரட்சி செய்தனர். சிறைக்காவலர் புரட்சிக்காரருடன் சேர்ந்தனர்; கதவுகள் நொறுங்கின; மதில்கள் இடிந்தன; தேச வீரர் சுதந்தரக் கொடி யேந்தி—"ஒழிக முடியரசு! வாழ்க குடியரசு'' என்று கர்ஜித்தனர். **லா பாயத்** (La fyette) என்னும் வீரன் சுதந்தரப் படை சேர்த்து லூயி மன்னனையே பிடித்துக் கைதியாக்கினான். இச் சமயம் முடியரசுக்காரர், ஒருவனைப் பிடித்து லாபுஸ்ஸியேர் என்றெண்ணிச் சுட்டனர். பாரிஸ் முழுதும் "ஐயோ நம் அருமைக் கோமாளி போனானே'' என்று வருந்தியது.

அன்று **மேரோ** அரங்கில் புரட்சி நாடகம் நடந்தது. ஒரு புதிய ஆள் புரட்சி வீரனாக நடித்தான்...........யாரிந்த நடிகன்? என்று பொது ஜனங்கள் வியந்து கேட்டனர்.

"நானே புரட்சிக் கோமாளி" என்று நின்றான் லாபுஸ்ஸியோர். எல்லாரும் வியந்தனர். பிரெஞ்சுப் புரட்சியில் இவன் அரிய பெரிய காரியங்களைச் செய்தான். புரட்சி வென்றதும் இவன் பட்டம் பதவி எதுவும் பெறவில்லை. "தேசம் குடியரசு பெற்றது; அதுவே என் பரிசு" என்றான்.

6. வீராயி சபதம்

இடி புயல்; அடமழை; வெளியே தலை நீட்ட முடியாது; புதூர் வீதியெல்லாம் இடுப்பு மட்டும் வெள்ளம். செல்வர் வருணனைச் சபிக்கின்றனர். பசியும் பிணியும் குளிரும் வாடையும் ஏழைகளை வாட்டுகின்றன; மண் குடிலும் ஈரத்தால் விழுந்து, நோயுற்ற குழந்தைகளைச் சுமந்து, வேலை செய்யத் திறமையுமின்றி அவர்கள் படும் பாட்டைக் கண்டு கல்லும் உருகும்.

ஏழைக் கிரங்காத கல்நெஞ்சக் கனவான்கள் சிலர் புதூரில் அகம்பாவ ராஜ்யம் நடத்தினர்; அவருள் முதல் தாம்பூலம் பெற்றவன் ஐயாவு; லெனின்கிராடில் செத்து மடிந்த முதலாளித்வம், இவனுடம்பில் புகுந்து கொண்டு அட்டகாசம் செய்தது. ஐயாவு ஸ்கூல் பைனலில் மூன்றுதரம் குழிபறித்துப் பாதி ஆங்கிலம் கலந்து பேசும் அரைத் தமிழன். சட்டை தொப்பி மோகங் கொண்ட நாகரிகக் கொக்கு. தமிழை வெறுக்கும் தமிழன். பிறந்த நாட்டை மறந்தவன்; இரக்கந் துறந்தவன், தாம் தூம் என்று இடம்பக் கூத்தாடும் தடபுடல் பேர்வழி. ஐயாவு நூல் மில் வைத்துத் தொழிலாளர் உடம்பைக் கசக்கிப் பிழிந்து, பணங் கொழுத்த பக்கா முதலாளி. மார்க்ஸ், லெனின், ஸ்டாலின் முதலிய தொழிலாளி—நண்பரை அவன் திட்டாத நாளில்லை. செல்வர் பெட்டகமே எளியர் உயிர்நிலை என்பது அவன் கொள்கை.

நான்கு நாட்களாக ஐயாவு நூல் யந்திரம் ஓட வில்லை; மழை வெள்ளத்தால் தொழிலாளர் வர வில்லை. ஐயாவு மூன்றும் மாடியிலிருந்து, சுடச் சுடக் காப்பி பலகாரம் தீட்டிவிட்டு ஏழைகளை வாயார வைகிருன்: "அடிமைக் கூலிகள்; வரட்டும் நாளை; கூலியில் மண்ணைப் போடுகிறேன்; வேலை நிறுத்தமென்ருல் சுட்டுப் போடுகிறேன்" என்று சுருட்டுப் புகையுடன் ஆங்காரப் புகையும் கக்கிக் கொண்டு தாண்டுகால் போடுகிருன் முதலாளி.

இச் சமயம் "ஐயோ கொடுமை! உயிர் துடிக் கிறது! ஏழைக்கிரங்கி உதவுங்கள்!" என்ற அபயக் குரலுடன் மில் தொழிலாளர் கூட்டம் வந்தது. **அங்கப்பன்** அவர்களை நடத்திக்கொண்டு வந்தான். அங்கப்பன் மனைவி வீராயி தன் குழந்தையைச் சுமந்துகொண்டு "அட கடவுளே எப்படிப் பிழைக்கப் போகிருேம்" என்று புலம்பிக் கொண்டு வந்தாள். ஏழைகள் "பசி பசி" என்று பரிதாபமாக அலறினர். மூன்ருவது மாடியிலிருந்து ஐயாவு "பசியா யிருந்தால் செங் கொடியைப் பிய்த்துத் தின்னுங்களடா—வெட்கங் கெட்ட பயல்களா; நான்கு நாளாக வராமல் எனக்கு நஷ்டம் உண்டு பண்ணின துரோகிகளா, இனி ஒழுங்காக வேலை பார்ப்பதானல் வாருங்கள்- இன்றேல் தொலையுங்கள். வேறு ஆட்களை வைத்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்று உருமினன். அங்கப்பன், "ஐயா மழை வெள்ளத்தில் வாடி வதங்கி வயிற்றுக் கொடுமை தாங்காது வந்தோம்; கடுமையாகப் பேச வேண்டாம்; வேலை செய்

கிறோம்" என்றான். "சரி வேலை செய்யுங்கள் மடையர்களா!" என்று திட்டிக் கொண்டே ஐயாவு மில்லைத் திறந்து விட்டான். பசிக் கொடுமையால் பொறுமையுடன் தொழிலாளர் அன்று வேலை செய்தனர். என்றாலும் உரிமை யுணர்ச்சி மட்டும் உள்ளே தணலிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அங்கப்பன் ஆண் தொழிலாளர் காதுடன் ஏதோ பேசினான்; வீராயி பெண் தொழிலாளருடன் "ஒரு கை பார்ப்போமடி" என்று பேசினாள்.

ஒரு வாரம் பொறுமையாக நடந்தது. சனிக் கிழமை கூலி நாள். ஐயாவு செல்வச் செருக்குடன் ஒவ்வொருவரையும் கூப்பிட்டுக் கூலி தந்தான். கூலிகள் பணத்தை எண்ணிப் பார்த்தனர். "ஐயா ஐந்து நாள் கூலியைப் பிடித்துக் கொண்டதேன்? எங்கள் வயிற்றிலடித்து விட்டீர்களே. பிள்ளை குட்டிக்காரர் எப்படி பிழைப்பது?" என்று கூக்குரலிட்டனர்.

ஐயாவு: கப்சுப்! பேசாதீர். நான்கு நாள் வராமல் என் பிழைப்பில் மண்ணைப் போட்ட நாய் களுக்குப் பேச்சு வேறா? வராதது நான்கு நாள் கூலி, ஒரு நாள் கூலி அபராதம். உங்கள் திமிருக்கு இது தண்டனை.

அங்கப்பன்: ஐயா, இது மகா அநியாயம். மழை யினால், இருக்கிற மண் வீடும் இழந்து தெருவில் நிற்கிறோம்; மரத்தடியில் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடிக் கிறோம்; குழந்தை குட்டிகள் நோயால் வாடு கின்றன; மாற்றுடையில்லாமல் எங்கள் பெண்கள்

ஒரே கந்தையுடன் அவதிப்படுகிறார்கள். ஐயா ஏழைக்கிரங்க வேண்டும். கூலியைப் பிடித்துக் கொள்ளக் கூடாது.

ஐயாவு : பயல்களா, உங்களைச் செம்மையாக வெளுப்பேன்—போங்கள் மரியாதையாக. மழையாம்; மரத்து நிழலாம், கஞ்சியாம்; பஞ்சைத் தரித்திரங்கள்—என் பணம் இல்லாவிட்டால் உங்களுக்குச் சுடுகாடுதான் கதி.

வீராயி : இந்தக் குழந்தையின் பரிதாபம் பாரையா—பத்து நாளாகக் காய்ச்சல்.

ஐயாவு : அதை என்னிடம் அழுவானேன்? போ வைத்தியனிடம்; வாங்கு மருந்து.

வீராயி : ஐயா, கேப்பை வாங்கப் பணமில்லை; மருந்துக்கு எங்கே போவேன். ஐயோ எங்கள் பிழைப்பில் மண் போடவேண்டாம் ஐயா; இது தருமமில்லை.

ஐயாவு : டாம், தருமம் கருமமெல்லாம் என்னிடமா பேசுகிறாய்—அங்கப்பா உன் பெண் சாதி சுத்த அதிகப்பிரசங்கி; வாய் நீளம். இப்படிப் பேசினால் நீக்கி விடுவேன்.

அங்கப்பன் : ஐயா நியாயத்தைக் கேளுங்கள். ஐந்து நாள் கூலியைத் தரவேண்டும்.

ஐயாவு: மாட்டேன். அதிகம் பேசினால் உள்ளதும் போகும்; முதலாளியிடம் பயபக்தி விசுவாசமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும். என் பணம் உங்கள் பிழைப்பு.

அங்கப்பன் : ஐயா, எங்கள் உழைப்பே உங்கள் பணம்; தொழிலாளியின் இரத்தமே முதலாளியின் கொழுப்பு. இந்தத் தொழிற்சாலை நடப்பது எங்களால். நாங்கள் நான்கு நாள் வராதபோது இதை நடத்துவதுதானே முதலாளி? தொழிலாளியால் தான் உலகமே நடக்கிறது.

ஐயாவு : டே கூலி, என்ன பொதுவுடமை பேசுகிருய்; பணக்காரன் முதலில்லாதபோனல் எந்தத் தொழில் நடக்குமடா? நான் முதல்போட்டு யந்திரம் நடத்துகிறேன்; அதனலேதான் உங்கள் பிழைப்பு நடக்கிறது.

அங்கப்பன் : நாங்கள் வேலை செய்யாவிட்டால் உங்கள் யந்திரம் நடக்குமா? தொழிலாளி கை கடுக்க உழைத்த பலனைக் கொண்டுதானே முதலாளி பெட்டியை நிரப்புகிருன்?

ஐயாவு : முதலாளி தரும் கூலியைக் கொண்டு தானே தொழிலாளி வயிற்றை நிரப்புகிருன். அங்கப்பா, உனது நடத்தை சரியா யில்லை. எசமானுக்கு எதிர் பேசுகிருய். நாளை முதல் நீ வேலைக்கு வரத் தேவையில்லை. போ. பிச்சை யெடு!

வீராயி : ஐயா, ஐயா.

ஐயாவு : டாம், பிச்சைக்காரி; பேசாதே போ.

வீராயி : ஐயா முதலாளியே! மழை குளிரில் வாடும் ஏழைத் தொழிலாளரைப் பிச்சைக்கார ரென்று ஏசினுய்? தொழிலாளி, பிச்சைக்காரனில்லை; அவன் உழைப்பாளி; முதலாளியாகிய நீதான் பிச்சைக்காரன்; தொழிலாளியிடம் உன்னைப் பிச்சை கேட்க

வைக்காவிட்டால் என் பெயர் வீராயி யில்லை. அங்கப்பா இந்தப் பாவியைக் கெஞ்சாதே; வா. கையுண்டு—மெய்யுண்டு பிழைப்போம்.

ஐயாவு : போடி வாயாடி. சேவகா இவர்களைப் பட்டணம் கெல்தா கொடுத்துத் தள்ளுடா.

அங்கப்பன் : ஐயா, என்ன திமிராய்ப் பேசுருய் உன் பணக்கொழுப்பைப் பார்க்கிரும். தோழர்களே! இன்று முதல் யாரும் இந்த நன்றி கெட்ட மனிதனிடம் வேலை செய்யக் கூடாது. நாம் வேறு வேலை செய்து மானமாகப் பிழைப்போம். ஆனல் நமக்குரிய சம்பளத்தை வாங்காமல் விடோம். ஐயா ஐந்துநாளைச் சம்பளத்தைத் தாரும்.

எல்லாத் தொழிலாளரும் அங்கப்பனை ஆமோதித்தனர்; கூலி கேட்டனர். ஐயாவு பிடிவாதமாக மறுத்தான். வேலையாட்கள் அப்படியே மில்லில் உட்கார்ந்து 1917 முதல் 1945 வரையில் நடந்த தொழிலாளர் இயக்கத்தைப்பற்றி யெல்லாம் பேசினர்: "ஒழிக முதலாளிக் கொடுங்கோல்—வாழ்க பொதுவுடமை. உலகம் உலகோர்க்கே; உலகோர் உழைபாளிகளே" என்று கூச்சலிட்டனர்.

ஐயாவு பயமும் திகிலும் பதற்றமும் கொண்டு துப்பாக்கியைக் காட்டி மிரட்டிஞன். அங்கப்பன் அவன் கையை மறித்துத் துப்பாக்கியைப் பறித்து இது நமது வெற்றிச் சின்னம் என்று தோழரிடம் கொடுத்து "வாழ்க பொதுவுடைமை" என்று ஆரவாரம் செய்தான். ஐயாவு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓடிஞன்; "ஐயோ தொழிலாளர் புரட்சி! சுடுங்கள்

சுடுங்கள்'' என்று கூச்சலிட்டான். போலீஸ் புலிகளைக் கூட்டிக் கொண்டு “ கபர்தார்சிங் '' ஒரு லாரியில் வந்திறங்கினர். அங்கப்பனும் வீராயியும் அவரிடம் தமது நியாயத்தைச் சொன்னார்கள்.

ஐயாவு, “இவர்கள் என் மில்லில் புகுந்து கலகம் செய்தார்கள்'' என்று பொய்ப் பிராது கொடுத்தான். அத்துடன் இரகசியமாக வழக்கப்படி———தந்து விட்டான். கபர்தார்சிங் “போகிறீர்களா; சுடவா'' என்று போலீஸ் பாஷையில் உருமினன். “தா கூலியை'' என்று தொழிலாளர் கர்ஜித்தனர். ஐயாவு “மிஸ்டர் கபிர்தார், போடுங்கள் இரண்டு வேட்டு. இந்தப் பயல்கள் அடங்கமாட்டார்கள்'' என்று கூச்சலிட்டான். கபர்தார் சட்டைப்பை கனத்துவிட்டது; “ஷூட்'' என்ருன்; வானை நோக்கி வேட்டுகள் பறந்தன; பிறகு தொழிலாளரைக் குறி வைத்தனர் வீரப் புலிகள். இச்சமயம் வீராயி மகா காளிபோல் வந்தாள். ஊழியிடிபோல் கர்ஜித்தாள்: “ஐயா என்னையும் இந்தப் பச்சைக் குழந்தையையும் சுட்டு விடுங்கள் ஐயா! வறுமைச் சுமையை உதறிச் செல்லுகிறோம். ஐயா இந்தப் பாவிக்கு இரவு பகலாய் நாங்கள் பாடுபட்டோம். எங்களால் இவன் யந்திரம் நடக்கிறது; மழை நாளில் துன்பப் பட்டு, நொந்து வந்தோம். புதூரில் யாரும் வெளிவர முடியாது. அடமழை பிடித்துக் கொண்டது; எங்கள் மண்குடில் உதிர்ந்து மரத்தடியில் வசிக்கிறோம். வயிற்றுக் கொடுமையால் இவன் வசவைப் பொறுத்து வேலை செய்தோம். இரக்க

மில்லாப் பாவி எங்களுக்குரிய சம்பளத்தைப் பிடித்துக் கொண்டதுமன்றி எங்களைச் சுட்டுப் பொசுக்க உங்களைக் கொண்டுவந்தான். நாங்கள் பரம ஏழைகள். உங்களுக்கு இரக்கமில்லா விட்டால் முதலில் என்னைச் சுடுங்கள் ஐயா!''

வீராயி பேச்சு கபர்தாரின் கல் நெஞ்சையும் இளக்கியது; "சரிசரி போதும் கதை; போங்கள் வெளியே'' என்று எல்லாரையும் தள்ளி மில் கதவைப் பூட்டிவிட்டான். "எடுங்கள் பிச்சை'' ஹ ஹ!'' என்று முதலாளி சிரித்தான்.

இச் சம்பவம் அங்கப்பன்—வீராயி நெஞ்சைக் கலக்கி விட்டது. "என்ன, உலகில் ஏழைகள் இரத்தப் பாடுபட்டு ஒருவாய்க் கஞ்சி காணவேண்டியிருக்கிறது. பசி என்பதே அறியாத பணக்காரன் தொழிலாளரை, நாய் கழுதைபோல் நடத்துவதா? இனி நம் உழைப்பைக் கொண்டு இந்தப் பணக்காரத் தொந்திகளை நிரப்புவானேன்? நம் உழைப்பின் பயனை நாமே அனுபவிப்போமே. மில்லில் உழைப்பதை இல்லில் உழைத்துப் பிழைப்போம்'' என்று எழுந்தனர். புதூரில் இரண்டாயிரம் தொழிலாளர் இருந்தனர்; அத்தனை பேரையும் ஒரு தொழிலாளர் சங்கமாகக் கூட்டினர். "அட்டாணியிலிருக்கும் இராட்டினத்தை இறக்கிச் சுழற்றுவோம்; காய்கறித் தோட்டம் போடுவோம்; எரு முட்டை தட்டுவோம்; அரிசி தீட்டுவோம்; இடியாப்பம் சுடுவோம்; கூடை பின்னுவோம்; எத்தனையோ தொழிலுண்டு, செய்வோம். தொழிலாளர் பிச்சைப் படைகளில்லை என்பதை

கையிளைத்ததும் மனமிளைத்தது. சேவகர் வைத்து அதிகாரம் பண்ணின காலம் மலையேறிவிட்டது. அவனதுசம்சாரமும் வீடுமெழுகிப் பற்றுத் தேய்த்து எரு முட்டை தட்ட நேர்ந்தது. இப்போது அவள் இவனை விரட்டுகிறாள்; "சும்மா வீட்டிலேயே உட்காரு வாளோ? ஆண் பிள்ளை, ஓடியாடிக் காரியம் பாரும்--போம் கடைக்கு; சந்தைச் சாமான் வாங்கி வாரும்" என்று அந்தப்புற ஆணை பறக்கிறது. மோட்டார் சவாரி செய்த ஐயாவு காலால் நடந்து சந்தைக்குச் செல்லுகிறான்; கூலி தந்தாலும் யாரும் அவன் சாமான்களை அந்த ஊரில் சுமக்க மாட்டார்கள்; தானே சாமான் மூட்டையைச் சுமந்து வருகிறான்.

புதன் கிழமைச் சந்தை; புதூர் தொழிலாளர் விளைத்ததும் செய்ததும் வரிசை வரிசையாகச் சந்தைக்கு வந்து விற்கின்றன; வீராயி காய்கறிக் கடை விரித்து ஒரு பலகையில் விலை எழுதி வைத்துக் கம்பீரமாக வீற்றிருக்கிறாள். மறுபேச்சில்லாமல் எல்லாரும் அவள் கடையில் வேண்டியதை வாங்கிச் செல்லுகிறார்கள். அப்போது ஒருவர் தடியூன்றித் தள்ளாடிக்கொண்டு வந்து, "ஏ பிள்ளே, கத்தரிக்காய் என்ன விலை; வாழைக்காய் என்ன விலை; கீரைக்கட்டு எப்படி" என்று நச்சரித்தார். வீராயி விலைப் பலகையைக் காட்டி "அங்கே பாருங்களேன்!" என்றாள். வந்தவர் "பிள்ளே கத்தரிக்காய் இரண்டு தூக்கு, வெண்டை ஒரு தூக்கு, ஒரு கட்டு கீரை போடு; வீட்டில் விசேஷம்" என்றார். வீராயி அவர் கேட்டதை

நிறுத்துத் தந்து "கொடையா நான்கு பணம்" என்றாள். ஆள் "அம்மா, என்னிடம் இரண்டு பணமே இருக்கிறது. இரண்டு பணம் நாளைக் கொண்டுவந்து தருவேன்" என்றார்.

வீராயி : பரிதாபமாகக் கேட்கிறீர்களே ; நீங்கள் யாரையா ?

ஐயாவு : வீராயி என்னைத் தெரியாதா ; நானே ஐயாவு.

வீராயி : ஐயா, முதலாளி ஐயாவுவா ? அடையாளமே தெரியவில்லையே..............சட்டை தொப்பி போட்டு துரைபோலிருந்தீரே..........ஏன் இப்படிப் போனீர்—மில் நடக்கிறதா ?

ஐயாவு : அம்மா, என் பரிதாபத்தை நினைத்தால் கண்ணீர் வருகிறது. நான் முதலாளியாயிருந்த காலம் மலையேறிவிட்டது ; இனித் தொழிலாளியா யிருந்தாலே பிழைக்கலாம் என்றாய்விட்டது. தொழிலாளரைக் கொடுமை செய்தேன் ; அதன் பயனை அனுபவிக்கிறேன். தொழிலாளர் என்னைக் கைவிட்டனர் ; என் முதலும் கரைந்தது, மனமும் கரைந்தது, உடலும் கரைந்தது. ஏழைகளைக் கொடுமை செய்தேன் ; நானே ஏழையாய் விட்டேன்.

வீராயி : ஐயா, அன்று எங்களைப் பிச்சைப் படைகள் என்றது நினைவிருக்கிறதா ?

ஐயாவு : அம்மா வீராயி, நானே இன்று பிச்சைக்காரன் ; தொழில் செய்து மானமாய்ப் பிழைக்கும் நீங்களே தன்யர்கள், சுகிகள். இன்று

நான் பிச்சை கேட்கிறேன்—இந்தக் காய்கறி களைத் தா, நாளை எப்படியாவது பணம் தருகிறேன்.

வீராயி திரும்பிப் பார்த்து, "கேட்டீங்களா" என்றாள். அங்கப்பன் ஒரு சாக்கு மூட்டைக்குப் பின்னிருந்து கம்பீரமாக வந்து நின்றான். "ஆ! அங்கப்பனா" என்று ஐயாவு திகைத்தான். "ஆம்; முதலாளி ஐயா, இந்தாரும் பிச்சை" என்று காய் கறிகளைத் தந்தான்...

ஐயாவுக்குச் சவுக்கடி தந்தது போலிருந்தது. "அங்கப்பா உணர்ந்தேன்; தொழிலாளி வைத்தே முதலாளி; தொழிலாளிதான் முதலாளிக்கு முத லாளி! தொழிலாளி யில்லாவிட்டால் பணமும் பொறியும் அழியும். இன்று முதல் நானும் தொழி லாளியே" என்றான்.

வீராயி : என் சபதம் நிறைவேறியது.

அங்கப்பன் : தொழிலாளர் மனம் குளிர்ந்தது.

7. சாத்தான் பூச்சாண்டி

இந்தச் சித்திரக்காரர் மேலெல்லாம் சாத்தானுக்குப் படு கோபம்! அதிலும் பிளாரன்ஸில் (Florance) பெயர் பெற்ற சித்திரக்காரர்மேல் பொல்லாக் கோபம். ஏனென்று கேட்பீர்களா? உங்களை, குரங்கு மூஞ்சியும், கழுதை மூக்கும், ஆந்தைக் கண்ணும், ஒட்டகக் கழுத்தும் வைத்து ஆபாசமாகப் படம் எழுதினால் கோபம் வராதா? அதுவும் பலர் கண்டு தன்னைப் பாவி, சண்டாளன் என்று பழிக்கும்படியாகப் படங்களைப் போட்டால் சாத்தானுக்குக் கண் சிவக்காமல் இருக்குமா? அவனது அருமைத் தோழர்களுக்கு மனம் கொதிக்காமல் இருக்குமா?

* * *

பிளாரன்ஸில் ஸ்பிநெல்லோ (Spinello) என்ற புகழ் பெற்ற சித்திரக்காரன் மைக்கேல் முனிவர் வரலாற்றை மாதா கோவிலில் வரைந்தான். அதில் தேவதூதர், முனிவர் படங்களைச் சொக்கழகுடன் எழுதினான்; சாத்தான் படத்தைக் கண்டவர்கள் "இதேதடா பிரம்மஹத்தி!" என்று கண்ணை மூடிக்கொள்ளும்படி மகா கோரமாகக் காட்டினான்.

சித்திரக்காரனைப் புகழாதவர் இல்லை; சாத்தானை "நீ நாசமாய் போக!" என்று சாபம் வைக்காதவர் இல்லை.

ஸ்பிநெல்லோ, தனது திறமை புகழ் பெற்றதனால் மிக்க மகிழ்ந்த இரவில் "பரமபிதாவே, உனது தேவ தூதர்களின் படங்களை அருமையாய் எழுதியிருக்கிறேன்; என்னையும், என்னைப் போன்ற சித்திரக்காரர்களையும் கரு வைத்துத் தொல்லை செய்யும் சாத்தானைக் கிட்ட வாராது விரட்டியடிக்க வேண்டியது உமது பொறுப்பு!" என்று தொழுது விட்டு அமைதியாக ஒரு நாள் படுத்தான்.

நள்ளிரவு; சித்திரக்காரன் கனவில் மலை போன்ற ஒரு வடிவம் தோன்றியது. "நீ யார்?" என்றான் சித்திரக்காரன்.

"நான்தான் கடவுளுடன் சுதந்திரப் போர் புரிந்து, அடிமைத் தளையை உதறியெறிந்த **சாத்தான்!**"

"ஐயோ! நீ எங்கு வந்தாய்?"

சாத்தான்: நானா? உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்க வந்தேன். என்னை முன் பின் பார்த்திருக்கிறாயா?

ஸ்பிநெல்லோ: இல்லையே!

சாத்தான்: பின் ஏன் என்னை அவ்வளவு ஆபாசமாகப் படம் வரைந்தாய்? ஹூம்!

ஸ்பிநெல்லோ: உன்னை, எல்லாப் பாவங்களுக்கும் இருப்பிடம், மகா கொடியன், எல்லாத் தொல்லைகளுக்கும் காரணன் என்று சுவிசேஷம் முறையிடுகிறது. அதனால் உனது பாவ வடிவை எழுதினேன்!

சாத்தான் : ஸ்பிநெல்லோ, நீ வேதம் படித்தவன் ; என்னை அறிவாய் ; நான் பரலோகத்தில் முன் இருந்தேன் ; யாருக்கும் அடிமையாக இருக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. ஆதலால் எல்லாரையும் தனக்கு அடிமையாக்கும் உங்கள் பரமபிதாவுடன் போர்தொடுத்தேன். அதன் பலன் என்ன தெரியுமா? அவன் (ஆண்டவன்) வானுலகிற்கு அரசன். நான் இந்த மண்ணுலகிற்கு அரசன். சுற்றிலும் பார் ; எனது ராஜ்யம் தான் எங்கும் நடக்கிறது. பார் என்னை நிமிர்ந்து! என் அழகிற்கு என்ன குறைவு! ஆடம்பரமான வாழ்விற்கு நானே அதிகாரி. என்னையும் என் சகாக்களையும் நாய், நரி, பன்றி, குரங்கு, வௌவால், ஓநாய்கள் மாதிரி ஏன் எழுதுகிறார்கள் இச் சித்திரப் பேதைகள்? நாங்களும் முன்பு சுவர்க்கத்தில் அடிமைகளா யிருந்து இன்று பூலோகத்தில் ராஜாதி ராஜர்களா யிருக்கிறோம் என்பதை இவர்கள் அறியார்கள் போலும்!

ஸ்பிநெல்லோ : உனது தற்புகழ் போதும்! சாத்தானே, எமது உண்மையரசருக்கு விரோதமாகப் புரட்சி செய்தாய் ; உலகில் உள்ள பஞ்சமா பாதகங்களுக்கும் காரணமா யிருக்கிறாய். நீயே பாப வடிவாக உலகில் உலவுகிறாய் என்று தேவகுமாரன் "போ பின்னால், சாத்தானே!" என்று விரட்டியடித்ததும், முன்னால் வந்து இழவு கூட்டுகிறாய் ; தொல்லை செய்கிறாய்! மகா பாவி!

சாத்தான் புன்னகை புரிந்தான். பின்னர் சரமாரியாகக் கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கினான்.

சாத்தான் : என்னிடம் என்ன பாவத்தைக் கண்டாய்?

ஸ்பிநெல்லோ : நீ மண்டைக்கருவம் பிடித்தவன்!

சாத்தான் : உங்கள் அரை குறை வித்வான்களை விடவா?

ஸ்பிநெல்லோ : நீ போட்டி பொறாமைக்காரன்!

சாத்தான் : உங்கள் அரசியல் தலைவர்களை விடவா நான் போட்டி, பொறாமையில் காலத்தை வீணாக்குகிறேன்?

ஸ்பிநெல்லோ : நீ நாய்மாதிரி விழும் கோபக் காரன்!

சாத்தான் : ஏழை எளியவர்கள் யாசகம் கேட்டால் சள்ளென்று விழுந்து விரட்டியடிக்கிறார்களே உங்கள் கருமிப் பணக்காரர்கள்; அவர்களை விடவா நான் கோபக்காரன்?

ஸ்பிநெல்லோ : நீ காமப்பேய்!

சாத்தான் : ஐயோ, பாருமே மேற்கே திரும்பி— உமது ஆண் பெண் லீலைகளை!

ஸ்பிநெல்லோ : நீ பேராசைக்காரன்; மகா கருமி!

சாத்தான் : ஐயா, உங்கள் அரசரை விடவா நான் பேராசைக்காரன்! வரி வம்புகளால் ஜனங்களிடம் வேண்டிய மட்டும் சுரண்டிக் கொள்ளுகிறார்கள்! எவ்வளவு கூக்குரல் போட்டாலும், காலில் முட்டிக் கொண்டாலும், பொது ஜனங்கள் சுதந்திரமாக வாழும் நன்மைகளைச் செய்கிறார்களா? இல்லையே! அவர்களைவிடவா நான் கருமி?

ஸ்பிநெல்லோ : சாத்தானே, நீ பெருந்தீனிக் காரன் !

சாத்தான் : யார் சொன்னது? காப்பி ஹோட் டல்களில் போய்ப் பாரும் உமது மனிதர் தீனியை ! சாண் வயிற்றை நிரப்ப எத்தனை பண்டங்கள் ! எத்தனை தடபுடல் ! உங்கள் ஆயுஸில் பாதி **சயனம்**, பாதி **அசனம்** ; பாதி ஆயுளைப் படுத்துத் தீர்க் கிறீர்கள் ; பாதி ஆயுளை மென்று தீர்க்கிறீர்கள்.

ஸ்பிநெல்லோ : கெட்டிக்காரச் சாத்தானே, நீ இடம்பம் செய்கிறாய் ! எம் தேவகுமாரன் பரம ஏழைபோல வாழ்ந்தான். இடம்பம் பாவமில்லையா ?

சாத்தான் : அகோ வாரும் பிள்ளாய் ! உமது அரசர்கள், செல்வர்களின் இடம்பக் கூத்து களைப் பார்க்க ! ஏழை எளியவர் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் படும்படி உழைத்து அரைக்கஞ்சிக்கு சம் பாதிக்கிறார்கள். அவர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து பணம்சேர்க்கும் உமது செல்வர்கள் என்ன செய் கிறார்கள்? பாருமே சுற்றி ! ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகள் வாழக் கூடிய இடத்தை வளைத்து ஒரு வர் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்கள் கட்டிக் கொண்டு, சரச சல்லாப உல்லாசக் கூத்துக்கள் செய்வதைப் பாரும் ! ஆயிரம் ஏழைகள் வயிராற உண்ணக்கூடிய பொருளை பாதாம் ஹல்வாவாகவும் தங்க ரேக்குமாகச் செய்து, விருந்துண்டு, குடித்துக் களித்து, நோய்வாய்ப்பட்டு, மருந்துப் புட்டிகளைக் காலியாக்கும் அந்த விநோதக் கூத்துக்களைப் பாரும் !

ஸ்பிநெல்லோவுக்குக் கேள்விகள் கேட்டு அனுத்து விட்டது. சட்டென்று பதில் வருவதைக் கண்டான். அதையும் மறுக்கமுடியாமற் போகவும் அவனுக்கு எரிச்சல் வந்தது. ஆகவே பின்வருமாறு சொன்னான் :

ஸ்பிநெல்லோ : சாத்தானே! உன்னோடு வாய்ச் சண்டைபோட என்னால் முடியாது. நீ வீணன், வம்பன், சோம்பேறி!

சாத்தான் : வீணன், சோம்பேறி யார்? நானா? ரொம்பக் கண்டீரோ? ஒரு நொடி நான் சும்மா இருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறீரா? எனது சுயேச்சாதிகாரச் சக்கிரம் ஒரு நொடி சுழலாவிட்டால் உலகம் என்னவாகும்! எனது சுறுசுறுப்பினாலே தான் அத்தனை சகோதரர்களை சுவர்க்கத்திற்கு அடிமை யாகாமல் நரகத்தில் சுயேச்சையாக வாழச் செய்தேன்! எனது சுறுசுறுப்பினால் தானே உலகில் இத்தனை ஆயுதங்களும், வெடி குண்டுகளும் தயாராகின்றன? எனது சுறுசுறுப்பினால் தானே அரசர்களின் குண்டு பீரங்கிகளுக்கு ஓயாது வேலை யேற்படுகிறது? எனது சுறுசுறுப்பினால் தானே இருக்கிற நாடு போதாதென்று பிற நாடுகளைப் படையெடுத்து, பிறரை அடக்கியாள மன்னர் போர் புரிகின்றனர், பஞ்ச தந்திரமும் செய்கின்றனர்? எனது சுறுசுறுப்பினால் தானே உலகில் பணமும், அதிகாரமும், ஆணவச்செருக்கும், சுகமோக போகங்களும் சிரஞ்சீவியாக வாழுகின்றன! உலகையெல்லாம் சுறுசுறுப்பாக வைத்திருப்பவன் நான் என்றால், நான் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பானவன்

என்பதை அறியும்! அறிந்தீரா? நான் ஒரு நொடி கண்ணயர்ந்தால், சுவர்க்கம் கீழே இறங்கி உலகம் நசுங்கிப் போகாதா? அறிந்தீரா?

ஸ்பிநெல்லோ : அறிந்தேன்! அறிந்தேன்!

சாத்தான் : நன்று யறிந்தாயா? பின்னை யேன் என்னை அவ்வளவு ஆபாசமாகப் பட மெழுதினாய்! உன் காதைப் பிடித்துத் திருகுகிறேன்! உம்! உம்! உம்!

ஸ்பிநெல்லோ : ஐயோ, வேண்டாம்! வேண்டாம்! வலி, வலி! சாத்தான் சுவாமி! மன்னித்து விடுங்கள்!

சாத்தான் : இனி என்னை அப்படிப் படமெழுத மாட்டாயே! உன் விரலை ஒடிக்கிறேன், பயலே! உம்!

ஸ்பிநெல்லோ : ஐயோ, ஐயையோ! சாத்தான் மகராஜா! தெரியாமல் எழுதி விட்டேன்! மாப்பு! மாப்பு!

சாத்தான் : எனது கண்பார்வை சற்று பட்ட அரசர்கள் ஜனங்களை எவ்வளவு கண்டிப்பாக நடத்தி, அடக்கியாண்டு அடிமைப் படுத்துகிறார்கள்! அந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசனான என்னையா நீ அப்படித் தேவாங்கு மாதிரி எழுதினாய்! உன் முழியைப் பெயர்க்கவா! உம்-உம்!

ஸ்பிநெல்லோ : ஐயோ! சாத்தான் பகவானே! விட்டு விடுங்கள்! இனி உமது ஜோலிக்கு வரவில்லை.

சாத்தான் : போ பிழைத்து! உஷார்! இனி என்னைக் குண்டு, பீரங்கி, போர், படை அதிகாரங்

களுடன் உலகை அடக்கியாளும் மன்னுதி மன்னனை கச் சித்தரிக்க வேண்டும்! தெரியுமா? உலகெங் கிலும் நானே இருக்கிறேன்! கள்ளின் களிப்பில் நான்! ஆளை மயக்கும் விழியில் நான்! வேசையர் பவழ வாயில் குலுங்கும் முத்துநகை யாருடையது? என்னுடையது! உயிர்களை நடுக்கும் வாளின் கூர் மையில் நானே இருக்கிறேன்!.........அப்படியே பார்த்துக் கொள் எனது மகிமையை! நேரமாயிற்று; வேறு வேலையுள்ளது! போகிறேன், இனி.... தெரியுமா....? உன் மூக்கைப் பிடித்து ஒரு திருகு திருகி விட்டுப் போகிறேன்! நினைப்பிருக்கட்டும்!

சாத்தான் பலமாக மூக்கைப் பிடித்துத் திருகி மறைந்தான்!

* * *

"அஞ்ஞோ! ஞொ! ஞொ! ஞொ, ஞொ ஞோ!" என்று அலறிப் புடைத்துக் கொண்டெழுந்தான் ஸ்பிநெல்லோ.

"என்ன! என்ன!" என்று பக்கத்தில் படுத்தி ருந்த மனைவி தூக்கி வாரிப் போட்டெழுந்து வினவி னாள்! அவள் முன்பின் மலையாளம் கேட்டதில்லை! சாத்தான் இன்னும் மூக்கைப் பிடித்துத் திருகுவ தாகவே ஸ்பிநெல்லோவின் கனவு :—" அஞ்ஞோ! மூஞ்ஞு, போஞ்ஞே! ஞெ....ஞெ" என்று உளறித் தவிக்கிறான் அவன்!

சட்டென்று விளக்கேற்றினாள் மனைவி. ஆள் உதறலெடுத்து நடுங்குகிறான்! "மூக்கு சரியாகத் தானே இருக்கிறது! ஏன் இப்படி? பைத்தியம்

சைத்தியம் பிடித்து விட்டதா? மகா தைரியசாலி, புலியை அடிப்பேன், சிங்கத்தை உதைப்பேன் என்று மார்தட்டுவீர்களே; ஏனிப்படி உடம்பு நடுங்குகிறது? கூழ் மோர் காய்ச்சித் தரட்டுமா?'' என்று வழக்கப்படி சொற்பொழிவை அபாரமாக ஆரம்பித்தாள்.

ஸ்பினெல்லோவுக்கு நினைப்பு வந்தது! தான் கண்டது கனவென்று உணர்ந்தான். மனைவி பக்கத்திலிருக்கும்போது இப்படி அசட்டுப் பயத்தைக் காட்டினேமே என்ற அவமானம் ஒரு பக்கம். இருப்பினும் யானைக்குச் சிங்கத்தைக் கனவில் கண்டாலும் பயமல்லவா? சாத்தான் கனவில் வந்ததும் சொன்னதும் மனைவியிடம் விரிவாக உரைத்தான். கனவானலும் சாத்தான் காதையும் மூக்கையும் பிடித்துத் திருகி, பயமுறுத்தியது ஸ்பினெல்லோ நெஞ்சில் எப்போதும் படபடத்துக் கொண்டேயிருந்தது. அன்றுமுதல் சாத்தானுக்குக் கோபம் வரும்படியாகப் படம் போடுவதில்லை.

அவன் பட்ட பாட்டைக் கேட்ட மற்ற சித்திரக் காரர்களுக்கும் சாத்தானிடம் பயந்தான்! அன்று முதல் சாத்தான் **பூச்சாண்டி** மாந்தரைப் பலமாகப் பிடித்தது. இத்தனை பேர் தனக்குப் பயந்து நடப்பதைப் பார்த்து சாத்தான், கோபுரம் போலத் தலையை உயர்த்தி நடந்தான்! மாந்தர் அச்சமே சாத்தான் அரியணை யல்லவா?

8. வேண்டாம் பரலோகம்!

புஃஃபல் மாகோ—(வாய் நிறையப் பொறி மாவை அடைத்துக் கொண்டு இந்தப் பெயரை உச்சரியுங்கள்)—ஒரு தமாஷ் பேர்வழி. பள்ளியில் படிக்கும்போது, வகுப்பில் பையன்களைச் சிரிக்க வைப்பதே அவன் வேலை. உபாத்தியாயர் அந்தப் பக்கம் பார்த்தால், இந்தப் பக்கம் அவரைப் போலப் படம் போட்டுக் காட்டுவான்; முகத்தை வக்கரிப்பான்; ஏதாயினும் ஒரு சேட்டை செய்வான்; பையன்கள் "கொல்" லென்று சிரிப்பர், குதிப்பர். புஃஃபல்மாகோவிற்குப் படிப்பு மட்டும் மூளையில் ஏறவில்லை. படுத்தால் பனிக் கரடிதான்! வஞ்சகமில்லாமல் சாப்பிடுவான்; ஊர் சுற்றுவான்; தன்னுடன் சேர்ந்த ஆட்களைத் தமாஷாகப் பேசிச் சிரிக்க வைப்பான். ஆள் என்றால் ஒரு வேலை வேண்டும். சித்திர வேலைதான் அவனுக்குப் பிடித்தது. **பிளாரென்ஸில்** புகழ் பெற்ற சித்திரப் புலவனை **ஆந்துரு தாஃபி** (Andrew Tafi) யிடம் வேலைக்கு அமர்ந்து கலை பழகினான்.

* * *

ஆந்துரு தாஃபி கலையில் முதிர்ந்த புலவன்; வயதிலும் முதிர்ந்தவன். **வெனிஸ், ஆதன்ஸ்,** முதலிய நகரங்களில் இருந்து கலை பயின்று தேர்ந்தவன். கிழவனானாலும் சளைக்காத உழைப்பாளி; தனது வேலையில் யாரையும் மிஞ்சவிட மாட்டான்.

தனது கையாட்களைக்கூட யாருடனும் தாராளமாகப் பேசவிடாமல் வீட்டிற்குள் அடைத்துப் போட்டே வேலை வாங்குவான். ஆட்களுடன் கலகலப்பாகப் பேச மாட்டான்; பழக மாட்டான். பணத்தை இறுக்கி முடிவான். யாருக்கும் தம்படி தரமாட்டான்; கடுஞ் செட்டு. மற்ற சித்திரக் காரர் குடிப்பர், நடன மாதருடன் களிப்பர். ஆந்துரு தாஃபி அந்த வழிக்கே போக மாட்டான்; பணம் பிடுங்கும் வியாபாரத்திற்கு மூன்று தண்டன் சமர்ப்பித்து விலகிக்கொள்வான். வீட்டில் எளிய உணவுதான். மனைவிக்கு இந்தச் செட்டும், கண்டிப்பான நடத்தையும் பிடிக்காது; சும்மா முனகிக் கொண்டே யிருப்பாள்; முகம் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கும்; அவன் ஒன்று சொன்னால், அவள் பத்துச் சொல்லி, தன்னைத் தாயார் பெற்ற வரிசை, தான் வளர்ந்த வரிசை முதல் இப்படிப் பட்ட வறட்டுக் கணவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுத் தான் படும் சிறுமை வரையில் பஞ்சாதி சொல்லி, ஸம்பாவனை நடத்துவாள்; அத்துடன் அவள் எட்டேகால் லட்சணம். இருந்தாலும் நமது அழகிற்கு இவ்வளவு போதுமென்றிருப்பான் ஆந்துரு தாஃபி. கிழவன் இரவு ஒன்பது மணிக் கெல்லாம் படுக்கப் போவான்; இரண்டு மணிக் கெல்லாம் எழுந்து விடுவான்; தனது வேலையாட் களையும் தடபுடலாக எழுப்புவான். தூங்கி விழுந் தால் முகத்தில் தண்ணீரைக் கொட்டுவான்; காதைப் பிடித்துத் திருகுவான். இதெல்லாம் நமது புஃஃபல் மாகோவுக்குப் பிடிக்குமா? அவனது

தமாஷ் எங்கே, ஆந்துருவின் வறட்டு வாழ்வு எங்கே?

புஃஃபல் மாகோ யானைக் குட்டி மாதிரி பருத்து வந்தாலும், பள்ளிச் சேஷ்டை மட்டும் போகவில்லை. ஏதாயினும் வேடிக்கை செய்து உடனிருக்கும் ஆட்களைச் சிரிக்க வைப்பான். விடிந்தால், இன்று என்ன வேடிக்கை செய்யலாம் என்பதே அவன் சிந்தனை. தொழிலில் சோடையில்லா திருப்பதால் தான் ஆந்துரு தாஃபி அவன் மேல் பிரியமா யிருந்தான்.

எஜமான் ஒன்பது மணிக்குக் கண் அயர வேண்டியதுதான் தாமதம். புஃஃபல் மாகோ கதவைத் திறந்துகொண்டு தனது சகாக்களுடன் வெளிக் கிளம்பி ஊர் சுற்றுவான்; நாடகம் பார்ப் பான்; ஊரில் அவனுக்குத் தெரியாத நடிகர், நடிகை கிடையாது. யாருடனும் எளிதில் சிநேகம் செய்வான்; விகடமாகப் பேசுவான்; அவன் புறப் பட்டால் பின்னல் ஒரு "ஜமா" சேரும். எல்லாத் தமாஷும் பார்த்துவிட்டு ஓசைப்படாமல் பன்னி ரண்டு மணிக்கு மேலே வந்து படுப்பான். படுத்தால் கும்பகர்ணன் தான்! இப்படிப் பட்டவனை இரண்டு மணிக்கு எழுப்பினல் எப்படிச் சகிப்பான்? எழுப்ப எழுப்பத் துப்பாக்கிக் குறட்டை தெறிப்பான்!

கிழவன் ஆந்துரு தாஃபிக்குப் படு கோபம் வரும். "அட கழுதை! மூதேவி! சோம்பேறி, எழுந்திரு, உதவாக்கரை! வர்ணங் குழை" என்று பல்லவி பாடுவான்; புஃஃபல் மாகோ போர்வையை இறுக்கி மூடிக்கொண்டு மரக்கட்டை மாதிரி

அசையாது விழுந்து கிடப்பான்; தன் சகாக்களையும் முன்பே ஒத்துழையாமைக்குத் தயார் செய்தே படுப்பான்! "தடியா, என்ன சோம்பல்! இரு சொல்லுகிறேன்" என்று போர்வையை நீக்கி முகத்தில் கிழவன் தண்ணீரைத் தெளிப்பான். அப்போதுதான் அவனுக்குக் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வரும்.

"ஹ—ஹ—ஹ" என்று கோணவழித்து மூதேவி நடனமாடி, நீட்டி நெளித்துக் கொண்டு எழுந்திருப்பான்; மீண்டும் சண்டிமாடு மாதிரி படுத்துக் கொள்வான். காதைப் பிடித்துத் திருகி வர்ணச்சட்டி முன் உட்கார வைத்துவிடுவான் கிழவன்! புஃஃபல் மாகோ பல தந்திரங்கள் செய்து பார்த்தான்; பன்னிரண்டு மணிக்கு "கொக் கொக் கோ" என்று கோழி கூவுவான்; விடிந்து விட்ட தென்று கிழவன் எழுந்து தனது வேலைக்குப் போவான். புஃஃபல் மாகோ ஹாயாகத் தூங்கு வான். தினம் இப்படி நடக்குமா? மற்றொரு வேடிக்கை செய்தான் புஃஃபல் மாகோ.

ஆந்துரு தாஃபிக்குச் சாத்தான் என்றால் உதறல்! பேய் பிசாசு என்றால் நடுக்கம். படுக்கும் போதும் எழும்போதும், பரிசுத்தக் கன்னியை மாமூலாகத் தொழுவான்.

"பரிசுத்த கன்னியே, தேவமாதாவே, சாத்தான் என் கிட்ட வராது விரட்டு; உன் கையைக் கொடுத்து என்னைப் பரலோகத்திற்குத் தூக்கி விடு! தேவ குமாரனைப் பெற்ற பரிசுத்தக் கன்னியே, பர லோகத்தில் தங்கக் குறிச்சியில் நீ பெருமையாக

வீற்றிருக்கிறாய். உன் அடியில் நான் வீற்றிருக்கும்படி என்னை, இதோ இப்போதே பரலோகத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டருள், ஆமன்!"

ஊர் இரண்டாகும்படி, காது செவிடுபட இந்த வேண்டுகோளைக் கூவி முறையிட்டே படுப்பான், எழுவான் கிழவன். இரண்டு மணிக்கு எழுந்து இப்படிக் கத்தினால் அயர்ந்து தூங்கும் புஃஃபல் மாகோவுக்குத் தொந்தரவா யிராதா? கிழவன் பரிசுத்தக் கன்னியைப் பரலோகத்திற்கு இட்டுப் போகும்படி பிரார்த்திக்கும்போதெல்லாம் இடியிடி யென்று சிரிப்பான் புஃஃபல்!

தனது சகாக்களுடன் கூடி ஒரு தமாஷ் ஜோடித்தான். கிழவர் படுக்கும் அறையை ஒட்டி புஃஃபல் மாகோவின் அறை; இடையே ஒரு மெல்லிய மறைவு எட்டடி உயரத்தில் இருந்தது.

ஒரு நாள் கிழவன் ஆட்களை ஒரு மணிக்கே எழுப்பி, வர்ணங் குழைக்கச் சொல்லி, காலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் ஏசுநாதர் ஞானஸ்நானம் பெற்ற காட்சியை உள்ளூர் மாதா கோவிலில் எழுதத் தொடங்கினான். புஃஃபல் மாகோவும் சகாக்களும் வேலைக்கு வேண்டிய சுற்றுக்காரியங்க ளெல்லாம் செய்து முடித்துக் கீழே இறங்கினர். கிழவன் தன் வேலையில் ஆழ்ந்திருந்தான்; இது தான் சமயமென்று புஃஃபல் மாகோ சகாக்களுடன் புறப்பட்டான்; பலமான தாம்புக் கயிறும், தண்ணீர் இழுக்கும் இராட்டினமும் வாங்கிக் கொண்டான். ஆந்துரு தாஃபியின் படுக்கையறைக்குள் நுழைந்தான். உத்திரத்துக் கொக்கியில் இராட்டினத்தை

மாட்டிக் கயிற்றைப் பொருத்தினன். கிழவன் கட்டிலின் நாலு மூலையிலும் கயிற்றைக் கட்டினன். கயிற்றின் நுனியைத் தன் அறையில் தொங்கும்படி வைத்தான். சகாக்களுக்குச் சூட்சியைச் சொன்னன். ஓசைப்படாமல் கிழவன் பக்கம் போய் நின்று அன்று வெகு பணிவாக நடந்து கொண்டான். அன்று சித்திரம் நன்ருக அமைந்தது. நாளெல்லாம் வேலை செய்து அற்ப உணவு உண்டு கிழவன் ஒன்பது மணிக்கு வந்து கட்டிலில் படுத்து, வழக்கம் போலப் பரிசுத்தக் கன்னிக்கு முறை வைத்தான்.

"ஹே, தேவமாதா, ஹே பரிசுத்த கன்னிமரியாளே,
சாத்தான் என் கிட்ட வராது விரட்டு;
தேவ குமாரன் படத்தை அழகாக எழுதியிருக்கிறேனல்லவா? அல்லி போன்ற உனது திருக்கையைக் கொடுத்துத் தாஸனைப் பரலோகத்திற்கு ஏற்றி உன் மலரடியில் இருத்து. தேவ குமாரனைப் பெற்ற நித்தியக் கன்னியே, என்னை உடனே பரலோகத்திற்கு இழுத்துக்கொள்! ஆமன்!"

இருட்டு; கண் மயங்குகிறது; திடீரென்று "ஹா, ஹா, ஐயோ! வேண்டாம், வேண்டாம்! அபராதம்!" என்று கூச்சலிட்டான் கிழவன்! என்ன சமாசாரம்? கட்டில் மேலே கிளம்புகிறது! நிச்சயமாகப் பரிசுத்தக் கன்னிதான் தன்னைப் பரலோகத்திற்கு இழுக்கிருள் என்று பயந்து நடுங்குகிருன் கிழவன்.

"ஐயோ, என் வீடு வாசலை விடமாட்டேன் ஐயோ ஏசுநாதர் படத்தை இன்னும் முடிக்கவில்லை; வேலை பாக்கி; கூலி பாக்கி! அந்த வீட்டுச் செல்வன்

நூறு ரூபா தரவேண்டும்; அந்தத் தெருவிலிருக்கும் பேதுருவுக்கு ஆயிரம் கடன் தந்தேன்; வட்டியும் முதலுமாக 1500 வரவேண்டும். என்னுடன் பொறுமை கொண்டு போட்டி போடும் அந்த யோசப்பின் கண் முன் நான் புகழ்பெற்று மாளிகை கட்டி வாழவேண்டும்! அம்மா, பரிசுத்த கன்னியே, இரண்டு பிள்ளை குட்டி உண்டாகிக் கண்ணால் காணவேண்டும். வீடு மராமத்து நடக்கவேண்டும்; என் பெண்சாதி முகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்; அவளைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டும்! தாயே! அதற்குள் பரலோகம் போக மாட்டேன்! **அம்மா, வேண்டாம் பரலோகம்!** நான் பிரார்த்தனை செய்தது தப்பிதம்! போட்டுக் கொள்ளுகிறேன் கன்னத்தில்!...."

கட்டில் மெல்ல மெல்ல மேலே ஏறி உத்திரத்தை எட்டப் போகிறது! கூச்சல் பலமாகிறது: "ஐயோ கன்னி! ஐயையோ தெய்வத் தாயே! வேண்டாம் பரலோகம்! ஐயோ! மேலும் மேலும் இழுத்துக் கொண்டு போகிறாயே! தேவ குமாரனே நீயாகிலும் உன் தாயாருக்குச் சொல்லிப் பூலோகத்திலேயே விட்டு விடும்படி சிபார்சு செய்! பரலோகம் வேண்டாம்; விட்டு விடு!" என்று நடு நடுங்கி அழத் தொடங்கினான்.

தொப்பென்று கட்டில் விழுந்தது. கட்டில் கால்கள் ஒடிந்தன! ஆள் தூக்கி யடித்துக் கீழே விழுந்தான்; காயமில்லை. "ஐயோ ஏசு, இப்படிப் பலமாகக் கீழே தள்ளி எனது விலை பெற்ற கட்டில் காலை ஒடித்து விட்டாயே! இது உனக்குத்

தருமமா! ஐயோ, தேவமாதாவே! நெஞ்சு பதறும்படி என்னை இப்படி வீழ்த்தலாமா?'' என்று அலறுகிறான் கிழவன்!

அடுத்த அறையில் கடகடவென்று இடி நகை முழங்குகிறது!

"நடந்ததென்ன?'' என்று புஃஃபல் மாகோ தூங்கியெழுந்தவன்போல் சகாக்களுடன் ஓடி வந்தான்!

ஆந்துரு தாஃபியின் மனைவி அன்று கோபித்துக்கொண்டு பிறந்த வீட்டுக்குப் போயிருந்தாள். இல்லாவிட்டால் சாத்தானுக்குச் சரியானபடி வகை மாரி கிடைத்திருக்கும். தான் இப்படிக் கீழே விழுந்த அவமானமும் மனைவிக்குத் தெரியாதிருப்பது நல்லதே அல்லவா!

கிழவன் "பார் என் அவதியை!'' என்று முறையிட்டான். "த்சொ! த்சொ, த்சொ! அடாடா இப்படியா, கயிறு கட்டித் தங்களை இழுத்து, படாரென்று கீழே தள்ளுவது!''

கிழவன் : ஆமாமப்பா ஆமாம்! இனி என் ஆயுசுக்கும் பரலோகம் வேண்டேன்!

புஃஃபல் மாகோ : எஜமானே, ஒன்று சொல்லுகிறேன்! இது பரிசுத்தக் கன்னியின் வேலையில்லை; இது சாத்தான் வேலைதான்!

கிழவன் : ஹா, அப்படியா. ஐயோ, சாத்தான் இங்கே எப்படி வந்தான்!

புஃஃபல் மாகோ : அவன் நுழையாத இடம் ஏது? அவன்தான் அதோ பாருங்கள்! இராட்டினத்தை

மாட்டி, கயிறு கட்டி, கட்டிலை இழுத்து, உங்களைக் கீழே தள்ளியிருக்கிறான்! அநியாயமாகக் கட்டில் கால் போயிற்று; நல்லவேளையாக உங்கள் கால் தப்பியது.

கிழவன் : அட பாவி! அவனுக்கு நான் என்ன பிழை செய்தேன்?

புஃஃபல் மாகோ : நீர் பரிசுத்தக் கன்னிக்குப் பலத்த சப்தம் போட்டு முறையிட்டதால் சாத்தானுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது; மேலும் அவனைத் தூங்கவொட்டாது ஜாமத்திற்கே எழுந்து சத்தம் போடுகிறீர். இரண்டும் செய்யாதேயும். பிரார்த்தனை மனதுக்குள்ளே நடக்கட்டும். நாலு மணி மட்டுமாவது பிறரைத் தொந்தரவு செய்யாது படுத்துத் தூங்கும். சாத்தானும் சேட்டையில்லாமல் உறங்குவான்.

கிழவன் : ஆகட்டுமப்பா. ஆகட்டும்!

அன்றுமுதல் புஃஃபல் மாகோவைக் குறைத்தூக்கத்தில் யாரும் எழுப்புவதில்லை. ஆந்துரு தாஃபீ கட்டிலோடு பரலோகத்திற்கு இழுக்கப்பட்ட கதை ஊரெல்லாம் நகராஅடித்துப் போயிற்று. வீட்டு முகடுமட்டும் பரலோகத்திற்கு ஏற்றிக் கிழவனைக் கீழேபோட்டது யார்? மரியாளா, ஏசுவா, சாத்தானா? இவர்கள்மேல் யாருக்கும் சந்தேகம் இல்லை. புஃஃபல் மாகோவைக் கண்டபோதெல்லாம் "எம்மையும் கயிறு கட்டிப் பரலோகத்திற்கு இழுத்துக் கீழே தள்ளாதே" என்று ஊரார் சொல்லி நகைப்பர்!

9. அமங்கலி சுமங்கலியானாள்

1

புயல் சீனு ஏறாத மேடை யில்லை; எழுதாத இதழில்லை; அவன் குரல் அதிராத ஊர் இல்லை. காலைக் காப்பியுடன் ஹிந்துப் பத்திரிகையைக் கரைத்துக் குடித்துக் கண்ட சுத்தி பண்ணிக் கொண்டால், வயிறு கிண்டு மட்டும் வாய் வீறிட்டுக் கொண்டிருக்கும். பேச்செல்லாம் தேசம், சீர்திருத்தம், ஊர்த்திருத்தமாகவே யிருக்கும். சொந்த அந்தரங்கம் எதுவும் வெளிவராது.

"உன் சொந்த ஊர், அப்பா அம்மா பெயர் என்ன; கலியாணமானதா? குழந்தை குட்டி உண்டா?" என்றெல்லாம் கேட்டால் புயல் உங்களைச் சுற்றியடித்துவிடும்; கவனம். அரசியற் புயல் வேதாந்த இடியாக மாறி மண்டை இடியைப் பொழிந்தாலும் பொழியும்.

புயல் சீனு பொழுது போக்கிற்குச் சரியான ஆள்—ஆனால் நான் மட்டும் அவனுடைய வாய்ப் புயலை எப்படியோ தாண்டி, அந்தரங்கக் கோட்டைக்குள் நுழைய முயன்றேன். அதற்குக் காரணம் "**கும்பகோணம்.**"

2

கும்பகோணம் என்றால் எனக்குப் பெரு மதிப்புண்டு; அது மேதாவிகளின் பண்ணை—ஆரிய கலாபீடம்—என்றெல்லாம் நான் போற்றுவதுண்டு;

எல்லா ஊர்களுக்கும் தலபுராணம் பாடும் புயல் சீனு வின் முகம் கும்பகோணம் என்றால், அஷ்டகோண மாகும்; "கும்பகோணமாம் கொசுக்கடியாம்; கும்பகோணம் மூளை நாகேசையன் வேலை" என் பான். எப்படியோ அவனையும் சரிபண்ணி மகா மகத்திற்கு அழைத்து வந்துவிட்டோம்.

3

"வராதே!" என்று ரயில்காரன் படம் போட்டு மிரட்டுகிறான்—யார் கேட்கிறார்கள்? கால் வண்டியைத் தட்டிவிட்டு இலட்சக்கணக்கான ஜனங்கள் கும்பகோணக் குளத்தில் முழுக, சமுத் திரம்போல் நிறைந்துவிட்டனர். "சிவா, ராமா, கோவிந்தா, ஹரி, சங்கரா" என்றொருபுறம் திவ்ய நாமங்கள் கிளம்புகின்றன; "ஓய், ஏங்காணும், டலே, டேய், சீ, சு, உஸ், புஸ்—" என்று ஒருவரு டன் ஒருவர் முட்டி மோதி இடித்துத் தள்ளி முன் செல்லும் போட்டிகள் எங்கும் நடக்கின்றன. தொண்டர்கள் தொண்டையும் கட்டிப்போனது; மூங்கில் தடியும் முறிந்தது—கூட்டத்தைச் சமாளிக்க முடியவில்லை. நாங்கள் எப்படியோ முண்டி முரண்டி முன்சென்று முழுகி, மகாமகக் குளத்தில் பொங்கும் புண்ணியத்தை அள்ளிக் கொண்டு திரும்பினோம்.

அப்போது ஜனசமுத்திரம் பொங்கிக் கொந் தளித்து, அலைமோதிப் புரண்டது! அந்த அலைச் சுழலில் அகப்பட்டுத் தவித்தவர்களைப் பார்க்கப் பரிதாபமா யிருந்தது! இப்படிக் கஷ்டப்பட்டுப்

புண்ணியந் தேடுவோர்க்குத் துணை செய்யாமல் நாங்கள் மட்டும் குளித்து வந்தது எங்களுக்கு சுருக்கென்றது. புயல் சீனு காப்பியை மறந்தாலும் பரோபகாரத்தை மறக்கமாட்டான். மகாமகக் கூட்டத்தில் வாயால் பரோபகாரம் செய்ய வகையில்லை; நாங்கள் எல்லாருமே சாரணப் பயிற்சி பெற்ற தேசத்தொண்டர்; ஆதலால் கோயில் வாசலிலிருந்து, கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்யத் தொடங்கி, அங்குமிங்கும் கைத்தடியை வீசிப் பாதை யுண்டாக்கினோம். எங்களையும் மீறி ஒரு கும்பல் மேலே விழுந்தது. பாறையில் மோதும் பேயலைபோலச் சீனு முதுகில் ஒரு கூட்டம் கவிழ்ந்தது. அக்கூட்டத்திற்கிடையே "ஐயோ பெருமாளே! ஐயையோ ஸ்ரீநிவாசா!" என்றொரு கிழட்டுக்குரல் கேட்டது. நாங்கள் அருகே சென்றோம். ஒரு முதிய கிழவி அங்கே தத்தளித்தாள். பழுத்த உடல்; உயிர்க்கிளையிலிருந்து உதிரப்போகிறது; மகாமகப் புண்ணியம் தேடுமுன் இப்பழத்தைக் கூட்டம் கீழே தள்ளி இதோ நசுக்கப்போகிறது—நாங்கள் பாய்ந்துவந்து, பாட்டியை அத்தாயமாகத் தூக்கினோம்.

அந்தச் சமயம் "ஐயோ பாட்டீ" என்ற குரல் கேட்டது—ஒரு **இளங்கைம்பெண்** எப்படியோ மகாமக முழுக்கைப் போட்டுவிட்டு, ஒரு செம்புடன் ஓடிவந்தாள்; செம்பிலிருந்த மகாமக தீர்த்தத்தைப் பாட்டி, முகத்தில் தெளித்தாள்; வாயில் சிறிது ஊற்றினாள். "பேசாமல் வீட்டிலிருந்தால் இந்த விபத்தில்லையே—ஐயோ பாட்டி, நீ பிழைப்பாயா"

என்று அழுதாள். நாங்கள் "அம்மா அழாதே; உன் பாட்டியை நாங்கள் வீட்டிற்குத் தூக்கிவந்து வேண்டியதைச் செய்கிறோம்" என்றோம்; பெண் முன்சென்றாள்; நாங்கள் பாட்டியுடன் அவளைப் பின்பற்றினோம். புயல் சீனு மட்டும் ஏனோ மந்திர வாதியைக் கண்ட நாகம் போல் அஞ்சி நெளிந்தான்! அவன் வாய், புயல் வீசவில்லை—உள்ளே தான் புயல்; அவன் உதட்டில் ஓர் இரகசிய முத்திரை வைத்திருந்தது.

4

சந்துகளிற் புகுந்து, பாட்டி வீட்டில் நுழைந்தோம்;

இளம்பெண் உடனே பாய்விரித்துத் தன் பாட்டியை அருமையாகத் தாங்கிப் படுக்க வைத்தாள்; உடனே "அம்மா கஞ்சிபோடு; நாங்கள் காயங்கட்டுகிறோம்" என்றோம். பெண் சிட்டாய்ப் பறந்து வேலைசெய்து, கஞ்சி கொண்டுவந்தாள்; அதற்குள் நாங்கள் கால் காயத்தைக் கட்டி, ஒத்தடங்கொடுத்துச் சிகிச்சை செய்து முடித்தோம்; பெண் உத்திரணியால் மெல்ல மெல்லப் பாட்டிக்குக் கஞ்சி புகட்டினாள். அவள் அன்பு எங்களை உருக்கியது. பாட்டி மயக்கந் தெளிந்து,

"ஹா சக்கரபாணி! என்னைக் கொண்டு போகாமல் மறுபடியுமா பிழைக்க வைத்தாய்" என்றாள். கைம்பெண், "பாட்டி, சக்கரபாணி என்னைக் கொண்டுபோனதும் உன்னைக் கொண்டு போகட்டும். இந்தக் கட்டை இருந்தென்ன--துக்கப் பட்ட ஜன்மம்?" என்று நொந்துகொண்டாள். எம் மனம் இளகியது; "அம்மா, நீங்கள்

ஏன் இப்படி இங்கே தனியாக இருக்கிறீர்கள்? உங்களுக்கு வேறு பந்துக்கள் இல்லையா? முடிந்தால் உங்கள் குடும்ப விவரத்தை நாங்கள் கேட்க விரும்புகிறோம்" என்றோம்.

"ஐயா, நீங்கள் புண்ணிய சீலர்கள்; பரோபகாரிகள்; அதிதிகள்; முதலில் அதிதி ஸத்காரம் செய்து, பிறகு எங்கள் கதையைச் சொல்லுகிறோம்; நாங்கள் பரம ஏழைகள்—சக்கரபாணி தான் எங்களுக்குத் துணை. அவன் எங்களுக்குத் தந்தது உரல்—உலக்கை—அவலிடித்துப் பிழைக்கிறோம்; ஏழைகளின் உபசாரத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டும்" என்று அந்தப்பெண் முக்காட்டில் பாதி முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு, எங்களுக்கு வெல்ல அவல் பரிமாறிக் காவேரித் தண்ணீரும் தந்தாள். பிறகு நாங்கள் ஆவலாக அவள் கதையைக் கேட்டோம்.

5

கண் கலங்குகிறது; மார்பு துடித்து வார்த்தை விக்கி விக்கி வருகிறது; "ஐயா எங்கள் வாழ்க்கை கண்ணீரிலும் புண்ணீரிலும் தோய்ந்து வறுமையில் காய்ந்து பொடியானது; போன மகாமகத்தில் நாங்களும் சீரும் சிறப்புமா யிருந்தோம். அந்தக் கோயில் தெருவில் உள்ள காந்தி வாசகசாலைதான் எங்கள் வீடாயிருந்தது. சுவாமி மலையில் எங்களுக்கு ஒரு வேலி நிலமுண்டு.

நான்: எல்லாம் எப்படி இழந்தீர்கள்? ஏன் இப்படியானீர்கள்?

அவள் : நான், துரதிட்டக்கட்டை, பிறந்த பிறகுதான் எங்கள் குடும்பம் இப்படியானது; இவள் எனது தாயைப்பெற்ற பாட்டி; அன்பு மயம்; அனாதையான எனது தெய்வம் இவளே.

நான் : அம்மா தாங்கள் அனாதையானதேன்? தங்கள் கணவன் ஊர் எது? அவரை எப்போது இழந்தீர்கள்?

அவள் : ஹா—பாட்டி, நீ சொல்லு பாக்கிக் கதையை!

பாட்டி : கேளப்பா கேள். என் துக்கத்தைச் சொல்லித்தீர்க்கிறேன். என் கோமளத்திற்குக் கோகிலம் ஒரே பெண்—கிளி போலப் பெண், கொள்ளைச் சமர்த்து; காரியக்கப்பல். என் மாப் பிள்ளை சீதாராமன் வக்கீல் பண்ணி வரும்படியெல் லாம் ஒரு தட்டுவாணிக்குக் கொட்டிக்கொடுத்து தீராத ஜன்னி கண்டு உயிரையும் விட்டான். கோகிலம் அப்போது பள்ளிக்கூடத்தில் படித் தாள். எனக்கு உத்தமதானபுரம் சாமிநாதை யரைத் தெரியும். பெரிய வித்வான். சமயோபகாரி. அவரிடம் என் குறையைச் சொன்னேன். அவர் இரண்டு ஜாதகங்களை வாங்கித் தந்தார். ஒன்றில் தசப்பொருத்தமும் சரியாயிருந்தது; பிள்ளையாண் டான் தஞ்சாவூர்; நானே தஞ்சாவூருக்குப் போய், அவன் தாயாரைக் கெஞ்சி இந்தச் சம்பந்தம் செய் தேனப்பா. தஞ்சாவூர்க்காரர் அழுத்தமும் மாப் பிள்ளை முறுக்கும், கெடுபிடியும் தடபுடலாகத்தான் இருந்தன. பிள்ளை ஸ்ரீநிவாசன் படிப்பை ஒப்புக் கொண்டு எதிர் ஜாமீன் மூவாயிரம் தந்தேன்.

சுவாமிமலை நிலம் இவள் கலியாணத்தில் தீர்ந்தது; மாப்பிள்ளை கும்பகோணம் காலேஜில் படித்தான்—அவன் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றபோது எங்கள் வீடும் அடமானத்திலிருந்தது. பட்டமிருக்கிறது, எப்படியாவது மாப்பிள்ளை சம்பாதிப்பான்; கோகிலம் சுகமா யிருப்பாள் என்றே நம்பினோம்.

மாப்பிள்ளை பி. எல்லுக்குப் படித்தான்; மதிப்பாகப் போர்டு போட்டான். திண்ணையில் நாற்காலியும், தூங்கி விழும் குமாஸ்தாவுந்தான் மிச்சம். கட்சிக்காரர் வரவில்லை. நாங்கள் ஏமாற்றமடைந்தோம். பிறகு மாப்பிள்ளை பேனா நாட்டிச் சம்பாதிக்கிறேன் என்று கிளம்பினான்.

பேனாச் சிலம்பம் பலிக்கவில்லை; கதை கிதை ஏதோ எழுதிப்போட்டான்; பத்திரிகை நிரம்பியது. சோற்றுப்பை நிறையவில்லை. மாப்பிள்ளைக்குப் பாட்டு வரும்—அவன் தஞ்சாவூருக்குப்போய் சங்கீத வித்வானாகக் கிளம்பினான். அங்கே யிருந்த பிதுரார்ஜிதமெல்லாம் முன்னேயே கடனுக்குப் போய்விட்டது. ஒரு வருஷம் பேச்சு மூச்சில்லை; அப்புறம் வித்வான் ஸ்ரீநிவாசன் பட்டும் ஜரிகையும் தோடாவுமாக ஒருநாள் இங்கே வந்து, எனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணி "பாட்டி, நான் கச்சேரியில் அள்ளப்போகிறேன்" என்றான். "எப்படியாவது கோகிலத்தை நன்றாக வைத்துக்கொள்" என்றேன்.

கோகிலம் பத்து வயதுப் பெண்; மாப்பிள்ளை சீனு ஐப்பசி மாசம் இங்கே வந்தான். அந்த

வருஷம் காவேரியில் வெள்ளம் கரைபுரண்டோடி யது. ஒரு நாள் எல்லோரும் துலா ஸ்நானத் திற்குப் போனோம். நானும் கோமளமும் ஏதோ நினைவாயிருந்தோம். இந்தப் பெண் கால் தவறி விழுந்து ஐயோ என்றலறி வெள்ளத்துடன் போனுள்; மாப்பிள்ளையும் பதறிக் குதித்து அவள் கூந்தலைப் பிடிக்கப் பாய்ந்தான்; அவனையே வெள்ளச் சுழல் இழுத்துவிட்டது; ஆளை மறுபடி யும் காணவில்லை; காலேஜிலிருந்து அப்போது ஓடம் வந்தது; அதிலிருந்து ஒரு புண்ணியவாளன் குதித்து, கோகிலத்தை மட்டும் பிடித்து, சிரமப் பட்டு ஓடத்தில் ஏற்றிவந்தான். சக்கரம் வைத்துச் சுழற்றிப் படாத பாடுபட்டு டாக்டர் ராமசாமி இவளுக்கு உயிர்ப் பிச்சை தந்தார்.

அவள்: ஐயோ! நான் ஏன் பிழைத்தேன்? இந்தக் கோலத்திற்கு ஆளாகாமல் அப்படியே காவேரியில் போயிருக்கக்கூடாதா?

பாட்டி: கர்ம பலன் அனுபவிக்கத்தானே வேண்டுமம்மா. சீனு, போனவன் போனவனே. ஆளைக் காணோம். பெண்ணைப்போலப் பேத்தியும் துக்கப்பட்டாள். இது வைதீகபுரி. அந்தத் தெரு குப்பா சாஸ்திரியும் சுப்பா சாஸ்திரியும் சேர்ந்து, பதினைந்து வயதுக் கோகிலத்தை வெள்ளைப் புட வையே உடுத்தச் செய்தார்கள். அதைக் கண்ட கோமளம் மனம் வெடித்து இறந்தாள். என் மன மும் துடியாய்த் துடித்தது; உலக நாடகம் வெறுத் தது; கோகிலத்தின் கண்ணீரைத் துடைத்து "அம்மா, அழாதே; நம் விதி அப்படி; இனிப்

பாழும் பிறவியே வேண்டாம்; உலகில் நமக்குவேறு துணையில்லை; சக்கரபாணியைச் சரண்புகுவோம்; அவன் விட்டவழியே செல்வோம்" என்றேன். சக்கரபாணிதான் எங்களுக்குக் கதி; அவன் சந்நிதானத்தில் வித்வான் சடகோபாசாரியார் இராமாயணமும் நாலாயிரப்படியும், ஸ்ரீ பாஷ்யமும், தேசிக ப்ரபந்தமும் படித்தார்; அந்தப் புண்ணிய வாக்கைக் கேட்டு அனுஸந்தானம் பண்ணிப் பண்ணி, ஒருவாறு கவலை தீர்ந்தது; ஆசாரியாருக்கு அவல் வேண்டும் என்று கேள்விப்பட்டோம். இரண்டு பேரும் அன்றுமுதல் அவலிடித்து வருகிறோம்; ஆசாரமான வைதீகர் சிலர் இங்கே வழக்கமாக அவல் வாங்குவார்கள்; அதில் வருவது எங்களுக்குப் போதும்; எப்படியோ காலம் நடக்கிறது. என் காலம் இதோ ஆய்விட்டது; ஆ — சக்கரபாணி — சக்கரபாணி—

பாட்டி இவ்வளவு பேசுவதற்குள் மேல்மூச்சு வாங்கிவிட்டது.

கோகிலம்: பாட்டி, நமது கதை போதும்; நமது கவலை யெல்லாம் பெருமாள் பாதத்தில் வைத்துச் சரண்புகுந்த பிறகு பழைய கதை எதற்கு? இவ்வளவு பேசிய நேரத்தில் ஸ்ரீ ராமஜபம் செய்திருந்தாலும் புண்ணியமுண்டு; உலகம் ஏமாற்றம் என்று முடிந்தபிறகு ஸ்ரீ ராமன் கருணையைத் தவிர வேறு எதை நாம் நம்ப முடியும்? பாட்டீ, ஆற்றுடன் போனவர் உள்ளத்திலும் இருப்பவன் அந்தப் பரமாத்மனே! அந்த உடல் மறைந்த பிறகு இருப்பவன் என் ஆத்மநாதனை பரந்தாமனே;

அவனுக்கு அழிவுண்டோ? மனிதர் அன்பும் உறவும் எத்தனை நாள்? இறைவன் அன்பும் உறவும் என்றும் இருக்கும்; அது தேக சம்பந்தம்; இது தேகி சம்பந்தம்; அது அற்பம்; இது அகண்டம். பாட்டி! உலக விவகாரமெல்லாம் மன விகாரப்புயல் தானே; அகங்காரப்புயல் ஒழிந்து அமைதி யுண்டானல், உள்ளே யிருப்பதுதான் உலகம் என்பதை அறியாமலா போவோம். பாட்டீ, போனவர் வர மாட்டார்; உள்ளே யிருப்பவர் போகார்.

6

இப்படி அவள் பேசும்போது **புயல் சீனு** விம்மி வீறிட்டான்.

“**என் கண்ணே! நான் போகவில்லை; கோகிலம், இதோ இருக்கிறேன்;** நானே **ஸ்ரீநிவாஸன்!** என் அகங்காரப் புயல் ஒழிந்தது. என் அமுதமே, என்னை மன்னிக்க வேணும்!” என்று சீனு கோகிலத்தின் காலில் விழுந்து கண்ணீர் விட்டான். கோகிலம் சட்டென்று ஒரு மின் பார்வை பார்த்து “ராமா! உன் கருணை வந்ததா! பாட்டீ! சக்கரபாணி, நம்மைக் காப்பாற்றி விட்டார்—பாட்டி—அவரே இவர்!” பார் என்ருள். பாட்டி “சக்கரபாணி! என்னப்பா! என் வயிற்றில் பால் வார்த்தாயா, இனிக் கவலையில்லை—கோகிலம்—சீனு—நன்ருயிருங்கள்—என் கவலைவிட்டது-- ஸ்ரீராமராம்—” என்று கண்ணை அகலத் திறந்து சீனுவைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள் — கண்ணை மூடினள். அத்துடன் அவள் வாழ்வின் விளக்கு அணைந்துவிட்டது.

சீனு: தன் புயலை ஐந்து நிமிஷம் வீசினன்:

"தோழர்களே! என்னருமைக் கோகிலத்தை இன்றே கண்டுபிடித்தேன்."

நான்: ஆற்றுடன் போனவன் எப்படி மீண்டாய்? உடனே உன் மனைவியிடம் வராததேன்?

சீனு: நண்பரே! வெள்ளத்தை வெல்ல நான் முயன்றேன்; என்னையே வெள்ளம் இழுத்துச்சென்றது; பிறகு நடந்தது தெரியாது, நினைவற்றேன். எனக்கு நினைவு வந்தபோது நான் ஆடுதுறையில் எனது நண்பன் சிதம்பரம் வீட்டில் இருந்தேன். எழுந்திருக்க முடியவில்லை, உடம்பெல்லாம் காயம். நான் ஆடுதுறையில் ஒரு புதரில் ஒதுக்கப்பட்டதாகவும், தற்செயலாக மாமனூர் வீட்டிற்குவந்த சிதம்பரம் பார்த்துப் பரிகாரம் செய்து என்னைக் கவனமாகக் காத்து வந்ததாகவும் சொன்னான். என் உடம்பு, உடம்பாக ஆறுமாதமானது. வாழ்வில் ஒரு மாறுதல் உண்டானது; உடம்பு அநித்தியம்; உள்ளமட்டில் இதைப் பொது நலத்தில் ஈடு படுத்துவோம் என்று வைராக்கியமாகக் கிளம்பினேன்.

அப்போதுதான் மஹாத்மா காந்தி திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வந்திருந்தார். ஒத்துழையாமை இயக்கமும் வீறிட்டெழுந்தது—நான் மகாத்மாவைத் தரிசித்தேன். அவர் என்னை காங்கிரஸ் ஊழியனாக்கினார்—அன்றுமுதல் தேசத்திற்காகப் பேசி வருகிறேன். இடையே நான் கும்பகோணம் வந்து கோயில் தெருவில் தேடினேன்; ஊரில் விசாரித்தேன்—கோகிலம்

பெயரே மறைந்துவிட்டது. என் குயிலைக் காண முடியாததால் என் வைராக்கியம் தீவிரப்பட்டது.

"குயிலைக் கூடியாயிற்றே; இனி வைராக்கியம் ஐக்கியமாகலாமே! சீனு—கோகிலத்திற்கு ஜேய்" என்று நாங்கள் குதூகலித்தோம். எனது நண்பர் மனைவி, கோகிலத்தை உள்ளே அழைத்துச் சென்று கிளிபோல் அலங்கரித்துக் கொணர்ந்தார். சீனு கோகிலத்திற்கு மங்களம் பாடினோம். பிறகு நாங்கள் பாட்டியைக் கழுவிக் குளிப்பாட்டி அலங்கரித்து அவள் அன்பிற்குப் பல்லாண்டு பாடி அபரக்கிரியைகளை நடத்தினோம்.

மகாமக பலன் கிடைத்தது! சுபமஸ்து.

ஃ ஃ ஃ

சீனு தனது புயலை இப்போது சென்னையில் தனது "சுதந்தரா" பத்திரிகை மூலம் வீசித் தள்ளுகிறான் என்பது நண்பருக்குத் தெரியும். அதில் வரும் கோகிலத்வனி ஸ்ரீமதி சீனுவின் தேன் மொழிகளே.

10. பஸ்தீல் சிறை

பதினுலாவது லூயி சிறு வயதில் தந்தையை இழந்தான்; நாட்டை அவனது தாயான **ராணி அன்னி டி ஆட்ரீச்சா** பாதுகாத்து வந்தாள். ராணிக்கு வலது கை போன்றுதவியது மந்திரி **மஜாரன். மந்திரி** மஜாரன் இத்தாலியன்; அருங்கலைவாணன்; இனிய பேச்சாளன்; ஆனல் தொடை நடுங்கிப் பேர்வழி; அவன் யாரைக் கண்டாலும் சந்தேகிப்பான். வேட்டை நாய்க்குப்ப யந்து பதுங்கிக் குடல் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் குழி முயல் மாதிரியே அவன் தனது பதவியில் பதுங்கிக் கொண்டிருந்தான். தற் காப்பிற்காக அவன் ஏராளமான முரட்டுச் சிப்பாய் களை வைத்திருந்தான். நாடெங்கும் ஒற்றரை யனுப்பி, சந்து பொந்துகளில் நடக்கும் சம்பவங் களையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் அறிவான். பிரபுக் கள் வீடுகளிலெல்லாம் ஒற்றரை வைத்திருந்தான். ராணிக்கு அவனே ராஜா, இல்லை, **'காதலன்'** என்றே சொல்லிவிடலாம். இருவரும் இணை பிரிய மாட் டார்கள். அந்த அந்தப்புற ரகசியங்கள் நமது கதைக்குத் தேவை யில்லையாதலால், இக்குறிப்பு டன் நிறுத்திக் கொள்வோம். முதன்மையாக அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிரபுக்களின்மேல் மஜாரன் கண்வைத்திருந்தான். அவர்களில் யாரேனும் "மஜாரன் பொல்லாதவன்" என்ருற் போதும். உடனே **பஸ்தீலுக்குப்** போகவேண்டியதுதான். இவ் வாறு பஸ்தீல் சிறையில் அடைபட்டு வருந்திய

பிரபுக்கள் பலர் என்றால், சாதாரண மனிதர் மிகப் பலர் என்று சொல்ல வேண்டாம்.

பஸ்தீல் **சிறைச்சாலை** என்பது வானளாவிய பயங்கரக் கோட்டை. அதில் இருட்டறைகள் பல; அங்கே சாவின் குரல் தினம் கேட்கும். "அட அநியாயமே! நான் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையே என்னை ஏன் சிறையிலிட்டான் இந்தப் பாவி?" என்ற கூக்குரல் கேட்கும். இச் சிறையில் யாரும் நுழைய முடியாது; பலமான காவல். காவலாளரெல்லாம் மஜாரன் பாவைகள்; அவன் இச்சை எப்படிக் கயிற்றை யிழுக்கிறதோ அப்படி ஆடுபவர்.

இச்சிறையில் **கொண்டா** என்னும் ஒரு பிரபு அடைபட்டிருந்தார். அவர் பதினலாம் லூயிக்கு மாமன் முறை. மஜாரனுக்கும் அவருக்கும் ஏழாம் பொருத்தம். பிரஞ்சுக்காரர்களுக்கு, பொதுவாக பிரஞ்சுக்காரரைத் தான் பிடிக்கும். தம்மை ஒரு இத்தாலியன் ஆளுவதா என்று நெப்போலியனைக் கூட வெறுக்கும் பிரஞ்சுக்காரர் இன்னும் உண்டு. மஜாரன் என்றால் குப்பை கூளத்திற்குச் சமானமாக நினைத்தவரில் கொண்டா ஒருவன். கொண்டாவிற்குப் படிப்பு அதிகம் கிடையாதென்றாலும், குஷியாகப் பேசுவான்; பெரிய தமாஷ் பேர்வழி. காலித்தனமாகக் கவி கட்டி தனக்கு வேண்டாத பேரை மட்டந்தட்டுவான். காலிகளைத் தூண்டி அவர்களைத் தெருவில் அவமானப் படுத்துவான். சுவர்களில் ஆபாசமான படமெழுதி, பார்த்தவர் சிரிக்கும்படி செய்வான். மஜாரனுக்குக் கொண்டா இவ்வளவு மரியாதையும் செய்தான். மஜார

னுக்கும் ராணிக்கும் நடக்கும் அந்தப்புற ரகசியங் களை யெல்லாம் படம் போட்டு ஊர் சிரிக்க வைத் தான். முடிவில் மஜாரனை வீழ்த்த ஒரு கலகத் தையே ஜோடித்து விட்டான். அதற்குப் பெயர் **கௌவாங்கல் கலகம்.** கொண்டா ஊர்க் காலிகள், பிச் சைக்காரர் படைகள், அரசாங்க விரோதிகள் அனை வரையும் இரகசியமாகத் திரட்டித் தைரியப் படுத்தி னன். எதற்கு? கண்ட இடமெல்லாம் மறைந்திருந்து மஜாரன் ஆட்கள் மேல் கவண் கல்லை யடித்து மண்டையையுடைக்க வேண்டியது--இவ்வளவுதான் விஷயம். இப்படிக் கௌவாங்கல் பூசை வாங்கின பேர் மிகப் பலர். மஜாரன் தெருவெங்கும் சிப்பாய் களை வைத்துப் பார்த்தான். "யாரும் துப்பாக்கி, தடி, கௌவாங்கல் வைத்திருக்கக் கூடாது" என்று பலமான அடக்குமுறைகள் செய்து பார்த்தான். "இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேல் யாரும் வெளியேறக் கூடாது, கூடிப் பேசக்கூடாது" என்று சட்டம் போட்டான். தான் சொன்னபடி ஜனங்கள் நடக் கிறார்களா என்று மாறு வேஷம் போட்டு இரவு பத்து மணிக்குப் பலமான காவலுடன் ஊர் சுற் றப்போவான். அப்போதுதான், "படார்" என்று ஒரு கல் அவன் குதிரை மேலே தைக்கும். பிறகு பத்துக் கற்கள் வரும்; குதிரை கீழே உரு ளும். பாவம் மஜாரன் அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு ஓடி, ராணி பக்கத்தில் ஒளிந்து கொள்வான்! அன்று முதல் இரவும் பகலும் தன்மேல் கௌவாங்கல் விழு வது போலவே கனவு காண்பான். இன்னொரு நாள் தைரியப் படுத்திக்கொண்டு இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு ஊர் சுற்றிச் சோதனை செய்யப்போனன்.

இப்போது கல் விழாது. யாரோ பத்துப் பேர் இடி யிடி யென்று சிரிப்பர்;

மஜாரப் பேயே
இத்தாலிய நாயே
சண்டைக்காவது வாடா—அல்லது
ஜல்தி ஓடிப் போடா

என்றொரு பாட்டுக் கிளம்பும். சுற்றிப் பார்த்தால் பாட்டு. வெகு தூரம் சென்று மறையும். மறுநாள் ஊர்ச் சுவர்களிலெல்லாம் கரியினுல் இந்தப் பாட்டு எழுதியிருக்கும். மஜாரனுக்குத் தபாலில் ஒரு அழகான கடிதம் வரும்; பிரித்துப் பார்த்தால், மஜாரனை நாய்போலச் சித்தரித்து அதன் கீழே மேற்கண்ட பாட்டு வர்ண மையினுல் எழுதப்பட்டிருக்கும். மஜாரன் ராணியிடம் காட்டி அழுவான்.

இதற்கெல்லாம் காரணம் கொண்டா தான் என்று ஒற்றரால் அறிந்தான் மஜாரன். உடனே ஒரு பலமான படையனுப்பிக் கொண்டாவைக் கைது செய்து பஸ்தீலில் அடைத்துவிட்டான். கொண்டா அரசாங்கக் கைதி யல்லவா? அவனுக்கு எல்லாச் சௌகரியங்களும் சிறையிலுண்டு. ஆள் மட்டும் சிறைச் சுவற்றைத் தாண்டக்கூடாது. கொண்டாவின் பின்னே அவன் நண்பரெல்லாம் ஏராளமாக வந்தனர். அவர்களில் ஒருவனைப் பார்த்து வாயினுல் ஏதோ ஜாடைசெய்து கண் சிமிட்டியதும் கொண்டா இடியிடி யென்று சிரித்துக்கொண்டே பஸ்தீலுக்குள் நுழைந்தான். கொண்டாவிடம் ஒரு அருமையான நாய் இருந்தது. அதற்கு "**உண்மை**" என்று பெயரிட்டான். அதை

அவன் பல வேடிக்கைகள் செய்யப் பழக்கினன்; அவை யெல்லாம் பெரும்பாலும் மஜாரனையும் ராணியையும் அவமானப்படுத்தும் தமாஷாக்கள். அத்துடன் சிறைச் சுவர்களிளெல்லாம் மஜாரனைக் குரங்கு மாதிரியும், பன்றிமாதிரியும் படமெழுதினன். அவற்றின்கீழ் ஆபாசப் பாடல்களை யெழுதினன். ஒற்றர் சும்மா இருப்பாரா? மஜாரனிடம் உடனுக்குடன் ஒன்றுக்குப் பத்தாகச் சொல்லுவர்.

மஜாரனுக்கு ரோஷம், கோபம், பொருமை வன்மம் இத்தனையும் ஒன்றுசேர்ந்து காலாக்கினியாகப் பகை யெழுந்தது. கொண்டாவை ஒரு ஒதுக்கமான தனி யறையில் வைத்தான். அவன் செய்யும் தமாஷாக்களை யாரும் பார்க்கக்கூடாது, பார்த்தாலும் சிரிக்கக்கூடாது, அவனுடன் யாரும் பேசக்கூடாது என்று உத்திரவிட்டான். ஒரு நம்பிக்கையான வீரனை ஜெயிலராக்க நினைத்தான். ஒருநாள் மஜாரன் வெகு கம்பீரமாக "**அர்த்தாங்கா!**" என்று கூப்பிட்டான். வந்தான் அர்த்தாங்கன். இராமாயணத்திற்கு ஹனுமான் போல அக்கால பிரெஞ்சு சரித்திரத்திற்கு அர்த்தாங்கன் விளங்கினன். பலே சூரன், சூரன் என்றால் சூரன் சூரன்! எத்தன் என்றால் எத்தன்! அவனை யாரும் ஏமாற்ற முடியாது. அவன் பிடித்ததைச் சாதித்தே தீருவான். அவனிடம் நம்பிக்கையுள்ள வீரப் புலிகள் ஆயிரக்கணக்கான பேர். அவர்களுக்கென்று தனியான பேச்சு ஜாடைகள் உண்டு. அர்த்தாங்கன் அரசாங்கப் படையில் ஒரு வீரன் தான். என்றாலும் அவன் தனது மனச்சாட்சிக்கே

உண்மையான வீரன். கடவுளே அநியாயம் செய்தாலும் அவன் பொறுக்கமாட்டான். அர்த் தாங்கன் மஜாரனின் உடற்காப்பாளனுக இருந் தான்.

அரண்மனை இரகசியம், ராணி—மஜாரன் போக்கு வரத்துக்கள் எல்லாம் அவனுக்கு நன்ருக தெரியும். கொண்டாவிடம் அர்த்தாங்கனுக்கு உயிர். ஏனென்ருல் கொண்டா பொது ஜனங் களின் நண்பன்; தன்னைப்போன்ற ஏழைகளின் தோழன். அர்த்தாங்கன் செய்த அபாரமான வீரச் செயல்களைப் பற்றிப் பல கதைகள் உள்ளன.

இப்போது அர்த்தாங்கன் மஜாரன் முன் நிற்கிருன்.

மஜாரன் : அர்த்தாங்கா, நமது அருமை வீரனே!

அர்த்தாங்கன் : ஏன்? என்ன விசேஷம்? எசமான், ஏன் அழறீங்க?

மஜாரன்: எனது உயிரைக் காக்கும் வீரனல்லவா நீ?

அர்த்தாங்கன் : நான் எப்போதும் எனது நாட் டைக் காக்கும் வீரனே.

மஜாரன் : உன்னுல் ஒரு உபகாரம் நடக்க வேண்டும்.

அர்த்தாங்கன் : நியாய விரோதமில்லாத எந்த வேலையும் செய்யத் தயார்.

மஜாரன் : இந்தக் கொண்டாவிற்கு ஏற்ற ஒரு காவலாளி வேண்டும். நம்பிக்கையுள்ளவன், உறுதி

யுள்ளவனாக இருக்கவேண்டும். அவன் ஒரு பெரிய கோமாளி. அவன் வேடிக்கைக்கெல்லாம் மசியாதவனாக இருக்க வேண்டும்.

அர்த்தாங்கன்: இவ்வளவு தானே! அதற்கேற்ற ஆளை இதோ தருகிறேன்,

என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றான். சற்று நேரத்தில் ஒரு ஆளுடன் திரும்பினான்.

வந்தவன் பெயர் **கிர்மாடன்,** பரம திக்குவாயன். "ஆம்" என்று சொல்லுவதற்குக் குறைந்தது ஒருடஜன் "ஆ" வாவது பீடிகை போட்டால்தான் "ம்" தொடரும். இல்லாவிட்டால் திறந்த வாய் திறந்தபடி யிருக்கும், சப்தம் மாத்திரம் வராது.

அவனையே சரியான ஆளென்று தீர்மானித்து நியமித்துவிட்டான் மஜாரன். மாதச் சம்பளம் நூறு பிராங்.

கிர்மாடன் அர்த்தாங்கனின் பரமசிஷ்யன். அவனுக்கு ஜோடியாக இன்னொரு ஆளையும் காவலுக்கு அனுப்பினான் அர்த்தாங்கன். இருவருமாகக் கொண்டாவுக்குக் காவல் காத்தனர்.

கிர்மாடன் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசுவதில்லை. கொண்டாவின் தமாஷ்கள் அவனிடம் கொஞ்சம் கூடப் பலிக்கவில்லை. சிறையில் கிர்மாடனை எல்லோரும் **ஊமை** என்றுதான் அழைப்பார்கள். அவ்வளவு கடுமையான மௌனத்துடன் காவல் செய்தான்.

கொண்டாவின் கொட்டம் அடங்கிவிட்டது. கிர்மாடனின் காவல் உறுதி, கொண்டாவை கட்டிப்

போட்ட கன்றாக ஆக்கிவிட்டதோ என்று தோன்றியது. அதையெல்லாம் கேள்விப்பட்ட மஜாரனுக்குப் பரமசந்தோஷம். முதல் மாதம் இப்படிக் கழிந்தது.

அடுத்த மாதம் கொண்டாவை, சிறையில் வேறொரு விசாலமான பகுதியில் வைத்தான் மஜாரன். ஆனால் அங்கும் கிர்மாடன்தான் காவல். அதற்காக கொண்டா கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் கிர்மாடன் அடிக்கடி கண்ணாலும், கைச் சாடையாலும், அபினயங்களாலும் ஏராளமாகப் பேசுவான். அந்தப் பேச்சில்லாப் பேச்சைக் கொண்டா தான் அறிவான். இப்படி நான்கு மாதங்கள் ஆனதும் கொண்டா ஒழுங்கிற்கு வந்துவிட்டதாகக் கருதி, மஜாரன் அவனுக்குஜெயிலுக்குள்ளேயே போதிய சுதந்திரம் அளித்தான். கிர்மாடன் கொண்டாவைக் காக்குமட்டும் மஜாரனுக்குக் கவலை யில்லை. ஆனால் மற்றக் காவலரும் ஒற்றரும் கிர்மாடனைக் கவனிப்பர். கிர்மாடனைக் காப்பவன் விழித்த பேர்வழி; மஜார தாஸன். அவனே கொண்டாவுக்கு அருகிலுள்ள ஓட்டலில் உணவு வாங்கி வருபவன். அவனுக்கு "ஷாம்பைன்" என்னும் திராக்ஷை ரஸத்தின் மேல் உயிர்.

இன்று கொண்டாவும் கிர்மாடனும் கண்ணுக்குக் கண் பேசுகின்றனர். மாலை ஆறுமணிக்குக் கொண்டா வழக்கம்போலப் பந்தாடினான். அன்று, பந்து சிறைச்சாலைச் சுவரண்டையே போய் விழுந்தது. கிர்மாடன் அதை அங்கிருந்து உள்ளே

ஏற்றிக்கொண்டிருந்தான். ஒருமுறை கொண்டா சிறைச் சுவருக்கருகே போய் சுவருக்கப்பால் விர்ர் ரென்று மேலேறி விழும்படி பந்தை உயர எற்றினன். அதை யெடுக்கச் சுவரேறும்போது கிர்மாடன் பற்றிக் கீழே யிழுத்துவிட்டுத் தான் ஏறி, பத்து நிமிஷம் தாமதமாகப் பந்தை எடுத்துக் கொண்டு கொண்டாவுடன் நேராகச் சிறைச்சாலைக்குள் ஓடினன்.

அச் சமயம் மற்றொரு காவற்காரன் சாப்பாடு கொண்டுவரச் சென்றான். கிர்மாடன் தான் கொண்டுவந்த பந்தைப் பிரித்து உள்ளிருந்து ஒரு கடிதம் எடுத்துத் தந்தான். கொண்டா அக் கடிதத்தைப் படித்தான்:

"**புகம: மாலை 6-மணி ; எல்லாம் தயார்**" அர்த்தாங்கன் கையெழுத்தைக் கொண்டா கண்டு மகிழ்ந்தான். சுவருக்கப்புறம் அன்று அர்த்தாங்கனே மாறுவேடம் போட்டுக்கொண்டு நின்றான். தான் வருவதாக அறிவிக்கவே, கிர்மாடன் பந்தைச் சுவருக்கப்பால் எற்றும்படி கொண்டாவுக்குச் சாடை காட்டினன்.

கொண்டாவுக்குச் சாப்பாடு தயாரிக்கும் ஓட்டலில் இன்னொரு புதிய வேலைக்காரன் வந்து சேர்ந்தான். அவன் கொண்டாவுக்குப் புது வகையான ரொட்டி செய்தான். அந்த ரொட்டி சுமார் ஓரடி நீளம் நாலங்குல அகலமிருக்கும். அந்த ரொட்டியுடன் மூன்று ஷாம்பைன் புட்டிகளும் இன்னும் பலவகைப் பலகாரங்களும் தயாரித்து, ஒரு அழகான பெட்டியில் வைத்து சிறைச் சேவகனிடம்

அனுப்பினன். சிறைச் சேவகன் பெட்டியை நன்கு சோதித்தபிறகு கொண்டாவிற்கு அதைக் கொண்டு போனன்.

சாப்பாடு வந்தவுடன் கொண்டா சாப்பிட உட்காரவில்லை. அதைக் கொண்டுவந்த காவலாளியிடம் பேச்சுக் கொடுத்தான்: "இன்று எனக்குப் பசியே யில்லை" என்று ஆரம்பித்தான். பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவனுடைய க்ஷேமலாபங்களைப் பற்றிக் கேட்டான். கடைசியாக அந்த ஏழைச் சிப்பாயியின் கஷ்டங்களுக்காக ரொம்ப அனுதாபப்பட்டு "அடடா! உன்னைப் போன்ற ஏழைகள் குளிருக்குத் துணிகூடச் சரியாக வாங்க முடியாதல்லவா?" என்று கவலையோடு சொன்னன். கொண்டா, கடைசியாக ரொம்ப தரித்திரமாகப் பேசி அந்தக் காவலாளிக்குத் தன் உடைகளைத் தானமாகக் கொடுத்து அவற்றை உடனே அணிந்து கொள்ளச் செய்தான். காவலாளியின் பழைய உடைகளைக் கழற்றிக் கட்டித் தன் அறையில் வைக்கச் சொன்னன்.

பிறகு, தனக்கு உடம்பு சரியில்லையென்றும், ஆகையால் ஷாம்பைன் புட்டிகளை அவனே எடுத்துக் கொள்ளலாமென்றும் சொன்னன். காவலாளியின் சந்தோஷத்திற்குக் கேட்க வேண்டுமா? ஆவலுடன் இரண்டு புட்டிகளை மண்டினன். அதுதான் சமயமென்று கொண்டா ரொட்டியைப் பிட்டான். அதில் முழநீளம் வாள், பளபள வென்றிருந்தது. அதைக் கையில் உறுதியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். காவற்காரன் உடையைத் தான்

போட்டுக் கொண்டான். சிறைக் கதவைத் திறந் தான். அச் சமயம் காவற்காரன் கொண்டாவை எதிர்த்தான். அவனை ஒரு தள்ளுத் தள்ளி "உன்னைக் குத்திவிடுவேன் வாளால்; பேசாமல் விழுந்துகிட" என்று மிரட்டிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு பளிச்சென்று வெளியே தாவிக் குதித்து மறைந்தான் கொண்டா. காவற்காரன் குடி மயக் கத்தில் "அரெரெரெரெ...." என்று உளறினன்.

சிறைச் சுவரில் ஓர் ஏணியிருந்தது. அதில் ஏறி னன் கொண்டா. ஏறியதும் ஏணியைக் கயிற்றல் வெளிப்புறம் இழுத்துக்கொண்டு போனன் ஒரு வன். கொண்டா சுவரேறிக் கீழே குதித்ததும், ஆங்கொரு குதிரை தயாரா யிருந்தது. அதில் ஏறி ஒரு பர்லாங் சென்றதும் ஒருபடை தயாராயிருந்தது.

கொண்டாவை இவ்வாறு தப்புவித்து, கிர்மா டன் சிறைக்குள் வந்தான். அங்கே காவற்காரன் குடி வெறியில் உளறிக்கொண்டிருந்தான். அவன் கையைப் பின்னல் பிடித்துக் கட்டி, வாயில் ஒரு பெரிய ரொட்டித் துண்டை அடைத்து விட்டுச் சிறை வாசலில் வெகு உஷாராக நின்றன் ஊமை. சிறையை மேற்பார்க்கும் உத்தியோகஸ்தன் இரவு எட்டு மணிக்கு வந்தான். கிர்மாடன் அவ னுக்குத் தாழ்ந்து சலாம் போட்டான்.

உத்தியோகஸ்தன்: ஆள் பத்திரமா யிருக்கிறரா?

ஊமை: குகுகுகுடி வெவெவெவெறி.......

உத்தியோகஸ்தன்: உஷாரா யிரு............

ஊமை: சிசிசிசிறை புபுபுபூட்டி............

உத்தியோகஸ்தன்: போதும் உன் பிரசங்கம். ஆள் கவனம்.

ஊமை: பெ பெ பெ பெ பேச முடியுமா?........

உத்தியோகஸ்தன்: போதும் பெ பெ பெ........

உத்தியோகஸ்தன் சிறையை எட்டிப் பார்த்தான். அங்கே கொண்டாவைப் போலச் சட்டை போட்டு ஆள் குடி வெறியில் மயங்கிக் கிடந்தான். 'அவனே கொண்டா' என்றெண்ணிச் சென்ருன் உத்தியோகஸ்தன்.

நடு இரவு மணி யடித்தது; கிர்மாடன் காவல் காக்கும் நேரம் அத்துடன் தீர்ந்தது. ஊமை சுவரில் ஏதோ எழுதினுன்; உடனே ஓடிச்சென்று புற மதிலுக்கருகே நின்ருன். வெளியே "உஷ்ஷ்!" என்று சீழ்க்கை கேட்டது. உடனே உடும்பு மாதிரி சுவரேறிக் கீழே யிறங்கியதும் அங்கொரு குதிரை யிருந்தது; அதில் ஏறிச் சிறிது தூரம் சென்றதும், "நேராகப் போவோம்" என்ருெருவன் சொல்லி அருகே வந்தான். யாரது? அர்த்தாங்கனே!

ஊமையும் அர்த்தாங்கனும் சேர்ந்து கொண்டாவை இவ்வாறு விடுவித்தனர். ஓட்டலிற் புகுந்து புதிய ரொட்டி செய்து உள்ளே வாளை வைத்தனுப்பியது யார்? **அர்த்தாங்கனே.**

அன்றிரவே கொண்டா பெரும் படை திரட்டிக் 'கௌவாங்கல் போரை'த் தொடங்கினுன். கல்லுடன் குண்டும் சேர்ந்தது.

"கொண்டா எப்படிச் சிறை தப்பினுன்; பிடி அந்த கிர்மாடனை; அவ்வளவு அஜாக்கிரதையா

யிருந்த அவன் முழியை வாங்கு" என்று சீறி மஜா ரன் சிறைக்கு வந்தான். கொண்டாவின் அறை வெளியே பூட்டப்பெற்றிருந்தது. "**நாட்டை விட்டுப் போடா, இத்தாலிய மூடா!**" என்று அங்கே எழுதி யிருந்தது. மஜாரன் ஊழிக்கனல் போலக் கொதித் தான். உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். "அதோ இருக்கிறானே கொண்டா" என்றான். சிறையைத் திறந்து உள்ளே சென்றான். பார்த்ததென்ன? கொண்டா சட்டையைப் போட்டுக்கொண்ட காவற் காரன் பேந்தப் பேந்த முழித்தான். வாயிலே தொண்டை மட்டும் ஒரு பெரிய ரொட்டி அடைத் திருந்தது.

மஜாரன்: எங்கே ஊமை?

காவற்காரன்: உ உ உ........ ("முழுநீளம்") என்று கையைக் காட்டினான். சேவகன் சட்டையை யவிழ்த் தான்; வாயிலுள்ள ரொட்டி விலக்கப்பட்டது. கொண்டா சிறை தப்பிய விதத்தைச் சேவகன் சொன்னான்.

மஜாரன்: ஊமை எங்கே?

காவற்காரன்: தெரியாது.

யாருக்கும் தெரியாது. அதோ **கொண்டாவின்** பக்கத்தில் இருந்துகொண்டு எதிரிகள்மீது 'விர் விர்' என்று கல் வீசுகிறானே அவனே ஊமை. கௌவாங்கல் கலகம், அன்று ஊரைக் கலக்கியது. மஜாரன் உயிர் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. அப் போது அர்த்தாங்கன் ஒரு கடிதம் கொண்டு வந்தான். அதை ஆவலாகப் படித்தான் மஜாரன்:

இத்தாலியிலிருந்து வந்த மஜாரன் இத்தாலிக்கே போகவேண்டியது. பிரான்ஸை நிர்வகிக்கச் சுதேசிகள் உள்ளோம். அவரவர் தாய் நாட்டை அவரவர் நிர்வகிப்பதே இயல்பு; எம் வீட்டு நலம் எம்மவருக்கே உரியது. மஜாரரே! உமது வீட்டைப் பார்க்கச் செல்லும். பூர்ந்தூர்க்கைப் பெற்ற பிரெஞ்சுச் சமூகம் ஒரு நல்ல பிரெஞ்சு மந்திரியைத் தேர்ந்தெடுக்கும். பிரான்ஸு பிரெஞ்சுக்காரருக்கே."

பொதுஜனம்.

11. சுதந்தரத் திருநாள்

வெற்றி எட்டுத் திக்கும் எட்ட, முரசு கொட்டுகிறது. "**வந்தேமாதரம்**", "**ஜெய் ஹிந்த்**" என்னும் முழக்கம் வானைப் பிளக்கிறது. சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள்கூட "**விடுதலை விடுதலை விடுதலை**—என்று பாடிக் கூத்தாடுகின்றன. அழகிய நீல நிறத்தில் அசோகச் சக்கரம் பொலியும் மூவர்ணக் கொடிகள் வீடு தோறும் பறக்கின்றன. மஹாத்மாவை நவ இந்திய மஹாகுருவாகவும் ரக்ஷகராகவும் நாடு வணங்குகிறது. ஊர்தோறும் கூட்டமாகப் பஜனை செய்கிறார்கள்; சபை கூடுகிறார்கள். கவிகள் 1847 முதல் 1947 வரையில், ஒரு நூற்றாண்டு இந்தியா புரிந்த சுதந்தரப் போரை வர்ணிக்கின்றனர்; நானாசாகெபு, தாதியாதொபே, லக்ஷ்மீபாய், குமார ஸிங், அஹமத்மௌல்வி, அஸிமுல்லாகான், தாதா பாய், திலகர், அரவிந்தர், லாலாஜி, வ. வே. சு. ஐயர், பாரதியார், சிதம்பரனார், மஹாத்மாஜி, ராஜாஜி, நேரு, தாஸ், ராஜன்பாபு போன்ற தலைவர்கள் செய்த தியாகத்தை வர்ணிக்கின்றனர். வீரர் படங்களுக்கு மாலை போட்டு வணங்கு கின்றனர். நாடெங்கும் இப்படி நடக்கையில் டில்லியைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமா?

புது டில்லி மின்சார வெள்ளத்தில் நட்சத்திர வனம் போலப் பொலிகிறது. ஜார்ஜ் மன்னரின் மகுடாபிஷேகத்தின் போதுகூட இவ்வளவு சிறப் பில்லை; ஸர்தார் பலதேவசிங் இராணுவத்தை

அணி வகுத்துக் கம்பீரமாக நடத்துகிறார். சுதேச சேனையும் சக்கரக்கொடி பிடித்து வீரச் செருக்குடன் நடக்கிறது.

சிங்க நாத கர்ஜனையுடன்—ஜே ஜே
'ஜே ஹிந்த்' தென்ன வீரர் முன்செல்வோம்
சங்கநாத பேரிகொட்டியே—ஹோ ஹோ
சத்தியச் சமரை வெல்லுவோம்

என்று இராணுவ வீரர் கடல்போலக் கர்ஜிக்கின்றனர்.

தேசத்திற்காக சர்வத்யாகம் செய்த சத்தியாகிரகத் தொண்டர் அணியணியாகக் கொடி பிடித்துப் பாடி வருகின்றனர்:

அன்னியர் நம் அன்னை நாட்டினை
அடிமையாக்க முடியுமோ இனி ?
தன்னுறுதி கொண்டு நின்றனம்—பந்தத்
தளையறுத்துத் தலைநிமிர்ந்தனம்.

எல்லோருமே ஒரு மஹாத்மாவை நினைக்கிறார்கள்; வாயார வாழ்த்துகிறார்கள்:

வாழிய காந்தி மஹாத்மா—நீடு
வாழிய வான்கடல் வையமும்போலே

என்று நாற்பதுகோடிக் குரல்கள் பாடுகின்றன. "இன்று சுதந்தர இந்தியாவில் **காந்தி ஸஹாப்தம்** தொடங்குகிறது. நமது இந்தியா நீடூழி வாழக் கடவுள் வணக்கம் செய்யுங்கள்" என்று தியாகத் தொண்டர் தெருத் தெருவாகப் பஜனையுடன் செல்கின்றனர். கடவுளுக்கு அடுத்தபடி காந்தி—என்கின்றனர் சிலர்; சிலர் காந்திக்கு முடிசூட்டி அரியணையில் வைக்க வேண்டும் என்று துடியாய்த் துடிக்கின்றனர்.

மஹாத்மா எங்கிருக்கிருர்? இதோ ஓர் அலங்கார மோட்டார் புறப்படுகிறது; அதில் பத்துத் தீரர் களைக் காண்கிரும்: முன்னே பலதேவ சிங் அமர்ந்து சக்கரத்தைத் திருகுகிருர். அவருக்குப் பின்னே ஜவஹர்லால் கம்பீரமாக விளங்குகிருர். அவருக்கு வலதுபுறம் ராஜாஜி, இடதுபுறம் ராஜன் பாபு; ராஜாஜிக்கு அடுத்து அபுல்கலாம் அஜாது, பின்னுல் ஜான் மத்தாய், பாபா, ஜகஜீவன் ராம் அமர்ந்திருக்கிருர்கள். மோட்டார் மலர்களாலும், தேசீயக் கொடிகளாலும், பல நிற விளக்குகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது; அதற்குப் பின்னுல் பல கார்கள் ஊர்கின்றன; அவற்றில் மாகாண முதன் மந்திரிகளும், நாட்டுத் தலைவர்களும் செல்கின்றனர். இருபுடையிலும் லாரிகளில் சுதேசச் சிப்பாய்கள் துப்பாக்கி யேந்திப் பாதுகாவலுக்காகச் செல் கிருர்கள். இந்த அலங்காரப் பவனி வானளாவிய அரசியல் மாளிகையினின்று, குடில்கள் நிரம்பிய பங்கிச் சேரிக்குப் போகிறது. அங்கென்ன?

அங்கேதான் இந்திய ரக்ஷகரான மஹாத்மா வீற்றி ருக்கிருர். இந்தியா, மஹாத்மாவை முடிசூட்டி வைசிராய் மாளிகையில் வைத்து வணங்கத் தயாரா யிருக்கிறது; இந்திய விடுதலைக்கே வாழ்வைப் பலி தானமாக்கிய மஹாத்மாவோ பங்கிக் குடிலில் வசிக் கிருர்.

நேருவை முன்னிட்டு எல்லாத் தலைவர்களும் வந்து மஹாத்மாவை வணங்குகின்றனர். மஹாத்மா இறைவனையே வணங்கச்சொல்லி எழுந்து நிற்கிருர்.

"மஹாத்மா காந்திகி ஜே!" "வந்தேமாதரம்" "ஜே ஹிந்த்" என்ற கோஷம் வானைப் பிளக்கிறது. வால்மீகி மந்திரத்தின் முன்னே பெரிய கூட்டம்; மஹாத்மாவின் பிரார்த்தனைப் பிரசங்கம் கேட்க ஜனசமுத்திரம் ஆவலாகக் கூடியிருக்கிறது.

விடுதலை வீரர் தொடர மஹாத்மா மேடையேறினர்—ஜய கோஷங்கள் வானைப் பிளந்தன. சுமார் ஆயிரம் குரல்கள் "வந்தேமாதரம்" பாடின. பிறகு ஸ்ரீ ராமநாம பஜனை நடந்தது. மஹாத்மாவின் முன்னே மாலைகளும் பரிசுகளும் குவிந்தன: மஹாத்மா பிரார்த்தனைப் பிரசங்கத்தைச் சுருக்கமாக முடித்தார்.

"இன்று சுதந்தர இந்தியா உதயமாகிறது. இனி இந்தியா தன்னைப் பலப்படுத்திக் கொண்டு உலகில் தன் கடமையைச் செய்யப்போகிறது. இன்று நாடெல்லாம் கொண்டாட்டமும் குதூகலமுமா யிருக்கிறது. தேசீய கீதங்கள் முழங்குகின்றன. ஆனல் கீதத்துடன் நாம் நிற்கக்கூடாது. இன்று கொண்டாட்டமே; நாளை? சுதந்தர இந்தியா இன்றுதான் பிறந்தது; அதை ஊட்டி வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டும்; முதலில் நமக்குள் ஒற்றுமை வேண்டும்; இந்தியா இப்போது இரண்டுபட்டுள்ளது; ஆனல் ஒருநாள் ஐக்கிய இந்தியா உதயமாகும்; அன்பினல் உதயமாகும்.

சென்ற நாட்களை நினைத்தால் எத்தனையோ தியாக வீரர் முன்னே நிற்கிறார்கள். 1857-ல் வாள் பிடித்து விடுதலை அடைய இந்தியா முயன்றது. பலாத்காரம் பலிக்கவில்லை. சுமார் ஐம்பது

ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு திலகர் எழுந்தார். மனவுறுதியாலும் வினைத்திறனாலும் சுதேசக் கிளர்ச்சியை நடத்தினார். தாதா பாய் சுயராஜ்ய முழக்கம் செய்தார். தென்னாப்பிரிக்காவில் கடவுள் எனக்கு ஒரு புது வழி காட்டினார்—**சத்தியாக்கிரக வழி, தியாக வழி;** அதை நான் முதன் முதல் கைராவிலும் சம்பாரனிலும் சோதித்தேன். இது தான் இந்தியாவுக்குச் சரியான வழி என்று தோன்றியது. கடவுள் மேன்மேலும் வழிகாட்டினார். ஜாலியன் வாலா படுகொலை, நாட்டின் உணர்ச்சியைக் கிளப்பியது; அந்த உணர்ச்சியில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் வெடித்தெழுந்தது. 1920-முதல் அது நாட்டைத் தியாக வழியில் நடந்து முன்னேறச் செய்தது. சிறையும் தடியடியும் பட்டு, சத்தியாக்கிரக வீரர் பொறுமையும், உண்மையும், அஞ்சா நெஞ்சங் கொண்டு நம்பிக்கையுடன் முன்சென்று, இன்று சுதந்தரக் கோட்டையுள் நுழைந்துவிட்டனர். நேற்று வரையில் நம் உரிமையை நசித்து நம்மை அடக்கியாண்ட இந்த டில்லி அரசாங்கம் இன்று நமது கையில் உள்ளது. இந்தியாவில் பெரும் பகுதி நமது ஆட்சியில் உள்ளது. இப் பகுதியைச் சம உரிமை ரீதியில் ஜனநாயக சக்தியால், நாம் நிர்வகிப்போம். நமது நாட்டை வலுவாக்கியதும் உலகிற்கு நாம் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்வோம். கடவுளை நம்புங்கள். அவனருளால் இன்று விடுதலை பெற்றோம். டில்லிச் செங்கோட்டையில், சென்ற ஆண்டு ஆங்கிலக் கொடி பறந்தது. இன்று நமது சக்கரக் கொடி பறக்கிறது—சுதந்தரக் கொடி பறக்கிறது. எனது விரதம் முடிந்தது.”

ஒரு நிமிஷம் நிசப்தம்; உணர்ச்சி மிகுதியால் யாரும் பேச முடியவில்லை. அந்த மௌன அமைதியில் ஒரு கம்பீரமான குரல் கேட்டது:

"**எனது விரதமும் முடிந்தது.**" எல்லாரும் குரல் வந்த இடத்தைத் திரும்பிப்பார்த்தனர். மஹாத்மா வும் ஜவஹரும் பார்த்தனர்—ஜவஹர், "யார் பேசுவது?"—என்றார்.

"நானே" என்றொரு சாமியார் முன் வந்தார். அவரைக் கண்டதும் ஜவஹருக்கு ஏதோ நினைப்பு வந்தது.......

ஜவஹர்: மஹாராஜ், தாங்கள் யார்....?

சாமியார்: நான் யார் என்பதைப் பிறகு அறிவீர்கள். எனக்குப் பத்து நிமிஷம் பேச உரிமை தருவீர்களா?

மஹாத்மா: ஆஹா பேசுங்கள்.......

சாமியார் மைக்கின் முன் கம்பீரமாக நின்றார்—தாடியை ஒரு தரம் உருவி விட்டுக்கொண்டார்; பிறகு "ஜேய் ஹிந்த்" என்று மெல்லக் கண்ட சுத்தி செய்துகொண்டார்—பிறகு கர்ஜனை:

"**என்**னுயிர் போன்ற ஹிந்துசமுதாயமே, இந்து சமுதாய உத்தாரகனை மஹாத்மாவே—வணக்கம். என் இரத்தத்தில் சிவாஜியும், குரு கோவிந்தனும், பிரதாபசிங்கனும், நானாசாஹேபும், துடிக்கின்றனர். நான், 1857-முதல் 1920-வரையில் நமது தேசம் அடிமைத் தீயில் புழுவாய்த் துடித்த பரிதாபத்தை அறிந்தேன்; என் பட்டம் பதவிகளைத் தூர எறிந்தேன். அப்போதுதான் சித்தரஞ்சன தாஸர் போன்ற செல்வர் சர்வத்யாகம்

செய்து தேச சேவையில் முனைந்தனர்—காந்தி மஹானே! சேனை பலமில்லாமல் பரிதாப நிலையி லிருந்த இந்த நாட்டிற்குச் சமய சஞ்ஜீவியாக சத்யாக் கிரக வழிகாட்டினீர்—அதே வழியிற் சென்று, வாலிபத்தை யெல்லாம் சிறையிற் போக்கியவருள் நான் ஒருவன். அக்காலம் இங்கிலாந்து "இதோ, அதோ" என்று நம்மை ஏமாற்றியது. வட்ட மேஜை மகாநாடு முட்டையாக முடிந்தது. அதன் பிறகு நாடு சிறைக்கூடமானது. காந்தி நேரு முதல் அடியேன் உள்பட எல்லாரும் சிறையிலிருந்தோம். அப்போதுதான் எனக்குப் புதிய யோசனை தோன்றியது.

ஐரோப்பாவில் போர் மூண்டது. கிழக்கே ஜப்பான் முன்னேறி மலேயா, ஜாவா, பர்மா முதலிய இடங்களி லெல்லாம் கொடி நாட்டி, வெள்ளையரை விரட்டி யடித்தது. இது எனக்கொரு புது எழுச்சியைத் தந்தது. உடனே அசல் பக்கிரி யாகக் கிளம்பி, கைபர் கணவாயைத் தாண்டி னேன். காபூல் சென்றேன். அங்கிருந்து ஜெர்மனி சேர்ந்தேன். ஹிட்லரிடம் சேனை பலம் பெற்றேன். ஜப்பானின் வாக்குறுதியைப் பெற்று, நீர்மூழ்கியில் சிங்கப்பூர் சென்றேன். அங்கே எனது நண்பன் ரசவிஹாரிகோஷுடன் இந்திய சுதந்தர ராணுவம் சேர்த்து பர்மாவில் ஊன்றிக்கொண்டேன். அந்தமானில் சுதந்தரக் கொடி நட்டேன். உடனே இம்ஃபாலை முற்றுகையிட்டு, எனது தாய் நிலத்தை முத்தமிட்டேன்; அப்போது எனக்கிருந்த இன்பம், அடடா! என் சேனையை "டில்லி சலோ" என்று

ஏவினேன். டில்லி செங்கோட்டையில் தேசியக் கொடியேற்றக் கனவுகண்டேன், விரதம் பூண்டேன்.

ஜப்பான் ஆங்கிலேயருக்குச் சரணடைந்ததும் என்னைத் தேடினர். நான் விமானத்தில் சென்ற வரையில் உலகம் அறியும்.

நான் மறுபடியும் மறைந்து மறைந்து திபேத் திற்கு வந்து லாமாக்கள் உதவியால் இமாலயத்தில் கைலாசம் வரையிற் சென்று அங்கே சில துறவிக ளுடன் தவம்புரிந்தேன்-ஏதற்கு?

டில்லியில் தேசக்கொடி பறக்க வேண்டும் என்பதற்கே. முதலில் என் வீரர், கைதிகளாக டில்லி செங்கோட்டை சேர்ந்தனர். இந்திய ஆட்சி நேரு பார்வையில் வந்ததும் எல்லாரும் விடுதலை பெற்று, சுதந்தர சேனையாகச் சேர்ந்தனர்.

இன்று என் மனோரதம் நிறைவேறி விட்டது. டில்லியில் தேசக்கொடி பறக்கிறது..................
"ஜேஹிந்த்! ஜேஹிந்த்"

இதற்குள் ஜனங்கள் "**நேதாஜி வாழ்க!**" "**சுபாஷ் மன்னன் வாழ்க**" என்று ஆரவாரம் செய்தனர். நேரு "ஆ நண்பா, நீ உயிரோடிருக்கிறாயா? நீ இனிக் காஷாயம் கட்டத் தேவையில்லை. சுபாஷ் போஸாகவே இருக்கலாம்" என்று தழுவிக் கொண்டார். சாமியார் உடனே காஷாய ஜிப்பா வைக் கழற்றி யெறிந்தார்; முண்டாசை எடுத் தெறிந்தார். அசல் சுபாஷ், "ஜேஹிந்த்" என்றொரு கர்ஜனையுடன் வாளை உருவினார்; மஹாத்மாவின் திருவடியில் வைத்தார்—

"மஹாத்மாவே என் கத்தியன்று, தங்கள் தியாக சக்தியே இந்தியாவை விடுதலை செய்தது. என் விரதம் முடிந்தது; விடை பெற்றுக்கொள்கிறேன்" என்றார்.

நேரு "நண்பா, வீரா, இரு நீ; சுதந்தர இந்தியாவின் சேனாதிபதியா யிரு" என்றார்.

"நான் **இருக்கிறேன்**—நான் ஒவ்வொரு இந்தியன் உள்ளத்திலும் வீரத்துடிப்பா யிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு இந்தியக் குரலிலும் "ஜே ஹிந்த்" என்று கர்ஜிக்கிறேன்.

நண்பா, நான் இந்த ஓருடலில் இல்லை நாற்பது கோடி உடல்களில் இருக்கிறேன். எனக்கு மற்றொரு வேலை உள்ளது. துண்டுபட்ட இந்தியா ஒன்றாக, ஒரே இந்தியாவை காட்ட வேண்டும். ஆசியா முழுதுமே இன்னும் அன்னிய மோகம் கலந்துள்ளது. ஆசிய ஜோதியைத் தூண்டி "**ஆசியா, ஆசியருக்கே**" என்றாக்கவேண்டும்; இதுவே என் அடுத்தவேலை. ஜேஹிந்த், ஜே ஆசியஜோதி."

நேரு "நண்பா, இரு, இரு" என்று மன்றாடிப் பின் சென்றார்; கட்டிப்பிடித்தார். ஆச்சரியம்— நேதாஜி திடீரென மறைந்தார்! "நானே வீர பாரதத்தின் ஆவி! நானே சுபாஷின் ஆத்மா. ஒவ்வோர் உள்ளத்திலும் நான் வீரத்துடிப்பாவேன். இனி இந்தியாவை எந்த அன்னியரும் அடிமை செய்யாது பாதுகாப்பேன். ஜே ஹிந்த்" என்றொரு ஆகாசவாணி கேட்டது!

முற்றிற்று